

ĎANGAUS DIENOS ŹEMĖJE

365 dienos vidiniam
gyvenimui stiprinti

A. B. SIMPSON

A. B. Simpsono (Albert Benjamin Simpson) knyga „Dangaus dienos žemėje“ (Days of Heaven Upon Earth) yra vienas švelniausių ir labiausiai dvasinių gyvenimą puoselėjančių XIX a. pabaigos kūrinių, skirtų kasdieniam žmogaus vidiniam pasauliui stiprinti. Tai nėra teologinis traktatas ar doktrinų rinkinys. „Dangaus dienos žemėje“ yra **365 trumpų meditacijų, apmąstymų ir dvasinių minčių knyga, parašyta taip, kad kiekviena diena metuose turėtų savo šviesos kibirkštį**, savo raminantį žodį ir savo kvietimą į vidinę tylą. Simpsonas, būdamas pamokslininkas, misionierius ir dvasinės praktikos žmogus, šią knygą kūrė ne kaip teoretikas, o kaip žmogus, kuris pats ieškojo Dievo artumo kasdienybėje. Todėl tekstas yra šiltas, paprastas, bet kartu kupinas brandžios, patirtimi patikrintos išminties.

„Dangaus dienos žemėje“ paremta labai aiškia idėja: žmogus gali patirti dangaus artumą dar būdamas žemėje, jei jo širdis atsiveria Dievo buvimui ne tik ypatingomis progomis, bet ir paprastose, kasdienėse akimirkose. Simpsonas nesiūlo sudėtingų asketinių praktikų ar griežtų dvasinių pratimų. Jis kviečia skaitytoją į vidinę kelionę, kurioje svarbiausia – nuolatinis, tylus, nuoširdus ryšys su Dievu. Kiekviena diena turi savo temą: ramybė, dėkingumas, pasitikėjimas, atleidimas, ištvermė, džiaugsmas, tarnystė, meilė. Šios temos nėra abstrakčios – jos susietos su realiomis žmogaus būsenomis, su tuo, ką kiekvienas patiria: nerimu, nuovargiu, abejonėmis, vienišumu, bet ir viltimi, atgimimu, vidine šviesa.

Simpsono kalba yra švelni ir raminanti, tarsi kalbėtų tiesiai į skaitytojo širdį. Jis nerašo pompastiškai, nekalia moralinių reikalavimų, nekuria kaltės jausmo. Priešingai – jis nuolat primena, kad Dievo artumas nėra uždirbamas, o priimamas. Kad ramybė nėra pasiekama jėga, o gimsta iš pasitikėjimo. Kad dvasinis gyvenimas nėra našta, o dovana. Dėl šios tonacijos „Dangaus dienos žemėje“ labai tinka žmonėms, kurie pavargo nuo griežtų religinių formų ir ieško švelnesnio, gilesnio, labiau vidinio santykio su Dievu.

Knygoje juntama ir stipri praktinė kryptis. Simpsonas nuolat ragina skaitytoją ne tik mąstyti, bet ir gyventi kitaip: pastebėti mažus dalykus, sulėtinti tempą, išmokti tylėti, išmokti klausytis, išmokti būti dėkingam. Jis kalba apie tai, kaip svarbu išlaikyti širdies ramybę net tada, kai aplinkybės tampa sunkios. Kaip svarbu nepasiduoti nerimui, kuris ardo žmogaus vidų. Kaip svarbu išmokti atleisti, nes neatleidimas yra našta pirmiausia tam, kuris ją neša. Šios mintys nėra naujos, bet Simpsonas jas pateikia taip nuoširdžiai, kad jos įgauna naują svorį.

Dangaus dienos žemėje

Šventojo Rašto tekstų ir gyvenimo tiesų metraštis

Autorius

Rev. A. B. Simpson

Christian Alliance Pub. Co.

Autorių teisės, gruodis, 1897 m.

DANGAUS DIENOS

Dangaus dienos – tai taikios dienos,
Ramios kaip ana stiklo jūra;
Tokios tykios, tokios ramios Dieve mūsų dienos,
Kokios būtų dienos danguje.

Dangaus dienos – tai šventos dienos,
Nuo nuodėmės laisvos amžinai;
Tokios tyros ir saugomos mūsų dienos, Viešpatie,
Kokios būtų dienos danguje.

Dangaus dienos – tai laimingos dienos,
Sielvarto jos neregės niekada;
Tokios kupinos džiaugsmo visos mūsų dienos,
Kokios būtų dienos danguje.

Dangaus dienos – tai sveikos dienos,
Jos minta iš gyvybės medžio dailaus;
Tad maitinamos Tavo jėga, o Kristau,
Mūsų dienos kaip dangus gali būt.

Eik su mumis, Viešpatie, per visas dienas,
Ir leisk mums eiti su Tavimi;
Kol Tavo valia išpildoma danguje,
Tebūnie taip ir žemėje.

SAUSIO 1 d.

„Gera naudojantys laiką“ (Ef 5, 16). [Angl. vertime: „Išperkantis laiką“]

Graikiškoje versijoje čia randami du trumpi žodžiai. Pataisytame vertime jie išversti kaip *ton kairon*, reiškiantys „išsiperkantys sau galimybę“. Šie du žodžiai *ton kairon* pažodžiui reiškia *galimybę*.

Jie nurodo ne laiką apskritai, bet ypatingą laiko tašką, sandūrą, krizę, akimirką, kupiną galimybių ir greitai praeinančią, kurią turime pagauti ir kuo geriau išnaudoti, kol ji nepradingo.

Užuominomis teigiama, kad tokių galimybės akimirkų nėra daug, nes dienos yra piktos; lyg nevaisinga dykuma, kurioje šen bei ten randi gėlę – nusink ją, kol gali; lyg verslo galimybė, pasitaikanti vos kelis kartus gyvenime – nupirk ją, kol turi progą. Būkite dvasiškai budrūs; būkite ne neišmanėliai, bet suprantantys, kokia yra Dievo valia. „Vaikščiokite apdairiai, ne kaip kvailiai, bet kaip išmintingi, išsiperkantys sau galimybę.“

Kartais tai laiko akimirka, kurią reikia sutaupyti; kartais tai siela, kurią reikia atvesti pas Kristų; kartais tai proga meilei; kartais kantrybei; kartais pergalei prieš pagundymą ir nuodėmę. Išpirkime ją.

SAUSIO 2 d.

„Aš darysiu, kad jūs vaikščiotumėte mano įstatuose“ (Ez 36, 27).

Aukščiausia dvasinė būseną yra ta, kai gyvenimas yra spontaniškas ir teka be pastangų, tarsi gilūs Ezechielio upės vandenys, kur plaukiko kovos liovėsi ir jis buvo nešamas nenumaldomos srovės jėgos.

Taip Dievas veda mus į dvasines būsenas ir įpročius, kurie tampa spontaniškais mūsų esybės impulsais, ir mes gyvename bei judame dieviškojo gyvenimo pilnatvėje.

Tačiau šie dvasiniai įpročiai nėra kokio nors trumpalaikio impulso rezultatas; dažnai jie įgyjami ir įtvirtinami lėtai. Jie prasideda, kaip ir bet kuris tikras įprotis, nuo konkrečiojo valios veiksmo ir yra patvirtinami to veiksmo kartojimu, kol tai tampa įpročiu. Pirmieji etapai visada reikalauja pastangų ir pasirinkimo. Turime užimti poziciją ir tvirtai jos laikytis, o kai kurį laiką tai darome, tai tampa antrąja prigimtimi ir neša mus sava jėga.

[Šventoji Dvasia](#) nori formuoti tokius įpročius visose mūsų krikščioniškojo gyvenimo srityse, ir jei tik paklusime Jai pirmuosiuose tikėjimo žingsniuose, netrukus įsitvirtinsime klusnumo nuostatoje, ir pareiga taps malonumu.

SAUSIO 3 d.

„Budėkite ir melskitės“ (Mt 26, 41).

Turime budėti dėl maldų lygiai taip pat, kaip budime laukdami atsakymų į savo maldas. Reikia tiek pat išminties teisingai melstis, kiek tikėjimo – priimti atsakymus į maldas.

Kitą dieną sutikome draugą, kuris daugelį metų gyveno tamsoje, nes Dievas neatsakė į tam tikras maldas, ir to pasekmė buvo būseną, besiribojanti su netikėjimu.

Pakako vos kelių akimirų įtikinti šį draugą, kad tos maldos buvo visiškai nepagrįstos ir kad Dievas niekada nebuvo pažadėjęs atsakyti į tokias maldas; jos buvo skirtos dalykams, kuriuos šis draugas turėjo atlikti pats, pasitelkęs paprastą išmintį.

Rezultatas buvo išsilaisvinimas iš netikėjimo debesies, kuris beveik žlugdė krikščionišką gyvenimą. Yra dalykų, dėl kurių mums nereikia tiek melstis, kiek priimti šviesą, kurią Dievas jau davė.

Daugelis žmonių prašo Dievo suteikti jiems ypatingų ženklų, simbolių ir antgamtinių Jo valios užuominų. Mūsų darbas yra naudotis ta šviesa, kurią Jis suteikė, ir tada Jis duos visa kita, ko mums reikia.

SAUSIO 4 d.

„Palaimintas žmogus, kuris nevaikščioja...“ (Ps 1, 1).

Trys dalykai išskirtini apie šį žmogų:

1. Jo draugija. „Kuris nevaikščioja nedorėlių taryboje, nestovi nusidėjėlių kelyje ir nesėdi pašaipūnų krėsle.“
2. Jo skaitymas ir mąstymas. „Jo gėrėjimasis – Viešpaties įstatyme, ir Jo įstatymą jis mąsto dieną ir naktį.“
3. Jo vaisingumas. „Jis bus kaip medis, pasodintas prie vandens upių, kuris duoda savo vaisių savo metu; jo lapai nevysta, ir viskas, ką jis daro, klestės.“

Upė yra Šventoji Dvasia; sodinimas – tai gilus, pasiliekantis gyvenimas, kuriame ne atsitiktinai, bet įprastai mes absorbuojame Šventąją Dvasią; o vaisius yra ne atsitiktinis, bet nuolatinis ir tinkamas kiekvienam besikeičiančiam sezonui.

Jo gyvenimas taip pat klestintis, o dvasia gaivi, kaip nevystantis lapas. Toks gyvenimas privalo būti laimingas. Iš tiesų, laimė yra dvasinių sąlygų klausimas. Įleiskite saulės spindulį į rūšį, ir jis turi būti šviesus. Įdėkite lakštingalą į tamsiausią vidurnaktį, ir ji turi giedoti.

SAUSIO 5 d.

„Aš žinau jį, kad jis laikysis įstatymo...“ (Pr 18, 19).

Dievui reikia žmonių, kuriais Jis galėtų pasikliauti. Jis galėjo pasakyti apie Abraomą: „Aš žinau jį... kad Viešpats galėtų įvykdyti Abraomui viską, ką Jis yra kalbėjęs.“ Dievu galima pasikliauti; Jis nori, kad mes būtume tokie pat ryžtingi, tokie pat patikimi, tokie pat stabilūs. Būtent tai ir reiškia tikėjimas. Dievas ieško žmonių, ant kurių galėtų uždėti visą savo meilės, galios ir ištikimų pažadų svorį. Kai Dievas randa tokią sielą, nėra nieko, ko Jis dėl jos nepadarytų. Dievo lokomotyvai yra pakankamai galingi patraukti bet kokį svorį, kurį prie jų prikabiname. Deja, lynas, kuriuo prisitvirtiname prie lokomotyvo, dažnai būna per silpnas išlaikyti mūsų maldos svorį, todėl Dievas mus treniruoja, drausmina ir moko stabilumo bei užtikrintumo tikėjimo gyvenime. Išmokime savo pamokas ir stovėkime tvirtai.

Dievas geriausius dalykus skiria tiems keliems,
Kurie išdrįsta atlaikyti išbandymą;
Dievas turi „antrąjį pasirinkimą“ tiems,
Kurie nenori priimti Jo geriausio.

Suteik man, Viešpatie, savo aukščiausiąjį pasirinkimą,
Tegul kiti pasiima likusius.
Jų gėrybės manęs nežavi,
Nes aš gavau Tavo geriausią.

SAUSIO 6 d.

„Kūnas nėra vienas narys, bet daug“ (1 Kor 12, 14).

Turime draugą, kuris savo korespondencijai naudoja fonografa. Jį sudaro dvi dalys. Viena yra paprastas ir nuostabus aparatas, kurio jautrūs cilindrai priima tonus ir tada vėl juos atkuria, žodis žodinė, per klausymo vamzdelį. Kita dalis yra paprasta maža dėžutė, stovinti po stalu ir nedaranti nieko kito, tik tiekianti energiją per jungiamuosius laidus.

Štai, mažoji dėžutė galėtų reikalauti būti fonografu ir pati kalbėti; bet jei ji tai darytų, ji ne tik iššvaistytų savo gyvenimą, bet ir sunaikintų savo partnerio gyvenimą.

Vienintelis jos darbas yra tiekti galią fonografui, o pastarojo – kalbėti. Taip kai kurie iš mūsų yra pašaukti būti balsais, kalbančiais už Dievą savo artimui, kiti yra jėgos, palaikančios juos savo šventa užuojauta ir tylia malda. (Kai kurie iš mūsų yra mažos dinamos po stalu, o kiti – fonografai, garsiai skelbiantys dangaus žinias.)

Būkime ištikimi savo Dievo duotai tarnystei, ir kai ateis diena, mūsų darbas bus pasvertas ir atlygiai išdalyti.

SAUSIO 7 d.

„Tam, kuris gali jus apsaugoti nuo suklupimo“ (Judo 24).

Tai brangiausias pažadas. Pataisytas vertimas yra ir tikslus, ir iškalbingas. Jis nori mus apsaugoti ne tik nuo griuvimo, bet net nuo menkiausio suklupimo.

Apie Abraomą sakoma, kad jis nesvyravo ties pažadu. Dievas nori, kad mes eitume taip tvirtai, jog Jo pulkų gretose, stojant prieš priešą, nebūtų net virptelėjimo. Būtent maži gyvenimo suklupimai labiausiai mus atgrasina ir trukdo, ir dažniausiai suklumpama dėl smulkmenų. Šėtonas daug mieliau pargriautų mus plunksna nei „Armstrong“ patranka. Jam daug didesnė garbė ir aštrus malonumas nugalėti Dievo vaiką kokia nors menka smulkmena nei didžiuliu pagundymu.

Mylimieji, šiomis dienomis saugokimės apelsinų žievelių, kurios pakiša koją mūsų kelyje, mažųjų lapių, kurios gadina vynuogynus, ir negyvų musių, kurios kartais sugadina visą indą brangaus tepalo. „Smulkmenos kuria tobulumą“, ir kuo toliau žengsime savo krikščioniškame gyvenime, tuo griežčiau Dievas mus laikys klusnumo dalykuose, kurie atrodo nereikšmingi.

SAUSIO 8 d.

„Tai aš, nebijokite“ (Mk 6, 50).

Kažkas pasakoja apie mažą vaiką, kurio širdelę slegia didelis sielvartas; jis bėga į motinos glėbį paguodos, ketindamas papasakoti jai savo bėdos istoriją. Tačiau motinai priglaudus jį prie krūtinės ir išliejus savo meilę, jis netrukus tampa taip užimtas ja ir jos švelnumu, kad pamiršta papasakoti savo istoriją, ir po akimirkos net pati bėda išgaruoja iš atminties. Ji tiesiog buvo „numylėta“ šalin, o motina užėmė jos vietą mažylio širdyje.

Taip Dievas mus guodžia pats. „Tai Aš, nebijokite“, – yra Jo raminantis žodis. Aplinkybės nepakeičiamos, bet Jis pats ateina į jų vietą ir patenkina kiekvieną mūsų esybės poreikį, ir mes pamirštame viską Jo malonioje akivaizdoje, Jam tapus mums viskuo visame kame.

Aš iškvepiu savo sielvartą
Ant Tavo malonios ir mylinčios krūtinės;
Įkvepiu Tavo džiaugsmą ir paguodą,
Įkvepiu Tavo ramybę ir poilsį.

Aš iškvepiu savo ilgesį
Į Tavo klausančią, mylinčią ausį;
Aš įkvepiu Tavo atsakymą,
Nutildantį kiekvieną abejonę ir baimeį.

SAUSIO 9 d.

„Ne kaip aš noriu, bet kaip Tu“ (Mt 26, 39).
„Norėti ir veikti pagal savo gerą valią“ (Fil 2, 13).

Yra dvi nuostatos, kuriomis mūsų valia turėtų būti atiduota Dievui.

Pirma. Turėtume turėti atsidavusią valią. Čia mes visi turime pradėti – atiduodami Dievui savo prigimtinę valią ir leisdami Jam ją užvaldyti.

Bet toliau, Jis nori, kad mes turėtume pergalingą valią. Kai tik Jis priima mūsų valią nuoširdžiam atsidavime, Jis nori įdėti į ją Savo valią ir padaryti ją stipresnę nei bet kada anksčiau dėl Jo. Nuo šiol tai nebe mūsų valia, bet Jo valia. Ir jai paklusus Jo pasirinkimui bei atsistojus po Jo vadovavimu, Jis nori į ją įdėti visą savo didžios valios jėgą ir intensyvumą, kad padarytų mus pozityvius, veiklius, pergalingus ir nepajudinamus, kaip Jis pats. „Ne mano valia, bet Tavo tebūnie.“ Tai pirmas žingsnis. „Tėve, aš noriu, kad tie, kuriuos man davei, būtų su manimi.“ Tai antroji nuostata. Abi yra dieviškos; abi yra teisingos; abi būtinos mūsų teisingam gyvenimui ir sėkmingam darbui dėl Dievo.

SAUSIO 10 d.

„Meilė... nesielgia netinkamai“ (1 Kor 13, 5).

Hinduistės moters aprangoje jos grakštus apdaras ant kūno laikosi tik vieno vienintelio mazgo pagalba. Ilga audinio juosta apvyniojama aplink kūną taip, kad kristų grakščiomis klostėmis tarsi pasiūtas drabužis, o galas pritvirtinamas mažu mazgu, ir visas rūbas laikosi ant to vienintelio sutvirtinimo. Jei jis atsileistų, rūbas nukristų. Taip ir dvasiniame gyvenime mūsų malonės įpročiai prilyginami drabužiams; ir tiesa ta, kad meilės apdaras, kuris yra gražiausias Dievo vaiko papuošalas, laikosi tik ant mažų „mazgelių“ – draudimų.

Jei atidžiai skaitysite Pirmąjį laišką korintiečiams, tryliktąjį skyrių, rasite, kad dauguma meilės savybių yra grynai neigiamos. „Meilė nepavydi, meilė nesigiria, neišpuiksta, nesielgia akiplėšiškai, neieško savo naudos, nepasiduoda piktumui, nemažsto pikta.“ Štai pakankamai „ne“, kad išlaikytume savo dvasinį garderobą. Štai pakankamai priežasčių paaiškinti tiek daugelio nesėkmes ir priežastį, kodėl jie vaikšto nuogi ar su suplyšusiais drabužiais, o kiti mato jų gėdą. Prižiūrėkime šiuos „ne“.

SAUSIO 11 d.

„Laikykite, kol aš ateisiu“ (Apr 2, 25).

Kitą dieną paklausėme draugo žydo, kaip jo tautiečiams taip sėkmingai sekasi įgyti turtą. „Ak, – tarė jis, – mes neuždirbame daugiau pinigų nei kiti žmonės, bet mes daugiau jų išlaikome.“ Mylimieji, saugokimės šią dieną dvasinių kišenvagių ir dvasinio nutekėjimo. „Neparaskime nieko, ką esame nuveikę, bet gaukime pilną atlygį“; ir, dienoms ateinant ir praeinant, dėkime į amžinybės taupomąjį banką malonės ir pergalės lobius, kad diena iš dienos suvoktume, jog kažkas tikro ir amžino pridėdama prie mūsų amžinojo turto.

Tai gali būti tik šiek tiek, bet jei tik taupysime viską, ką Dievas mums duoda, ir perduosime tai Jo saugojimui, atėjus pabaigai nustebinsime pamatę, kiek daug sukauptė gerai praleisto gyvenimo lobiai aukštybėse ir kiek daug daugiau Jis pridėjo prie jų per savo šlovingą investiciją į gyvenimą, patikėtą Jo globai.

O, kaip dienos liudija! O, kokios brangios šios auksinės valandos atrodyt kada nors! Dieve, padėk mums kuo geriau jas išnaudoti dabar.

SAUSIO 12 d.

„Prašykite, ir jums bus duota“ (Mt 7, 7).

Mes turime priimti, ne tik prašyti. Turime užimti tikėjimo vietą ir atpažinti save joje. Vienas draugas sakė: „Aš noriu patekti į Dievo valią“, ir atsakymas buvo toks: „Ar žengsite į Dievo valią? Ir dabar, ar esate Dievo valioje?“ Klausimas sukėlė mintį, kurios anksčiau nebuvo.

Šis žmogus pamatė, kad jis stengėsi gauti, bet nepriėmė palaiminimo, kurio siekė.

Jėzus pasakė: „Prašykite, ir gausite“. Pati įtampa sulauko palaiminimą. Intensyvus visos jūsų dvasinės prigimties įsitempimas taip jus suriša, kad nesate atviri palaiminimui, kurį Dievas laukia jums suteikti. „Kas nori, teimasi gyvybės vandens dovanai.“

Jis sako man, kad yra [apvalymas](#)
Nuo kiekvienos slaptos nuodėmės,
Ir didis, pilnas išgelbėjimas,
Kad išlaikytų širdį iš vidaus.
Ir aš priimu Jį Jo pilnatvėje,
Su visa Jo šlovinga malone,
Nes Jis sako, kad tai mano per priėmimą,
Ir aš imu būtent tai, ką Jis sako.

SAUSIO 13 d.

„Tu būsi jam vietoj Dievo“ (Iš 4, 16).

Toks buvo Dievo pažadas Mozei ir toks buvo aukštas vaidmuo, kurį Mozė turėjo užimti savo brolio Aarono atžvilgiu. Ar tai negalėtų nurodyti į aukštą ir šlovingą vietą, kurią kiekvienas iš mūsų gali užimti visų sutiktųjų atžvilgiu – vietoj Dievo?

Kokį orumą ir šlovę tai suteiktų mūsų gyvenimams, jei galėtume nuolatos suvokti šį aukštą pašaukimą! Kaip tai verstų mus elgtis su savo artimu! Dievu visada galima pasikliauti. Dieve nėra

permainų ar šešėlio pasisukimo. Dievo žodis nekintamas, ir mes galime Juo pasitikėti be išlygų ar klausimų. O, kad galėtume gyventi taip, jog žmonės galėtų mumis pasitikėti, kaip Dievu!

Vėlgi, Dievas neturi poreikių ar trūkumų, kuriuos reikėtų patenkinti. Jis visada duoda. „Turtingas visiems, kurie Jo šaukiasi.“ Jo prigimties šlovė yra meilė, nesavanaudiška meilė ir geradarystė visiems Jo kūriniams. Dieviškasis gyvenimas yra save pamirštantis gyvenimas, gyvenimas, kuris neturi nieko kito, tik mylėti ir laiminti.

Gyvenkime taip, atstovaudami savo Mokytojui čia, kol Jis atstovauja mums prieš Sostą aukštybėse.

SAUSIO 14 d.

„Iki Kristaus pilnatvės amžiaus saiko“ (Ef 4, 13).

Dievas myli mus taip stipriai, kad neleis mums priimti mažiau nei Jo aukščiausia valia. Vieną dieną mes laiminsime savo ištikimąjį mokytoją, kuris laikė standartą nepalenkiamai griežtą, o tada suteikė mums jėgų ir malonės jį pasiekti ir neatleido mūsų, kol neįvykdėme visos Jo šlovingos valios.

Būkime negailestingi sau. Turėkime omenyje tiksliai tai, ką Dievas turi omenyje, ir netaikykime nuolaidų Jo pažadams ar įsakymams. Laikykime standartą aukštai ir niekada nenurimkime, kol jo nepasieksime. „Tebūnie Dievas tiesakalbis, o kiekvienas žmogus – melagis.“ Jei suklumpame šimtą kartų, nepritaikykime Dievo idealo prie savo pasiekimų, bet kaip tas narsus vėliavnešys, kuris stovėjo priešais savo kuopą mojuodamas vėliava, ir kai kariai šaukė jį atgal, jis tik iškėlė ją aukščiau ir sušuko: „Neneškite standarto atgal pas pulką, bet atveskite pulką prie vėliavos.“

Pirmyn, pirmyn, palik praeitį už savęs,
Tiesdamasis į tai, kas priešaky;
Visa [Pažadėtoji Žemė](#) plyti prieš tave,
Dievas paruošė dar didesnių palaiminimų.

SAUSIO 15 d.

„Kaip priėmėte Kristų Jėzų, taip ir vaikščiokite Jame“ (Kol 2, 6).

Daug lengviau išlaikyti ugnį degančią, nei ją vėl įkurti jai užgesus. Pasilikime Jame. Nevalykime nuodėgulių ir pelenų nuo savo židinių kasdien, kad įkurtume naują liepsną; verčiau laikykime ją degančią ir neleiskime jai užgesti. Senovės graikų laikais šventoji ugnis niekada nebuvo leidžiama užgesti; tad aukštesne prasme išlaikykime dangiškąją liepsną žėrinčią ant širdies aukuro.

Reikia daug mažiau pastangų išlaikyti gerą įprotį nei jį suformuoti. Tikras dvasinis įprotis, kartą suformuotas, tampa spontaniška mūsų esybės tendencija, ir mes augame į džiugią laisvę juo sekdami. „Todėl, palikę pradžiamokslį apie Kristų, siekime tobulumo, vėl nedėdami pamatų atgailai nuo negyvų darbų... ir, kiek esame pasiekę, pagal tą pačią taisyklę ir gyvenkime, tą patį mąstykime.“

Kiekvienas dvasinis įprotis prasideda sunkumais, pastangomis ir budrumu, bet jei tik leisime jam tvirtai įsitvirtinti, jis taps kanalu, kuriuo gyvybės srovės tekės su dievišku spontaniškumu ir laisve.

SAUSIO 16 d.

„Ištirkite, kokia yra gera, priimtina ir tobula Dievo valia“ (Rom 12, 2).

Vanduo tame lokomotyve gali būti trijų būsenų. Pirma, katilas gali būti pilnas, o vanduo švarus ir skaidrus; antra, katilas gali būti ne tik pilnas, bet vanduo karštas, labai karštas, pakankamai karštas, kad nuplikytų, beveik verdantis; trečia, jis gali būti vos vienu laipsniu karštesnis – virimo taške, skleidžiantis garus debesimis, besiveržiančiais pro vožtuvus ir stumiančiais galingą stūmoklį, kuris suka ratus ir varo traukinio vagonus per šalį.

Taip yra trys krikščionių rūšys. Pirmuosius vadinsime šalto vandens krikščionimis, arba, galbūt geriau, švaraus vandens krikščionimis.

Antra, yra karšto vandens krikščionys. Jie beveik pasiekę virimo tašką.

Vienu laipsniu daugiau, ir prieiname prie trečios klasės krikščionių – verdančio vandens krikščionių. Skirtumas labai menkas; tereikia pašalinti vieną išlygą, atsisakyti vieno „jeigu“, panaikinti vieną prisilietimą, ir vis dėlto tai visas pasaulio skirtumas. Tas vienas laipsnis paverčia tą variklį varomąja jėga – nebe daiktu, į kurį žiūrima, bet daiktu, kuris važiuoja.

SAUSIO 17 d.

„Tai Dievas veikia jumyse“ (Fil 2, 13).

Dievas neturi mums dviejų kelių, bet vieną; ne dviejų dalykų, kuriuos galėtume pasirinkti daryti, bet vieną geriausią ir aukščiausią pasirinkimą. Palaimingas dalykas yra rasti ir išpildyti tobulą Dievo valią. Palaimingas dalykas, kai mūsų gyvenimas suplanuotas ir krikščioniškas darbas suderintas su Dievo planu. Daug jėgų prarandama dirbant akiai. Daug dvasinės jėgos išiekojama veltui dedamoms pastangoms ir išblaškytiems, neapibrėžtiems bei nepastoviams bandymams daryti gera. Šiandien pašvęstų krikščionių rankose ir širdyse yra pakankamai dvasinės jėgos ir finansinės galios, kad priartintų Kristaus atėjimą, įgyvendintų pasaulio evangelizaciją per vieną kartą, jei tik tai būtų išmintingai nukreipta ir panaudota pagal Dievo planą.

Kristus yra nustatęs aiškų darbo planą savo Bažnyčiai ir tikisi, kad mes jį suprasime ir dirbsime pagal jį; ir kai pagausime Jo mintį ir klusniai, lojaliai ją vykdysime, mes dirbsime tikslingai ir patiksime Jam kur kas labiau nei savo neapgalvotais, beatodairiškais ir nesirenkamais bandymais įgyvendinti savo idėjas ir versti Dievą laiminti mūsų darbą.

SAUSIO 18 d.

„Paimk ją ir atiduok už mane ir už save“ (Mt 17, 27).

Pasakojime apie Kristaus stebuklą Kafarnaume, parūpinant mokesčių pinigus, yra gražus meilės kupino rūpestingumo potėpis. Po užuominos apie Petro pokalbį su mokesčių rinkėju, priduriama: „Kai jis atėjo į namus, Jėzus užbėgo jam už akių“ (senovinis angliškas žodis *prevented* čia reiškia „numatė“, „padarė anksčiau“), tai yra, pasirūpino poreikiu dar prieš Petriui apie tai prabylant, ir Jis pasiuntė Petrą prie jūros rasti auksinės monetos žuvies burnoje.

Taip mūsų brangus Viešpats visada galvoja apie mūsų poreikius iš anksto, ir Jam patinka apsaugoti mus nuo nepatogumų bei numatyti mūsų nerimą ir rūpesčius, išdėliojant savo meilės darbus ir pasirūpinant, kol dar neatėjo krizė. Tada su išskirtiniu švelnumu Mokytojas priduria: „Paimk ją ir atiduok už mane ir už save.“ Jis pastato save pirmąjį į keblią padėtį ir neša sunkųjį naštos galą už savo prislėgtą ir kenčiantį vaiką. Jis paverčia mūsų rūpesčius savo rūpesčiais, mūsų sielvartus – savo sielvartais, mūsų gėdą – savo gėda, ir „Jis gali atjausti mūsų silpnybes“.

SAUSIO 19 d.

„Išmėginkite mane tuo“ (Mal 3, 10).

Kartą girdėjome paprastą seną juodaodį sakant kai ką, ko niekada nepamiršome: „Kai Dievas bando Jus, tai geras laikas jums išbandyti Jį – statant Jo pažadus į išbandymą ir reikalaujant iš Jo tiek pat daug, kiek jūsų išmėginimai padarė būtina.“

Yra du būdai išeiti iš išmėginimo. Vienas – tiesiog bandyti atsikratyti išbandymo ir būti dėkingam, kai jis baigiasi. Kitas – atpažinti išmėginimą kaip Dievo iššūkį pareikalauti didesnio palaiminimo, nei kada nors turėjome, ir sveikinti jį su džiaugsmu kaip galimybę gauti didesnę Dievo malonės saiką.

Taip net priešininkas tampa pagalbininku, ir dalykai, kurie atrodo esą prieš mus, pasirodo esą mūsų kelio skatinimas. Iš tiesų, tai reiškia būti daugiau nei nugalėtojais per Tą, kuris mus pamilo.

Palaiminta Šarono Rože,
Dvelk į mūsų širdį,
Pripildyk mus savo kvapo,
Išlaikyk mus tokius, koks Tu esi.
Tada Tavo gyvenimas padarys mus
Šventus ir užbaigtus;
Tavo malonėje triumfuojančius,
Tavo saldume – saldžius.

SAUSIO 20 d.

„Nežinote, kokio jūs esate dvasios“ (Lk 9, 55).

Kažkas yra pasakęs, kad su dvasiškiausiais žmonėmis lengviausia sutarti. Kai žmogus turi šiek tiek Šventosios Dvasios, tai kaip „šiek tiek mokslo – pavojingas dalykas“; bet pilnas Šventosios Dvasios krikštas ir tikrai disciplinuotas, įtvirtintas ir išbandytas dvasinis gyvenimas padaro žmogų paprastą, švelnų, pakantų, atidų kitiems ir panašų į mažą vaiką.

Jokūbas ir Jonas savo ankstyvame uolume norėjo šauktis ugnies iš dangaus ant samariečių. Tačiau senyvasis Jonas leido Demetrijui pašalinti jį iš bažnyčios ir kentėjo Patme dėl karalystės ir Jėzaus kantrybėje. O senasis Paulius norėjo priimti atgal net Morkų, kurio atsisakė kaip bendražygio savo ankstyvojoje tarnystėje, ir pripažinti, kad jis jam naudingas tarnavimui.

Aš noriu meilės, kuri negali nemylėti;
Mylinčios, kaip Dievas, dėl pačios meilės.
Šaltinio tokio pilno, kad turi išsilieti,
Versmės, tekančios nuo sosto danguje.

„Taigi dabar pasilieka tikėjimas, viltis ir meilė, bet didžiausia iš jų yra meilė.“

SAUSIO 21 d.

„Melskitės be paliovos“ (1 Tes 5, 17).

Svarbi pagalba maldos gyvenime yra įprotis atnešti viską Dievui, akimirka po akimirkos, kaip tai ateina mums gyvenime. Tai gali būti įtvirtinta kaip įprotis principu, kuriuo formuojami visi įpročiai

– kartotiniu ir nuolatiniu dėmesiu, akimirka po akimirkos, kol tai, kas iš pradžių yra valios veiksmas, tampa spontaniška ir antrąja prigimtimi.

Jei stebėsime savo gyvenimą, rasime, kad Dievas pasitinka dalykus, kuriuos patikime Jam maldoje, su ypatingu palaiminimu, ir dažnai leidžia geriausiems dalykams, kurių nepatikėjome Jam, būti neveiksmingiems, vien tam, kad primintų mums mūsų priklausomybę nuo Jo visame kame. Tai labai maloninga ir rūpestinga iš Jo pusės – taip švelniai versti mus prisiminti Jį ir laikyti mus taip arti Savęs, kad negalėtume nutolti net vienos minutės atstumu nuo viską palaikančios Jo rankos. „Visuose dalykuose... jūsų prašymai tebūna žinomi Dievui.“

Atneškime savo menkiausius prašymus,
Kaip smilkalus, sutrintus smulkiai,
Visus rūpesčius, skundus, būsenas –
Jėzus mėgsta nešti juos visus.

SAUSIO 22 d.

„Jo žmona pasirengė“ (Apr 19, 7).

Yra pavojus tapti liguistam net ir ruošiantis Viešpaties atėjimui. Prisimename laiką savo gyvenime, kai buvome pasišventę praleisti mėnesį laukdami Viešpaties Šventosios Dvasios krikšto, ir dar nepasibaigus mėnesiui Viešpats iškratė mus iš mūsų atsiskyrimo ir privertė eiti bei nešti Jo žinią kitiems; ir mums einant, Jis sutiko mus tarnystėje.

Yra glitus, vienuoliškas būdas siekti palaiminimo, ir yra sveikas, praktinis šventumas, kuris randa mus Viešpaties draugijoje ne tik kambarėlyje ar ant maldos kalno viršūnės, bet tarp muitininkų ir nusidėjėlių bei praktinėse gyvenimo pareigose.

Mums atrodo, kad praktinis pasiruošimas Viešpaties atėjimui susideda, pirma, iš labai pilno įžengimo į bendrystę su Juo mūsų pačių dvasiniame gyvenime, leidžiant Jam ne tik apvalyti mus, bet ir tobulinti mus visuose subtilesniuose Dvasios gilesnio darbo potėpiuose, ir tada, antra, išėjimo iš savęs ir gyvenimo dėl pagalbos kitiems bei pasaulio paruošimo Jo pasirodymui.

SAUSIO 23 d.

„Žinau žmogų Kristuje“ (2 Kor 12, 2).

Didelis išsilaisvinimas yra prarasti save. Nėra sunkesnio girnų akmens, kurį žmogus gali būti priverstas nešti, nei susitelkimas į save (savimonė). Taip lengva tapti intravertišku ir susisukusiu aplink save savo dvasinėje sąmonėje. Nėra nieko, prie ko taip lengva prisirišti, kaip prie savo vargo; nėra nieko, kas labiau skatintų susitelkimą į save, nei kančia, kol tai tampa beveik nusistovėjusiu įpročiu laikytis savo naštos ir melsti ją be paliovos tiesiai Dievui į veidą, kol pati mūsų malda persunkia mus mūsų pačių vargu, užuot prašius jėgų visiškai paleisti save, palikti save Jo mylinčiose rankose ir žinoti, kad esame laisvi, o tada pakilti į palaimingą Jo aukštesnių minčių ir valios bei Jo meilės ir rūpesčio kitiems laisvę.

Pats savęs paleidimo veiksmas iš tikrųjų pakelia mus į aukštesnį lygmenį ir išlaisvina nuo to, kas skaudina. Šis maldos už kitus įprotis, ypač už pasaulį, atneša savo atlygį ir palieka mūsų širdyse palaiminimą, panašų į derlingumą, kurį Nilas nusodina Egipto žemėje, tekėdamas link savo tolimo tikslo.

SAUSIO 24 d.

„Dovanai gavote, dovanai ir duokite“ (Mt 10, 8).

Kai Dievas padaro ką nors žymaus ir ypatingo mūsų sieloms ar kūnams, Jis numato tai kaip šventą patikėjimą mums, kad perduotume kitiems. „Dovanai gavote, dovanai ir duokite.“

Mokytojui patiko šiomis besibaigiančiomis amžiaus dienomis apreikšti save ypatingu palaiminimu Jo išrinktųjų mokinių širdims visose krikščionių Bažnyčios dalyse; tačiau tai skirta perduoti dar platesniam ratui, ir kiekvienas iš mūsų, atvestas į šiuos intymius santykius su Dievu, tampa patikėtiniu ar liudytoju šioms aukštesnėms tiesoms kiekvienam, kuriam galime daryti įtaką.

Jei Dievas apsireiškė mums kaip mūsų Pašventintojas, tai tam, kad galėtume padėti kitiems pažinti Jį kaip Pašventintoją.

Jei Jis tapo mūsų Gydytoju, tai todėl, kad yra sergančių ir kenčiančių gyvenimų, kuriems galime atnešti šiek tiek palaiminimo.

Lygiai taip pat, jei Viešpaties atėjimo viltis tapo mums brangi, būtų blogiau nei nedėkingumas slėpti mūsų liudijimą apie šią tiesą ir laikyti ją tik savo asmeninei paguodai.

SAUSIO 25 d.

„Visa ištirkite; to, kas gera, laikykitės“ (1 Tes 5, 21).

Didelis dalykas yra sugebėti priimti naują tiesą ir palaiminimą neaukojant jau patikrintų tiesų ir neapleidžiant jau padėtų pamatų.

Kai kurie asmenys nuolat deda pamatus, ir galiausiai jie atrodo kaip daugybė apleistų statyviečių bei pusiau pastatytų pastatų, ir niekas niekada nepabaigiama.

Faktas, kad šiandien dėl kokios nors naujos tiesos apleidžiate dalykus, kuriuos prieš metus laikėte brangiausiai ir tikėjote esant dieviškai teisingus, turėtų būti pakankamas įrodymas, kad po metų tikriausiai apleisite savo dabartinius įsitikinimus dėl kitos naujos šviesos, kuri jus pasieks.

Dievas visada nori pridėti mums, vystyti mus, išplėsti mus, mokyti mus vis daugiau ir daugiau, bet visada ta kryptimi dalykų, kurių Jis mus jau išmokė ir kuriuose buvome įtvirtinti.

Nors turime „visa iširti“, laikykimės to, „kas gera“, ir „kiek esame pasiekę, pagal tą pačią taisyklę ir gyvenkime, tą patį mąstykite“.

SAUSIO 26 d.

„Pašaukiau jį vieną ir palaiminau“ (Iz 51, 2).

Kai buvome Rytuose, stebėjome gražų ryžių auginimo procesą. Ryžiai sėjami purvo ir vandens pelkėje, kurią suaria didžiuliai buivolai, ir po kelių savaičių jie sudygsta ir pasirodo virš vandens savo gražiais šviesiai žaliais ūgliais. Sėkla buvo pasėta labai tankiai, ir augalai susitelkę dideliais kiekiais, tad viena sauja galite išrauti visą dešimtį. Bet dabar ateina persodinimo procesas. Jis pirmiausia pasodina mus ir leidžia augti labai arti kai kurių savo vaikų, didelėmis grupėmis daigyne ar šiltnamyje, bet kai pasiekiame tam tikrą stadiją, turime būti persodinti, arba nieko iš mūsų nebus. Jis pašaukia mus savo Dvasia ir Apvaizda į situacijas, kur turime remtis tiesiogiai į Jį, kur Jis

uždeda mums atsakomybės ir tarnystės svorį, tokį didelį, kad turime galimybę vystytis ir esame priversti pasikliauti didžiaisiais Jo malonės ištekliais.

„Palaimintas žmogus, kuris pasitiki Viešpačiu ir kurio viltis yra Viešpats. Jis bus kaip medis, pasodintas prie vandens, leidžiantis savo šaknis prie upės.“

SAUSIO 27 d.

„Viena tik...“ (Fil 3, 13).

Vienas mėgstamiausių šėtono darbuotojų yra iešmininkas. Jam niekas labiau nepatinka, kaip nukreipti į šalutinį kelią vieną iš Dievo greitųjų traukinių, pasiųstą į palaimingą misiją ir pripildytą švento tikslo ugnies.

Kažkas iškils uolios sielos kelyje, kad patrauktų jos dėmesį ir užimtų jos jėgas bei mintis. Kartais tai mažas susierzinimas ir provokacija. Kartais tai kokia nors smulki nuoskauda, kurią sustojame narplioti ar aiškintis. Kartais tai kažkieno kito reikalas, kuriuo susidomime ir kurį jaučiamės įpareigoti sutvarkyti, ir, nė nepastebėję, esame įsitraukę į daugybę blaškančių rūpesčių bei interesų, kurie visai nukreipia mus nuo didžiojo mūsų gyvenimo tikslo.

Galbūt mes nedarome daug žalos, bet mes praleidome savo reisą. Mes nuklydome nuo pagrindinės linijos.

Palikite visus šiuos dalykus ramybėje. Tegul nuoskaudos ateina ir praeina, bet veržkitės pirmyn stabiliai ir nesulaikomai, šaukdami, kol skubate į tikslą: „Viena tik darau.“

SAUSIO 28 d.

„Kad mano džiaugsmas jumyse pasiliktų ir jūsų džiaugsmui nieko netrūktų“ (Jn 15, 11).

Yra džiaugsmas, kuris spontaniškai kyla širdyje be išorinės ar net racionalios priežasties. Tai artezinis šulinys. Jis džiūgauja, nes negali kitaip. Tai Dievo šlovė; tai Kristaus širdis, tai dieviškasis džiaugsmas, apie kurį Jis sako: „Aš jums tai kalbėjau, kad mano džiaugsmas jumyse pasiliktų ir jūsų džiaugsmui nieko netrūktų.“ Ir jūsų džiaugsmo niekas iš jūsų neatims. Tas, kuris turi šį šaltinį, nenusimena dėl aplinkinių aplinkybių, bet dažnai stebisi giliu, saldžiu džiugesiu, kuris ateina be jokios akivaizdžios priežasties ir netgi ateina stipriausiai tada, kai viskas mūsų būklėje ir aplinkybėse pritaikyta papildyti mus sielvarto ir depresijos.

Tai lakštingala širdyje, kuri gieda naktį, ir gieda todėl, kad jos prigimtis yra giedoti.

Tai pašlovintas ir negendantis džiaugsmas, kuris priklauso dangui ir jau numato amžinąją giesmę. Viešpatie, suteik man savo džiaugsmą visomis aplinkybėmis šią dieną ir leisk mano pilnai širdžiai išsilieti palaiminimu kitiems.

SAUSIO 29 d.

„Siųskite dalis tiems, kuriems nieko neparuošta“ (Neh 8, 10).

Tai buvo puikus vaizdas Nehemijo laikais, kai jie šventė savo šlovingąją Palapinių šventę.

„Neliūdėkite, nes Viešpaties džiaugsmas – jūsų stiprybė. Eikite, valgykite riebius valgius, gerkite saldų gėrimą ir siųskite dalis tiems, kuriems nieko neparuošta.“

Kiek daug visur aplinkui yra tokių, kuriems nieko neparuošta! Suraskime kokią nors liūdną ir stokojančią širdį, kuria niekas kitas negalvoja ar nesirūpina. Pasimelskime už ką nors, kas neturi nieko, kas už jį melstųsi. Būkime panašūs į Tą, kuris vieną Kalėdų dieną atidavė savo gyvybę ir viską, ką turėjo, ir atėjo pas tuos, kurie neįvertino Jo šventos dovanos, bet atstūmė Jo palaimintąjį Kūdikią ir nužudė Jo viengimį Sūnų.

Nebijokime pažinti net ir tos meilės, kuri lieka be atsako ir yra iššvaistoma nevertiesiems. Tokia yra Kristaus meilė, ir Dievas tokiai meilei turi turtingą atlygį.

Kaip Kristus turbūt beveik rauda dėl savanaudiškumo, su kuriuo Jį pasitinka tie, už kuriuos Jis mirė.

SAUSIO 30 d.

„Parblokšti, bet nežuvę“ (2 Kor 4, 9).

Kaip Dievas įvykdė Raudonosios jūros stebuklą? Jis apsupo savo tautą iš visų pusių, kad nebūtų jokio kito išėjimo, tik dieviškasis. Egiptiečiai buvo jiems už nugaros, jūra – priešais juos, kalnai – iš abiejų pusių. Nebuvo jokio pabėgimo kelio, tik į viršų.

Kažkas yra pasakęs, kad velnias gali mus aptverti sienomis, bet negali uždengti stogo. Mes visada galime ištrūkti pro viršų. Mūsų sunkumai tėra Dievo iššūkiai, ir dažnai Jis padaro juos tokius sunkius, kad mes turime arba pasiduoti, arba pakilti virš jų.

Tokią valandą, jei įsikiša dieviškasis elementas, tai atveria aukščiausias tikėjimo galimybes, ir pati krizė pastūmėja mus į tai, kas Dieve geriausia.

Mylimieji, tai Dievo valanda. Jei pakilsite ją pasitikti, jūs taip įsikibsite į Jį, kad niekada daugiau nebebūsime beviltiškoje padėtyje, arba, jei ir būsite, išmoksime vadinti tai ne beviltiška padėtimi, bet galimybe. Ir kaip Jokūbas, jūs išeisite iš tos nakties Peniele nebe kaip Jokūbas, bet kaip pergalingasis Izraelis. Atneškime Jam savo poreikį ir įsitikinkime Jo tiesa.

SAUSIO 31 d.

„Jėzų, kuris mums tapo Dievo išmintimi, teisumu, pašventinimu ir atpirkimu“ (1 Kor 1, 30).

Vis labiau ir labiau pradedame suprasti, kaip nepaprastai svarbu teisingai suvokti pašventinimą – ne kaip palaiminimą, bet kaip asmeninį susijungimą su gyvuoju Gelbėtoju ir mumyse gyvenančia Šventąja Dvasia. Tūkstančiai žmonių užstringa, vos pradėję didžiąją šventumo kelionę.

Jie pastebi, kad klysta ir klumpa, nustemba ir sutrinka, ir nusprendžia, kad turbūt suklydo vertindami savo patyrimą. Taigi, jie vėl bando daryti tą patį ir vėl suklumpa, kol galiausiai, išvarginti eksperimentų, padaro išvadą, kad šis patyrimas tėra iliuzija arba bent jau kad jis niekada nebuvo skirtas jiems. Taip jie grįžta į senąjį kelią, ir jų paskutinė būseną tampa blogesnė už pirmąją.

Ko šiandien reikia žmonėms, kad patenkintų savo gilų alkį ir gautų nuolatinį dievišką patyrimą, tai pažinti ne pašventinimą kaip būseną, bet Kristų kaip gyvą Asmenį, kuris laukia, kad galėtų įžengti į širdį, norinčią Jį priimti.

VASARIO 1 d.

„Vandens versmė, trykštanti...“ (Jn 4, 14).

Gyvenime, kuris liejasi per kraštus tarnaujant kitiems, randame gilų gyvybės šaltinį, bėgantį per viršų ir randantį išeitį gyvojo vandens upėmis, kurios teka laiminti ir gelbėti mus supančio pasaulio. Gražu pastebėti, kad palaiminimui tampant nesavanaudiškam, jis didėja. Vanduo širdyje tėra šuliny, bet pasiekęs kitų poreikius jis tampa ne tik upe, bet daugybės upių delta, užliejančia didingu palaiminimu. Ši perteklinė meilė yra susijusi su Šventosios Dvasios Asmeniu ir darbu, kuri turėjo būti išlieta ant mokinių po Jėzaus pašlovinimo.

Tai tikroji tarnystės jėgos paslaptis: širdis, pripildyta ir patenkinta Jėzumi, ir taip pakrikštyta Šventąja Dvasia, kad yra stumiama savo džiaugsmo ir meilės pilnatvės dalytis su kitais tuo, ką taip gausiai gavo; ir visgi kiekviena nauja tarnystė tik atlaisvina vietą naujam pripildymui ir gilesniam gyvenimo, kuris auga duodant, priėmimui.

Paleisti – tai dukart turėti,
Jei nori kiekvieną palaimą padvigubinti,
Perduok ją kitiems.

VASARIO 2 d.

„Kas norėtų tapti didžiausias iš jūsų, tebūnie jūsų tarnas, ir kas norėtų būti pirmas tarp jūsų, tebūnie jūsų vergas“ (Mt 20, 26–27).

Vergas yra tiesioginė žodžio *doulos* reikšmė.

Pirmasis žodis, vartojamas tarnystei, yra *diakanos*, reiškiantis tarnautoją kitiems bet koku įprastu būdu ar darbu; bet žodis *doulos* reiškia vergą, ir Viešpats čia aiškiai moko mus, kad aukščiausia tarnystė yra vergo tarnystė.

Jis pats padarė save visų tarnu, ir tas, kuris nori labiausiai prie Jo priartėti ir galiausiai stovėti arčiausiai Jo, privalo taip pat išmokti tarnystės dvasios, kuri amžiams visiškai atsižadėjo savanaudiškų teisių ir pretenzijų.

Visiškai įmanoma būti ištikimam Viešpačiui Jėzui ir vis dėlto dėl Jėzaus būti tarnu bei paklusti tiems, kurie yra virš mūsų Viešpatyje.

Doulos dvasia yra savęs išsižadėjimo ir džiugaus paklusnumo tinkamai valdžiai dvasia, visiškai nesavanaudiška tarnystė, atiduodanti savo pirmenybę ir interesus be išlygų Mokytojo šlovei ir brolių labui. Viešpatie, aprenk mus nuolankumu ir padaryk mus visiškai Savus.

VASARIO 3 d.

„Jis iškeliavo, nežinodamas kur einas“ (Heb 11, 8).

Tai tikėjimas be regėjimo. Kai galime matyti, tai ne tikėjimas, o protavimas. Plaukdami per Atlantą stebėjome būtent šį tikėjimo principą. Nematėme nei takelio jūroje, nei kranto ženklų. Ir vis dėlto diena iš dienos žymėjome savo kelią žemėlapyje taip tiksliai, lyg mus būtų sekusi didelė kreidos linija ant jūros; ir kai priartėjome prie žemės per dvidešimt mylių, žinojome, kur esame, taip tiksliai, lyg būtume visa tai matę prieš tris tūkstančius mylių.

Kaip mes išmatavome ir pažymėjome savo kursą? Kasdien mūsų kapitonas pasiimdavo savo instrumentus ir, žvelgdamas į dangų, nustatydavo kursą pagal saulę. Jis plaukė vadovaudamasis dangaus, ne žemės šviesuliais. Taip ir tikėjimas žvelgia aukštyn ir plaukia toliau pagal didžiąją

Dievo Saulę, nematydamas jokios kranto linijos, žemiško švyturio ar takelio kelyje. Dažnai jo žingsniai atrodo vedantys į visišką nežinomybę, net į tamsą ir nelaimę. Bet Jis atveria kelią ir dažnai paverčia tokias vidurnakčio valandas pačiais dienos vartais. Išeikime šią dieną nežinodami, bet pasitikėdami.

VASARIO 4 d.

„Štai aš esu su jumis per visas dienas“ (Mt 28, 20).

Šis gyvasis Kristus nėra asmuo, kuris buvo, bet asmuo, kuris vis dar yra jūsų gyvasis Viešpats. Prie Preston Pans, netoli Edinburgo, žvelgiau į lauką, kur senais laikais kariuomenės stoji į mūšį. Mūšio įkarštyje vadas krito sužeistas. Jo vyrai jau ketino trauktis iš lauko, pamatę krintantį vado kūną; jų stiprios rankos drebėdamos laikė kardus, ir jie akimirškai sudvejojo. Tada senasis vadas sukaupė jėgas, pasikėlė ant alkūnės ir sušuko: „Aš nemiręs, mano vaikai, aš tik stebiu jus – norėdamas pamatyti, kaip mano gentainiai atlieka savo pareigą.“ Taip ir iš kitos Kalvarijos pusės Jis kalba; mes negalime Jo matyti, bet Jis sako: „Štai aš esu su jumis per visas dienas, iki pat pasaulio pabaigos“; ir Jis sako „Aš esu“ – nenutrūkstamas ir nuolatinis buvimas. Ne „Aš būsiu“, bet nenutrūkstamas buvimas tebėra su mumis per amžius.

Greitai kova pasibaigs,
Greitai mūšis bus laimėtas;
Greitai suplevėsuos nugalėtojo palmės šaka,
Greitai skambės amžinoji Psalmė;
Tada mūsų džiaugsminga giesmė bus:
Aš nugalėjau per Tave.

VASARIO 5 d.

„Ilsėkis Viešpatyje“ (Ps 37, 7).

Senojoje kūrinijoje savaitė prasidėdavo darbu ir baigdavosi sabato poilsiu. Prisikėlimo savaitė prasideda pirmąja diena – pirma poilsis, paskui darbas.

Taigi mes pirmiausia turime liautis dirbę savo darbus, kaip Dievas ilsėjosi nuo savųjų, ir įeiti į Jo poilsį, o tada, pailsėjusiomis širdimis, dirbti Jo darbus su veiksminga jėga.

Bet kodėl sakoma: „stenkitės įeiti į tą poilsį“? Pažvelkite į tą laivą – kaip ramiai jis plaukia vandenimis, jo burės išsipūtusios nuo vėjo, nešamas be jokių pastangų! Ir vis dėlto pažiūrėkite į tą žmogų prie vairo. Matote, kaip tvirtai jis laiko vairą, priešindamasis vėjui ir laikydamas laivą stabilų. Tegul jis akimirškai atpalaiduoja savo tvirtą gniaužtą, ir laivas bejėgiškai pasisuks pavėjui. Burės suplevėsuos, bangos mėtys laivą kaip norės, ir visas poilsis bei jėga dings. Būtent fiksuotas vairas suteikia vėjui stabilizuojančią jėgą. Taip ir Jis pasakė: „Tą, kurio mintys į Tave nukreiptos, Tu išlaikysi tobuloje ramybėje, nes jis Tavimi pasitiki.“ Tvirta valia ir įtvirtinta širdis priklauso mums. Išsaugojimas priklauso Viešpačiui. Tad stenkimės įeiti ir pasilikti Jo poilsyje.

VASARIO 6 d.

„Visada... meldamiesi už visus šventuosius“ (Ef 6, 18).

Vieno gero patarimo dabar pakaks. Nustokite tiek daug melstis už save; pradėkite prašyti nesavanaudiškų dalykų ir pažiūrėkite, ar Dievas neduos jums tikėjimo. Pamatysite, kiek lengviau

bus tikėti dėl kito nei dėl savo menko „aš“. Išbandykite maldą už pasaulį, už konkrečius dalykus, už sunkius dalykus, už šlovingus dalykus, už dalykus, kurie pagerbs Kristų ir išgelbės žmoniją, ir kai gausite keletą nuostabių atsakymų į maldą šia kryptimi, pažiūrėkite, ar nepasijusite stipresni paliesti savo paties mažą našą su dievišku tikėjimu, ir tada vėl grįžkite į aukštą nesavanaudiškos maldos už kitus vietą.

Ar kada nors išmokote nuostabaus meno leisti Dievui pasirūpinti jumis, o visas savo mintis ir jėgas skirti maldai už kitus ir už Dievo karalystę? Tai išvaduos jus nuo tūkstančio rūpesčių. Tai pakylės jus į kilnią ir aukštą sritį ir išmokys gyventi bei mylėti kaip Dievas. Viešpatie, išgelbėk mus nuo mūsų savanaudiškų maldų ir suteik mums tikėjimą, kuris veikia per meilę, ir Kristaus širdį žūstančiam pasauliui.

VASARIO 7 d.

„Ištikimas mažiausiame dalyke“ (Lk 16, 10).

Žmogus, kuris praleido savo galimybę ir sulaukė neištikimo tarno lemties, nebuvo tas, kuris turėjo penkis talentus, ar tas, kuris turėjo du, bet tas, kuris turėjo tik vieną. Žmonės, kuriems gresia pavojus praleisti didžiąją gyvenimo prasmę, yra paprastų gabumų ir galimybių žmonės, kurie sako sau: „Galiu padaryti tiek mažai, kad net nebandysiu nieko daryti.“ Vienas gražiausių vitražų Europoje buvo sukurtas iš likučių, kuriuos mokinys surinko iš savo meistro didžiojo darbo nuopjovų. Britų monetų kalyklos sąšlavos vertos milijonų. Mažos ašys, ant kurių sukasi jūsų laikrodžio mechanizmas, yra tokios svarbios, kad jos gaminamos iš brangakmenių. Taip ir Dievas suteikia iškilmingą vertę ir atsakomybę kukliems darbininkams – žmonėms, kurie bando pasislėpti už savo nereikšmingumo, menkų galimybių ir vienintelių talentų; mūsų mažumas nepateisins mūsų atsiskaitymo dieną.

Nekalbėk apie talentus, ką gi tu turi daryti?

Turi pakankamai, ar penkis, ar du.

Nekalbėk apie talentus; ar tavo pareiga atlikta?

Tai atneša palaiminimą, ar dešimt, ar vienas.

VASARIO 8 d.

„Mes patys savaime nesame tinkami ką nors mąstyti kaip iš savęs“ (2 Kor 3, 5).

Netinkami. „Visagalis“ (Viskam tinkamas). Šie du žodžiai sudaro vienas kito papildinį ir kartu suteikia raktą į veiksmingą krikščionišką gyvenimą. Savo visiško bejėgiškumo atradimas ir pilnas įsitikinimas juo yra nuolatinė dvasinio aprūpinimo sąlyga. Todėl Senojo Testamento tikslas visada yra parodyti žmogaus nesėkmę; o Naujojo – atskleisti Kristaus pakankamumą. Jis turi viską mums, bet mes negalime to priimti, kol nežinome, kad nieko neturime.

Todėl pati krikščioniško tobulumo esmė yra nuolatinis savo tobulumo atsižadėjimas ir nuolatinis Kristaus teisumo priėmimas. Ir kai gauname gilesnį supratimą apie savo menkumą ir blogį, tai tėra kvietimas reikalauti daugiau Jo turtingos malonės. Tačiau įmanoma visiškai žinoti savo netinkamumą ir vis tiek tvirtai nepaimti Jo „visko“. Tai taip pat turi būti daroma su tikėjimu, kuris nepriims mažiau nei VISKO. [Pranašas](#) supyko, nes Izraelio karalius sudavė į žemę tik tris kartus. Jis turėjo tai padaryti penkis ar šešis kartus. Jis galėjo turėti viską. Tad pasitikime Jo didybę ir malonę.

VASARIO 9 d.

„Bet aš dėl to nesijaudinu“ (Apd 20, 24).

Geriausias [Dievo buvimo įrodymas](#) yra velnio urzgimas. Taip kartą rašė gerasis p. Speredzenas (Spurgeon) žurnale „The Sword and the Trowel“ („Kalavijas ir mentė“), ir tas mažas sakinytas padėjo daugeliui išbandytų ir pavargusių Dievo vaikų stovėti tvirtai ir net džiaugtis per aršiausius priešų išpuolius.

Samuelio knygoje skaitome, kad tą akimirką, kai Dovydas buvo vainikuotas Hebrone, „visi [filistinai](#) pakilo ieškoti Dovydo“. Ir tą akimirką, kai gauname iš Viešpaties ką nors verta kovos, tada velnias ateina ieškoti mūsų.

Kai priešas pasitinka mus ant bet kokio didžio darbo dėl Dievo slenksčio, priimkime tai kaip „išgelbėjimo ženklą“ ir reikalaujame dvigubo palaiminimo, pergalės ir jėgos. Jėga išvystoma pasipriešinimu. Patranka šauna dvigubai toliau, nes sprogstamoji jėga turi rasti kelią per pasipriešinimą. Elektra ten, elektrinėje, gaminama per aštrią besisukančių ratų trintį. Taip ir mes vieną dieną atrasime, kad net šėtonas buvo viena iš Dievo palaiminimo priemonių.

VASARIO 10 d.

„Aš esu nukryžiuotas su Kristumi. Ir daugiau ne aš gyvenu“ (Gal 2, 20).

Kristaus gyvenimas dera su mūsų prigimtimi. Viena moteris manęs neseniai paklausė – mąstanti, protinga moteris, kuri nebuvo krikščionė, bet jautė giliausią alkį tam, kas teisinga: „Kaip tai gali būti tiesa, mums neprarandant savo individualumo! Tai sunaikins mūsų asmenybę ir pažeis mūsų kaip individų atsakomybę.“

Aš atsakiau: „Brangi seserie, tavo asmenybė be Kristaus yra tik pusinė. Kristus buvo sukurtas tau, o tu buvai sukurta Kristui, ir kol nesusitiksite, tu nesi pilna; Jam reikia tavęs, kaip ir tau reikia Jo.“ Aš tęsiau: „Įsivaizduok, kad dujų degiklis pasakytų: ‘Jei aš priimsiu šią ugnį, dujos praras savo individualumą.’ O, ne; tik tada, kai ateina ugnis, dujos įvykdo patį savo buvimo tikslą. Įsivaizduok, kad snaigė pasakytų: ‘Ką man daryti? Jei nukrisiu ant žemės, prarasiu savo individualumą.’ Bet ji nukrenta ir yra sugerama dirvos, ir snaigės vėliau matomos raktažolėse ir saulutėse. Praraskime save ir pakilkime naujam gyvenimui Kristuje.“

VASARIO 11 d.

„Sutvirtinti visa galybe visokiai kantrybei“ (Kol 1, 11).

Apaštalas meldžiasi už kolosiečius, kad jie būtų „sutvirtinti visa galybe pagal Jo šlovingą galią visokiai kantrybei bei ištvermei su džiaugsmu“. Vienas dalykas yra ištverti ir rodyti įtampą kiekvienu veido raumeniu, ir tarsi kiekviena raukšle sakyti: „Kodėl niekas manęs neatjaučia?“ Visai kas kita yra pakelti kryžių, „nepaisant gėdos“, dėl džiaugsmo, esančio priešakyje.

Viešpaties sode yra medžių, kurie „nepajus, kai ateis kaitra“; ir nesirūpins sausros metais, ir nenustos duoti vaisių. Atsigręžkime veidu į saulėtekį ir išnaudokime ateinančius debesis vaivorykštėms kurti. Nebeilgai turėsime šlovingą galimybę džiaugtis sielvarte ir mokytis kantrybės. Danguje nebus nieko, kas mokytų ištvermės. Jei neišmoksime jos čia, amžinai liksime be savo ryškiausio vainiko ir norėsime trumpam sugrįžti atgal į tas pačias aplinkybes, kurių dabar taip stengiamės atsikratyti.

VASARIO 12 d.

„Bet pirmiausia ieškokite Dievo karalystės ir Jo teisumo, ir visa tai bus jums pridėta“ (Mt 6, 33).

Kiekvienai širdžiai, kuri ko nors siekia iš Viešpaties, tai yra geras šūkis. Tas pats dalykas ar jo troškimas gali nesąmoningai atskirti jus nuo Viešpaties, arba bent jau nuo jūsų tikslo Jam vienatinumo. Dalykas, kurio trokštame, gali būti teisingas, bet galime jo trokšti su nepasitikėjimo ir savanaudiškumo dvasia. Patikėkime tai Jam ir nenustokime tikėti, kad tai gausime, bet tuo pačiu metu laikykime savo tikslą nukreiptą į Jo valią ir šlovę, ir reikalaujame net Jo pažadėtų palaiminimų ne dėl jų pačių ar savęs, bet dėl Jo. Tada bus tiesa: „Gėrėkis Viešpačiu, ir Jis suteiks tau, ko trokšta tavo širdis.“ Visus kitus dalykus, išskyrus Save, Dievas „pridės“. Bet jie visada turi būti *pridedami*, niekada *pirmi*.

Tada galėsime jais tikėti be abejonės, kai reikalausime jų Jam, o ne sau. Tik tada, kai „mes esame Kristaus“, „visa yra mūsų“.

Viešpatie, padėk man šią dieną pirmiausia ieškoti Tavęs ir labiau trokšti patikti Tau ir turėti Tavo valią, nei turėti bet kokią kitą palaiminimą.

VASARIO 13 d.

„Tavo maldos... pakilo kaip priminimas Dievo akivaizdoje“ (Apd 10, 4).

Kokią gražią frazę angelas pasakė Kornelijui: „Tavo maldos pakilo kaip priminimas“. Atrodytų, lyg metų maldavimai susikaupė priešais Sostą, ir pagaliau atsakymas prapliupo palaiminimais ant Kornelijaus galvos, lyg mėnesių garavimas pagaliau prapliumpa liūtimis ant išdžiūvusios žemės. Taip Dievas vaizduojamas kaupiantis savo šventųjų maldas induose; jos apibūdinamos kaip kvapūs smilkalai. Jos padėtos kaip kvapios gėlės Karaliaus menėse. Ir laikomos šviesiame atminime pas Jį. O vėliau jos vaizduojamos kaip išliejamos ant žemės; ir štai, balsai, griaustiniai ir didingi apvaizdos judėjimai, vykstantys Dievo tikslus Jo karalystei. Mes vadinami „Viešpaties priminėjais“ ir mums įsakyta neduoti Jam ramybės nei dieną, nei naktį, bet užtvindyti dangų savo prašymais, ir atėjus laikui atsakymas ateis su savo sukauptais palaiminimais.

Nė vienas tikros maldos atodūsis neprapuola. Kuo ilgiau ji laukia, tuo didesnė ji tampa.

VASARIO 14 d.

„Jis pakrikštys jus... ugnimi“ (Mt 3, 11).

Ugnis yra keistai intensyvi ir skvarbi. Ji įsiskverbia į pačią daiktų esmę. Ji kažkaip susilieja su kiekviena dalele to, ką paliečia.

Yra sunkių išbandymų, kurie tenka jautresnėms sieloms, sieloms, kurios turi daugiau sąlyčio taškų su tuo, kas skaudina; taigi kuo aukštesnė prigimtis, tuo didesnis džiaugsmas, bet ir didesni skausmo keliai, kurie atsiveria.

Ir tada ateina gilesni išbandymai, kai patenkame į Dievo rankas, kai pereiname iš fizinės ir intelektualinės į dvasinę prigimtį.

Kai jie pirmą kartą ateina, mes atsitraukiame nuo jų nenatūralaus ir baisaus alsavimo ir sakome: „O, tai negali būti iš mylinčio Tėvo rankos! Tai negali būti man būtina.“

Ir tada ateina skausmai ir kančios iš paties Dievo rankos, kai Jis sėdi kaip sidabro lydytojas ir gryintojas, kai Jis leidžia jam degti, kol atrodo, kad sudegsime iki pelenų, ir mes, tiesą sakant, pagaliau sudegame iki pelenų.

Bet mes turime gauti pergalę per tikėjimą. Tą akimirką, kai nustojate to bijoti, tą akimirką tai nustoja jus žaloti. Jis sako: „Liepsna tavęs nesudegins.“

VASARIO 15 d.

„Sustiprėk malone, kuri yra Kristuje Jėzuje“ (2 Tim 2, 1).

Kaip džiaugtis šia diena. Tai niekada neateis stengiantis būti laimingam, ir vis dėlto mes esame atsakingi už tikro džiaugsmo sąlygas.

1. Būkite teisūs su Dievu; nes „džiaugsmas pasėtas tiesiaširdžiams“. „Tai Jo džiaugsmas, pasiliekančias mumyse, padaro mūsų džiaugsmą tobulą.“
2. Pamirškite save ir gyvenkite dėl kitų; nes „Palaimingiau duoti negu imti“.
3. Kai negalite džiaugtis jausmais, aplinkybėmis ir būsenomis, „džiaukitės Viešpatyje“ ir „laikykite didžiausiu džiaugsmu, kai patenkate įvairius išbandymus“.

Galiausiai, pakluskite Viešpačiui ir būkite ištikimi savo patikėjimui; ir vėl ir vėl Jo palaimintoji Dvasia pakuždės jūsų širdžiai: „Gerai, šaunusis ir ištikimasis tarne! Eikš į savo šeimininko džiaugsmą.“

Ne malonumas ir ne sielvartas
Yra mūsų skirta pabaiga ar kelias,
Bet veikti taip, kad kiekvienas rytoj
Rastų mus toliau nei šiandien.

Tad pakilkime ir veikime
Su širdimi bet kokiam likimui,
Vis dar pasiekdami, vis dar siekdami,
Išmokime dirbti ir laukti.

VASARIO 16 d.

„Mes... toliau atsidėsime maldai“ (Apd 6, 4).

Pašvęstajame tikinčiajame Šventoji Dvasia pirmiausia yra maldos Dvasia. Jei visa mūsų esybė yra pavesta Jai, ir mūsų mintys paklūsta Jos valiai, Ji užims kiekvieną akimirką bendryste, ir mes atnešime Jai viską, kai tik tai ateis, ir išmelsime tai savo dvasinėje sąmonėje dar prieš išgyvendami tai savo gyvenime. Todėl rasime save paimančius gyvenimo naštas ir išmeldžiančius jas nebylia malda, kurios mes patys dažnai negalime suprasti, bet kuri yra tiesiog Jo minties ir valios išsiskleidimas mumyse, po kurio seks Jo apvaizdos išsiskleidimas dėl mūsų.

Ištikimybės ir klusnumo trūkumas menkiausiam Jo valios pakuždėjimui dažnai sulaukys kokį nors palaiminimą, kurį Jis buvo numatęs mums, kol po kurio laiko galime tapti tokie atbukę ir aplaidūs, kad Jis nebegalės mums patikėti savo kuždesių, ir mes klupsime tamsoje bei praleisime Jo aukščiausias mintis.

Viešpatie, išmokyk mus melstis Dvasioje, melstis be paliovos ir neprarasti nieko iš Tavo valios.

VASARIO 17 d.

„Jūsų gyvybė paslėpta“ (Kol 3, 3).

Kai kurie krikščionys iškyla didesniu mastu nei derėtų. Jie gali pasakyti, ir kiti gali pasakyti, kiek sielų jie atvedė pas Kristų. Jų darbas atrodo kristalizuojasi ir tampa pats sau paminklu. Kiti gi atrodo taip visiškai susilieja su kitais darbininkais, kad jų pačių individualumą sunku atsekti. Ir vis dėlto, galiausiai, tai yra pati kristiškiausia tarnystė iš visų, nes pats Mokytojas net nepasirodo bažnyčios darbe, išskyrus kaip jos paslėpta Gyvybė ir įžengusi į dangų Galva, ir net Šventoji Dvasia pranyksta induose, kuriuos Ji naudoja. Vynmedis neveda vaisių, ir net sula yra nematoma savo nepaliaujamame tekėjime – būtent mažosios šakelės neša visas kekes ir atrodo turinčios visą derliaus garbę. Taip ir mes, kuo arčiau ateiname prie Kristaus, tuo labiau norime būti nepastebimi savo vaisiuose ir leisti kitiems būti labiau matomiems, kol mes esame džiaugsmingi ir norūs savo liudijimo liudytojai ir palaikome jų rankas tylia meilės ir maldos tarnystė. Viešpatie, leisk man būti kaip tie uždengti serafimai priešais sostą, kurie dengia savo veidus ir kojas, slėpdami save ir savo tarnystę, kol skrenda paklusti Tau.

VASARIO 18 d.

„Kristus jumyse“ (Kol 1, 27).

Koks didelis skirtumas tarp seno ir naujo išlaisvinimo būdo! Vienas Kristaus prisilietimas vertas viso gyvenimo pastangų. Vienoje iš mūsų ligoninių kenčiantis žmogus rizikavo prarasti regėjimą dėl mažos nulūžusios adatos dalelės, įstrigusios akyje.

Operacija po operacijos tik dirgino akį ir stūmė svetimkūnį dar toliau į jautraus organo nervus. Galiausiai jaunas, nagingas gydytojas sugalvojo naują būdą. Vieną dieną jis atėjo be lanceto ir zondų, laikydamas rankoje mažą, bet galingą magnetą, kurį laikė prieš sužeistą akį taip arti, kiek ji galėjo pakęsti. Nedelsiant plieno gabalėlis pradėjo judėti link galingos traukos ir netrukus išlėkė jos pasitikti, palikdamas kenčiančią akį visiškai išvaduoją, be jokių pastangų ar plėšimo. Tai buvo taip paprasta, kaip ir nuostabu. Vienu jėgos prisilietimu organas buvo išgelbėtas ir pavojinga bėda visiškai išgydyta.

Būtent taip Dievas išlaisvina mus – paprasta Kristaus gyvenimo ir jėgos trauka.

VASARIO 19 d.

„Kiek nuo manęs priklauso, esu pasirengęs“ (Rom 1, 15).

Būkite uolūs. Intensyvus uolumas, visa širdis Kristui, kančios ženklas ant kryžiaus, visos mūsų esybės entuziazmas mūsų Mokytojui ir žmonijai – štai ko tikisi Viešpats, štai ko nusipelno Jo kryžius, štai ko reikia pasauliui, štai ko šis amžius turi teisę tikėtis. Viskas aplink mus intensyviai gyva. Gyvenimas yra rimtas, mirtis yra rimta, nuodėmė yra rimta, žmonės yra rimti, verslas yra rimtas, žinios yra rimtos, amžius yra rimtas; Dieve, atleisk mums, jei mes vieninteliai esame lengvabūdiški šio krizinio laiko baltame karštyje. O, ugnies krikšto! O, žėruojančios anglies ant degančių meilės lūpų! O, Dievo užvaldytų ir save atidavusių žmonių, suvokiančių didžiąją Dievo idėją ir besiveržiančių „link tikslo, aukštybių pašaukimo apdovanojimui Kristuje Jėzuje“.

Visas pasaulis Jėzui
Bus mano malda,

Ir mano šūkis visada:

Jis pats – man.

Visas pasaulis Jėzui,

Viešpatie, greitai ateik,

Atnešk savo pažadėtą karalystę,

Ir pasiimk mus namo.

VASARIO 20 d.

„Nebijok, nes aš su tavimi“ (Iz 41, 10).

Šėtonas visada bando susilpninti mūsų tikėjimą per baimę. Jis yra didis metafizikas ir žino paralyžiuojantį baimės poveikį, žino, kad ji yra didysis tikėjimo priešas ir kad tikėjimas yra didžioji pagalbos paslaptis. Jei jis gali priversti mus bijoti, jis sustabdys mūsų pasitikėjimą ir sutrukdys pačiam palaiminimui, kurio mums reikia. Jobas atrado baimės pavojų ir paliko mums sielvartingą liudijimą: „Ko aš labiausiai bijojau, tas mane ir ištiko.“

Baimė gimsta iš šėtono, ir jei tik skirtume laiko akimirką pamąstyti, pamatytume, kad viskas, ką sako šėtonas, yra paremta melu. Jis yra melo tėvas. Net jo baimės yra melas, ir jo gąsdinimai mums verčiau turėtų būti padrąsinimai.

Todėl, kai šėtonas sako jums, kad nutiks kokia nors blogybė, galite ramiai pažvelgti jam į veidą ir pasakyti, kad jis melagis, kad vietoj blogio jus per visas gyvenimo dienas lydės gerumas ir gailestingumas, o tada atsisukti į savo palaimintąjį Viešpatį ir tarti: „Kai aš bijau, pasitikiu Tavimi.“ Kiekviena baimė yra nepasitikėjimas, o pasitikėjimas yra vaistas nuo baimės. „Kai aš bijau, aš *pasitikėsiu* Tavimi.“

VASARIO 21 d.

„Nebūgštau, nes aš esu tavo Dievas“ (Iz 41, 10).

Kaip švelniai Dievas nuolat guodžia mūsų baimes! Kaip saldžiai Jis sako Izaijo 41, 10: „Nebijok, nes aš su tavimi; nebūgštau, nes aš esu tavo Dievas. Aš tave sustiprinsiu ir tau padėsiu, aš tave remsiu savo teisumo dešine.“ Ir dar vėl, su dar švelnesniu rūpestingumu: „Aš, Viešpats, tavo Dievas, laikysiu tavo dešinę ranką, sakydamas tau: ‘Nebijok, aš tau padėsiu’.“ Jis ne tik pasako tai vieną kartą, bet ir toliau laiko mūsų dešinę ranką, kartodamas tokius pažadus.

Palaimintasis Viešpats visa tai sutraukė į vieną saldžią amžinos paguodos monogramą savo žinioje mokiniam ant Galilėjos ežero: „Tai Aš, nebijokite.“ Jis nesako „Viskas baigta“, ar „Jau rytas“, ar „Oras puikus“, ar „Vanduo ramus“, bet Jis sako: „Tai Aš, nebijokite.“ Jis yra priešnuodis baimei; Jis yra vaistas nuo bėdos; Jis yra išlaisvinimo esmė ir visuma. Todėl turėtume pakilti virš baimės. Laikykime savo akis įsmiegtas į Jį; nuolat pasilikime Jame; būkime patenkinti Juo; glauskimės arti Jo ir šaukime: „Todėl nebijosime, nors ir žemė būtų perkelta, ir kalnai įgriūtų į jūros gelmes.“

VASARIO 22 d.

„Kas įėjo į jo poilsį, tas ilsisi nuo savo darbų, kaip ir Dievas ilsėjosi nuo savųjų“ (Heb 4, 10).

Koks tai būtų poilsis daugeliui iš mūsų, jei tik galėtume apsikeisti naštomis su Kristumi ir taip visiškai bei amžiams perduoti Jam visus savo rūpesčius ir poreikius, kad nuo šiol nebesijaustume

atsakingi už savo naštas, bet žinotumėme, jog Jis prisiėmė visą rūpestį, ir kad mūsų tikėjimas tėra tiesiog nešti Jo naštas, o Jis meldžiasi, triūsia ir kenčia tik už mus ir mūsų interesus. Tai yra tai, ką Jis iš tikrųjų kviečia mus daryti. „Ateikite pas mane, – sako Jis, – visi, kurie vargstate ir esate prislėgti, ir aš jus atgaivinsiu“, ir tada Jis priduria: „Imkite mano jungą ir mokykitės iš manęs.“ Jis paima mūsų jungą, o mes paimame Jo, ir randame, kad tūkstantį kartų lengviau nešti vieną Jo našta nei nešti savąją. Kiek maloniau praleisti valandą meldžiant už kitą nei penkias minutes maldaujant už save. Argi nepavargome nešti savo varganų krovinių?

Dėl to Jo gailestingumas ieškojo tavęs,
Ir į visą Jo pilnatvę atvedė tave,
Per brangų kraują, kuris atpirko tave,
Perduok tai kitiems.

VASARIO 23 d.

„Gyvenimas man – tai Kristus, o mirtis – tai laimėjimas“ (Fil 1, 21).

Sveiko kūno paslaptis yra sveika širdis, ir [Šventosios Dvasios malda](#) už mus yra, kad mums „viskas gerai sektųsi ir būtume sveiki, kaip sekasi mūsų sielai“.

Matome Paulių laiške filipiečiams išreiškiantį didingą ir šventą abejingumą gyvenimo ar mirties klausimui. Iš tiesų, jis yra tikroje dilemoje, ar verčiau norėtų „iškeliauti ir būti su Kristumi“, ar dar pasilikti kūne.

Pirmasis variantas iš tiesų būtų jo mieliausias pasirinkimas, bet antrasis tuo pačiu metu būtų džiaugsminga tarnystė. Vienintelis jo tikslas norint gyventi – būti palaiminimu. „Pasilikti kūne labiau reikia dėl jūsų.“

Pasiekus tokią širdies būseną, gražu pastebėti, kaip greitai jis pakyla į pergalingą tikėjimą, būtiną reikalauti tobulos jėgos ir sveikatos. Kadangi labiau reikia dėl jūsų, kad aš pasilikčiau kūne, jis priduria: „Aš žinau, kad pasiliksiu ir būsiu su jumis visais jūsų tikėjimo pažangai ir džiaugsmui.“ Viešpatie, padėk man šiandien „nelaikyti savo gyvybės brangia sau, kad tik su džiaugsmu baigčiau savo bėgimą ir tarnavimą, kurį gavau iš Jėzaus“.

VASARIO 24 d.

„Nuodėmė neturi jums viešpatauti: jūs ne įstatymo, bet malonės valdžioje“ (Rom 6, 14).

Mozės nesėkmių paslaptis buvo ši: „Įstatymas nieko neatvedė į tobulumą, tai padarė įvedimas geresnės vilties.“ Ir tai buvo priežastis, kodėl jo gyvenimo darbas taip pat nebuvo visiškai įgyvendintas. Jis matė, bet neižengė į Pažadėtąją Žemę. Įstatymo įkūrėjas turėjo tapti jo auka, ir jo gyvenimas bei mirtis galėjo pademonstruoti įstatymo nesugebėjimą atvesti žmogų į Pažadėtąją Žemę. Pats faktas, kad Mozė prarado savo paveldą dėl tokio menko nusižengimo, daro dar labiau pabrėžtiną iškilmingą įstatymo nuosprendį: „Prakeiktas kiekvienas, kuris nesilaiko visų dalykų, surašytų įstatymo knygoje, kad juos vykdytų.“

Bet Dievo malonės šlovei galime pridurti, kad tai, ko įstatymas negalėjo padaryti Mozei, padarė Evangelija; ir tas, kuris negalėjo pereiti Jordano pagal senąją santvarką, matomas pačiose Hermono aukštumose su Žmogaus Sūnumi, besidalijantis Jo Atsimainymo šlove ir kalbantis apie tą mirtį Kalvarijoje, kuriai jis buvo skolingas už savo šlovingą likimą.

Tą malonę mes paveldėjome per Jėzaus Kristaus Evangeliją.

VASARIO 25 d.

„Aš esu vynmedis, o jūs šakelės“ (Jn 15, 5).

Kaip man priimti Kristų kaip savo Pašventintoją ar Gydytoją? Tai klausimas, kurio mūsų nuolat klausia. Visų pirma būtina užimti tikėjimo poziciją. Tai turi būti padaryta konkrečiu ir savanorišku veiksniu, o tada išlaikoma vienodu įpročiu. Tai lygiai tas pats, kaip medžio sodinimas. Turite įdėti jį į dirvą konkrečiu veiksniu, ir tada turite leisti jam ten likti ir būti įsitvirtinusiame žemėje, kol mažosios šaknys turės laiko įsitvirtinti ir pradėti traukti maistą iš dirvos. Yra du etapai: konkretus sodinimas ir tada įprastinis drėgmės bei maisto medžiagų sugėrimas iš žemės. Šaknų plaušai turi ilsėtis, kol išties savo kempines poras ir atsigers žemės maisto. Kai įprotis susiformuoja, tada pagal tam tikrą vienodą dėsnį augalas traukia savo gyvybę iš žemės be pastangų, ir jam augti taip pat natūralu, kaip mums kvėpuoti.

Viešpatie, padėk man šią dieną pasilikti Tavyje ir išsiugdyti įprotį traukti visą savo gyvybę iš Tavęs, kad man būtų tiesa: „Jame aš gyvenu, judu ir esu.“

VASARIO 26 d.

„Tebadaro jus tobulus kiekviename gerame darbe“ (Heb 13, 21).

Toje gražioje maldoje Laiško hebrajams pabaigoje: „Ramybės Dievas, kuris per amžinosios sandoros kraują išvedė iš numirusių mūsų Viešpatį Jėzų, tą didįjį avių Ganytoją, tebadaro jus tobulus kiekviename gerame darbe, kad vykdytumėte Jo valią“, frazė „tebadaro jus tobulus kiekviename gerame darbe“ pažodžiui reiškia, kaip sakoma, „tesuderina jus kiekviename gerame darbe“. Didelis dalykas yra būti suderintam – suderintam su savo aplinka ir aplinkybėmis, užuot bandžius jas priderinti prie mūsų; suderintam su žmonėmis, su kuriais esame suvesti; suderintam su darbu, kurį Dievas mums skyrė, o ne bandyti priversti Dievą padėti mums daryti mūsų darbą; suderintam vykdyti pačią Dievo valią ir planą visame mūsų gyvenime. Tai yra ramybės, jėgos ir laisvės paslaptis mūsų gyvenimo darbe.

O, pripildyk mane savo pilnatvės, Viešpatie,
Kol mano širdis liesis per kraštus
Uždegančia mintimi ir liepsnojančiu žodžiu,
Tavo meilę skelbti, Tavo šlovę rodyti.

O, naudok mane, Viešpatie, naudok net mane,
Kaip tik Tu nori, kada ir kur;
Kol pamatysiu Tavo palaimintąjį veidą,
Tavo ramybe, džiaugsmu ir šlove dalinsiuos.

VASARIO 27 d.

„Tvirtina, stiprina, įkuria jus“ (1 Pt 5, 10).

Priimant Kristų bet kokiuose naujuose santykiuose, pirmiausia turime turėti pakankamai intelektualinės šviesos, kad patenkintume savo protą, jog turime teisę būti šiuose santykiuose. Menkiausias klausimo šešėlis čia sugriauš mūsų pasitikėjimą. Tada, tai pamatę, turime ryžtis, atsiduoti, pasirinkti ir užimti vietą taip pat konkrečiai, kaip medis pasodinamas į dirvą arba nuotaka

atiduoda save prie santuokos altoriaus. Tai turi būti kartą ir visiems laikams, be išlygų, be atšaukimo.

Tada ateina įtvirtinimo, nusistovėjimo ir išbandymo laikotarpis, kurio metu turime likti vietoje, kol naujieji santykiai taps tokie tvirti, kad virs nuolatinio įpročiu. Tai lygiai tas pats, kai chirurgas atstato lūžusią ranką. Jis įdeda ją į įtvarus, kad apsaugotų nuo judėjimo. Taip ir Dievas turi savo dvasinius įtvarus, kuriuos Jis nori uždėti savo vaikams ir išlaikyti juos ramius bei nepajudinamus, kol jie praeis pirmąją tikėjimo stadiją.

Tai ne visada lengvas darbas mums, „bet visokios malonės Dievas, pašaukęs jus į savo amžinąją šlovę Kristuje Jėzuje, po trumpų jūsų kentėjimų jus išstobulins, sutvirtins, pastiprins, įkurs“.

VASARIO 28 d.

„Laikykite tai didžiausiu džiaugsmu“ (Jok 1, 2).

Mes ne visada jaučiamės džiaugsmingi, bet turime tai *laikyti* (skaityti) džiaugsmu. Žodis „laikyti“ yra vienas iš raktinių Šventojo Rašto žodžių. Tas pats žodis vartojamas kalbant apie tai, kad esame mirę. Mes nesijaučiame mirę. Esame skausmingai sąmoningi apie kažką, kas mielai sugrįžtų į gyvenimą. Bet turime elgtis su savimi kaip su mirusiais ir nei bijoti senosios prigimties, nei jai paklusti.

Taip mes turime laikyti tai, kas ateina, palaiminimu. Mes esame pasiryžę džiaugtis, sakyti: „Mano širdis tvirta, o Dieve, aš giedosiu ir šlovinsiu.“ Šis džiaugsmas tikėjimu netrukus taps įpročiu ir visada greitai atneš džiugesio dvasią bei spontanišką šlovinimo antplūdį.

Tada, „nors figmedis nežydėtų ir nebūtų vaisių vynmedžiuose, nors alyvmedis neduotų derliaus ir laukai neatneštų maisto, nors avių kaimenė būtų atskirta nuo gardo ir galvijų nebūtų tvartuose, vis dėlto aš džiaugsiuosi Viešpačiu, džiūgausiu savo išgelbėjimo Dieve“.

Ramybė, tobula ramybė, kai sielvartai siaučia aplink,
Jėzaus prieglobstyje tik ramybė randama;
Ramybė, tobula ramybė, mūsų ateitis visai nežinoma,
Jėzų mes pažįstame, ir Jis yra soste.

KOVO 1 d.

„Lauk Viešpaties“ (Ps 27, 14).

Kaip dažnai tai sakoma Biblijoje, ir kaip mažai suprantama! Tai yra tai, ką senasis vienuolis vadina „Dievo artumo pratybomis“. Tai maldos įprotis. Tai nuolatinė bendrystė, kuri ne tik prašo, bet ir gauna. Žmonės dažnai prašo mūsų pasimelsti už juos, ir mes turime sakyti: „Žiūrėkite, Dievas atsakė į mūsų maldą už jus, ir dabar jūs turite priimti atsakymą. Jis laukia jūsų, ir jūs turite jį paimti laukdami Viešpaties.“

Būtent tai atnaujina jėgas, kol pakylame su sparnais kaip ereliai, bėgame ir nepavargstame, einame ir nepailstame. Mūsų širdys per plačios, kad priimtų Jo pilnatvę vienu įkvėpimu. Turime gyventi Jo artumo atmosferoje, kol sugersime patį Jo gyvenimą. Tai dvasinio gylio ir poilsio, jėgos ir pilnatvės, meilės ir maldos, vilties ir švento naudingumo paslaptis. „Lauk, sakau, Viešpaties.“

Aš laikiu bendrystėje prie palaiminto malonės sosto,
Aš laikiu, saldžiai laikiu Viešpaties;
Aš geriu iš Jo pilnatvės; aš sėdžiu prie Jo kojų;
Aš klausausi Jo žodžio kuždesių.

KOVO 2 d.

„Tą gerąjį patikėtą turtą išlaikyk Šventąja Dvasia“ (2 Tim 1, 14).

Dievas suteikia mums vidinę jėgą, kuri išlaikys mūsų širdis pergalėje ir tyrume. „Tą gerąjį patikėtą turtą išlaikyk Šventąja Dvasia, kuri gyvena mumyse.“ Tai Šventoji Dvasia; ir kai bet kokia pikta mintis ar pasiūlymas kyla mūsų krūtinėje, budri sąžinė gali akimirksniu pasišaukti Šventąją Dvasią, kad Ji išvartų tai, ir Ji išvys tai tikėjimo ar maldos paliepimu ir išlaikys mus tokius tykus, kokie norime būti išlaikyti. Bet kai valia pasiduoda ir sutinka su blogiu, Šventoji Dvasia jo neišvys. Dievas, tad, reikalauja iš mūsų stovėti šventame budrume, ir Jis padarys mums be galo daug, kai laikysimės to, kas gera, ir Jis taip pat bus mumyse budrumo dvasia, parodanti mums blogį ir įgalinanti mus jį atpažinti bei atnešti Jam išvaramui ir sunaikinimui.

„O Jėzaus Dvasia, pripildyk mus, kol turėsime vietas tik Tau!“

O, ateik kaip širdis tirianti ugnis,
O, ateik kaip nuodėmę nuplaunantis srautas;
Sunaikink mus šventu troškimu,
Ir pripildyk Dievo pilnatvės.

KOVO 3 d.

„Jokia drausmė tuo metu neatrodo linksma, bet liūdna; tačiau vėliau“ (Heb 12, 11).

Atrodo, kad Dievas mėgsta veikti per paradoksus ir priešingybes. Malonės transformacijose kartumas yra saldumo pagrindas, naktis yra dienos motina, o mirtis yra gyvenimo vartai.

Daugelis žmonių nori jėgos. Na, o kaip sukuriama jėga? Kitą dienąėjome pro didžiulę elektrinę, kur generatoriai aprūpinami elektra. Girdėjome nesuskaičiuojamų ratų ūžesį ir riaumojimą, ir paklausėme draugo: „Kaip jie pagamina energiją?“ „Ogi, – atsakė jis, – tiesiog tų ratų sukimusi ir trintimi, kurią jie sukelia. Trynimas sukuria elektros srovę.“

Tai labai paprasta, ir menkas eksperimentas tai įrodys bet kam.

Taip ir kai Dievas nori įnešti daugiau jėgos į jūsų gyvenimą, Jis padidina spaudimą. Jis generuoja dvasinę jėgą per kietą trintį. Kai kuriems iš mūsų tai nepatinka. Kai kurie iš mūsų nesupranta ir bando pabėgti nuo spaudimo, užuot gavę jėgą ir panaudoję ją pakilti virš skausmingos priežasties.

KOVO 4 d.

„Visi pasidarė pilni Šventosios Dvasios“ (Apd 2, 4).

Palaiminta dvasinio tyrumo, pergalės ir džiaugsmo, fizinės gyvybės ir išgydymo bei visos tarnystės jėgos paslaptis. Pripildytiems Dvasios nebelieka vietos „aš“ ar nuodėmei, nerimui ar rūpesčiui. Pripildyti Dvasios mes atstumiamo ligos elementus, esančius ore, kaip įkaitusi geležis atstumia vandenį, kuris ją paliečia. Pripildyti Dvasios mes visada pasiruošę tarnystei, ir šėtonas nususuka,

pamatęs, kad Šventoji Dvasia apvelka mus savo šventos liepsnos drabužiais. Ne pusiau pripildyta, bet pripildyta Dvasios yra pergalės ir jėgos vieta.

Tai ne tik privilegija; tai įsakymas, ir Tas, kuris jį davė, įgalins mus jį įvykdyti, jei atnešime tai Jam su tuščia, sąžininga, pasitikinčia širdimi ir pareikalausime savo privilegijos Jėzaus vardu ir Dievo šlovei.

Šventoji Dvasia, aš sveikinu Tave;
Ateik ir būk mano Šventasis Svečias;
Dangiškasis Balandi mano krūtinėje,
Susikurk namus ir susuk lizdą;
Vesk mane į visą savo pilnatvę,
Atvesk mane į savo Pažadėtąjį Poilsį,
Šventoji Dvasia, aš sveikinu Tave,
Ateik ir būk mano Šventasis Svečias.

KOVO 5 d.

„Aš nugalėjau pasaulį“ (Jn 16, 33).

Kristus nugalėjo už mus kiekvieną iš keturių mūsų baisių priešų – Nuodėmę, Ligą, Sielvartą, Šėtoną. Jis nešė mūsų Nuodėmę, ir mes galime viską, net patį savo nuodėmingumą, uždėti ant Jo. „Aš nugalėjau už tave.“ Jis nešė mūsų ligas, ir mes galime atsiskirti nuo savo senų negalių ir pakilti į Jo šlovingą gyvenimą ir stiprybę. Jis nešė mūsų sielvartus, ir mes neturime nešti net rūpesčio, bet džiaugtis visada ir net didžiulius sielvartuose. Ir Jis nugalėjo Šėtoną už mus taip pat, ir paliko jį prikaltą prie kryžiaus, apiplėštą, paniekintą ir tik savo paties šešėlį. Ir dabar mums tereikia reikalauti Jo pilno atpirkimo ir tvirtinti savo pergalę, ir taip „nugalėti jį Avinėlio krauju ir savo liudijimo žodžiu“.

Mylimieji, ar mes nugalime nuodėmę? Ar nugalime ligą? Ar nugalime sielvartą? Ar nugalime šėtoną?

Nebijok, nors kova ilga;
Nepasiduok, nors priešas stiprus;
Pasitikėk savo šlovingojo Vado jėga;
Pabudėk su Juo vieną trumpą valandą,
Išgirsk Jį šaukiant: „Sek paskui mane.
Aš nugalėjau už tave.“

KOVO 6 d.

„Nesiremk savo supratimu“ (Pat 3, 5).

Tikėjimui trukdo pasiklivimas žmogiška išmintimi, nesvarbu, mūsų pačių ar kitų. Pirmasis velnio masalas Ievai buvo išminties pasiūlymas, ir už tai ji pardavė savo tikėjimą. „Būsime kaip dievai, – sakė jis, – žinantys gera ir bloga“, ir nuo tos valandos, kai ji pradėjo žinoti, ji nustojo pasitikėti. Būtent žvalgai prarado Pažadėtąją Žemę senajam Izraeliui. Būtent jų kvailas pasiūlymas išžvalgyti žemę ir tyrimu sužinoti, ar Dievas sakė tiesą, ar ne, privedė prie baisaus netikėjimo protrūkio, kuris uždarė Kanaano duris visai kartai. Labai reikšminga, kad beveik visų šių žvalgų vardai nurodo į žmogišką išmintį, didybę ir šlovę.

Taip ir Kristaus dienomis, būtent žydų vergystė tėvų tradicijoms ir žmonių nuomonėms sulaukė juos nuo Jo priėmimo. „Kaipgi galite įtikėti, – klausė Jis, – jei priimate šlovę vieni iš kitų, o šlovės, kuri ateina iš vienintelio Dievo, neieškote?“

Pasitikėkime Juo visa savo širdimi ir nesiremėkime savo supratimu.

KOVO 7 d.

„Palaimingiau duoti negu imti“ (Apd 20, 35).

Kaip atskirti žemiškąją meilę nuo dangiškosios? Viena baigiasi mumis pačiais ir iš dalies yra mūsų pačių „aš“, ieškantis savo pasitenkinimo. Kita siekia Dievo ir kitų, ir randa džiaugsmą šlovindama Jį ir laimindama juos. Meilė yra nesavanaudiškumas, o meilė, kuri nėra nesavanaudiška, nėra dieviška. Kiek meldžiamės už kitus, o kiek už save? Kas yra mūsų esybės centras? Mes patys ar mūsų Viešpats, Jo žmonės ir darbas? Viešpatie, padėk mums geriau suprasti tos didžios tiesos prasmę: „Palaimingiau duoti negu imti.“ „Kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas ją praras; o kas pražudys savo gyvybę dėl manęs ir Evangelijos, tas ją išgelbės amžinajam gyvenimui.“

Ar radai kokį brangų lobį?

Perduok jį kitiems.

Ar radai kokį šventą malonumą?

Perduok jį kitiems.

Atiduoti – tai dukart turėti,

Meilė padvigubins kiekvieną palaiminimą,

Verždamasi į aukštesnę tarnystę,

Perduok tai kitiems.

KOVO 8 d.

„Todėl melskite“ (Lk 10, 2).

Malda yra galingas variklis, turintis išjudinti misionierišką darbą. „Todėl melskite pajūties Viešpatį, kad atsiųstų darbininkų į savo pajūtį.“

Mes prašome Dievo kasdien paliesti žmonių širdis Šventąja Dvasia, kad jie būtų priversti vykti į užsienį ir skelbti Evangeliją. Mes prašome Jo pažadinti juos naktį su iškilmingu įsitikinimu, kad pagonyš žūsta ir kad jų kraujas kris ant jų sielų, ir Dievas atsako į maldą siųsdamas mums kasdien žmones, kurie „jaučia, kad Karaliaus verslas reikalauja skubos“.

Mylimieji, melskitės, melskitės, melskitės; ir smilkalams kylant į dangų, „danguje stos tylą“ daugiau nei pusvalandžiui, ir ugnies žarijos bus išpiltos ant žemės, ir Viešpaties atėjimas pradės artėti. Melskitės, kol pajūties Viešpats išstums darbininkus į savo pajūtį.

Atsiųsk dangiškos ugnies žarijų,

Nuo dangaus altoriaus;

Pripildyk mūsų širdis stipraus troškimo,

Kol mūsų maldos kils kaip smilkalai.

KOVO 9 d.

„Kaip turite elgtis ir patikti Dievui“ (1 Tes 4, 1).

Kiek daug brangių krikščionių yra toje vietoje, kurią Viešpats jiems paskyrė, ir vis dėlto velnias vargina jų gyvenimus neaiškiu jausmu, kad jie ne visai įtinka Viešpačiui. Jei jie tik galėtų ramiai įsikurti toje vietoje, kurią Dievas jiems paskyrė, ir užpildyti ją saldžiai bei su meile Jam, jų širdyse būtų daugiau džiaugsmo, o gyvenimuose – daugiau jėgos. Dievas nori mūsų visų įvairiose vietose, ir paslaptis nuveikti Jam daugiausia yra atpažinti savo vietą kaip gautą iš Jo, o savo tarnystę joje – kaip Jam patinkančią. Didžiulėje gamykloje ir mašinoje yra vieta mažiausiam sraigteliui ir kniedei, lygiai kaip ir didžiajam varomajam ratui bei stūmokliui; taip ir Dievas turi savo mažuosius sraigtelius, kurių darbas yra tiesiog likti ten, kur Jis juos padėjo, ir tikėti, kad Jis nori jų ten ir geriausiai panaudoja jų gyvenimus tose mažose erdvėse, kurias jie užpildo Jam.

Yra kažkas, ką visi gali daryti,
Nors nesi nei išmintingas, nei stiprus;
Gali būti tikras pagalbininkas,
Gali stovėti, kai draugų mažai,
Vienišai širdžiai reikia tavęs,
Tu gali padėti kelyje.

KOVO 10 d.

„Dievo ramybė, pranokstanti visokį supratimą, saugos jūsų širdis ir mintis“ (Fil 4, 7).

Tai ne taika su Dievu, bet Dievo ramybė. „Ramybė, pranokstanti visokį supratimą“, yra pats Dievo alsavimas sieloje. Jis vienas gali ją išsaugoti, ir Jis gali ją išsaugoti taip, kad „niekas mūsų nepiktintų“. Mylimieji, ar esate ten?

[Dievo poilsis](#) neatėjo tol, kol Jo darbas nebuvo baigtas, ir mūsų neateis anksčiau. Mes pradedame savo krikščionišką gyvenimą dirbdami, bandydami ir kovodami kūno energija, kad išgelbėtume save. Galiausiai, kai sugebame liautis dirbę savo darbą, Dievas ateina su savo palaimintuoju poilsiu ir dirba savo dieviškus darbus mumyse.

O! Ar girdėjote šlovingąjį žodį
Vilties ir švento džiaugsmo;
Iš dangaus aukštybių jo meilės tonai
Pasilieka mano ausyse;
Palaimintasis Guodėjas atėjo,
Ir Kristus greitai bus čia.

O, širdys, kurios dūsaujate, pagalba arti,
Guodėjas yra šalia;
Jis ateina atvesti mus pas mūsų Karalių,
Ir paruošti mus pasirodymui.
Džiaugiuosi, kad Guodėjas atėjo,
Ir Kristus greitai bus čia.

KOVO 11 d.

„Bet jūs esate išrinktoji giminė, ypatinga tauta“ (1 Pt 2, 9).

Pastaruoju metu labai daug mąstėme apie keistą būdą, kuriuo Dievas šaukia tautą iš jau pašauktos tautos. Žodis *ecclesia*, arba bažnyčia, reiškia „iššauktieji“, bet Dievas šaukia dar labiau rinktinį kūną iš bažnyčios, kad būtų Jo nuotaka – specialiai paruoštieji Jo atėjimui.

Puikų to pavyzdį matome Gideono istorijoje. Kai jis pirmą kartą pūtė Abiezero trimitą, pas jį susirinko daugiau nei trisdešimt tūkstančių vyrų; bet juos reikėjo atrinkti, todėl buvo pritaikytas pirmasis išbandymas, apeliuojantis į jų drąsą, ir visi, išskyrus dešimt tūkstančių, grįžo atgal; bet turi būti išrinkimas iš išrinktųjų, todėl buvo pritaikytas antrasis išbandymas, apeliuojantis į jų apdairumą, atsargumą ir tikslo vienatumą, ir visi, išskyrus tris šimtus, buvo atmesti; ir su šiuo mažu rinktiniu būriu jis pakėlė vėliavą prieš midianiečius ir Dievo jėga laimėjo savo šlovingą pergalę. Taip ir mūsų dienomis Mokytojas renkasi savo „tris šimtus“, ir per juos Jis dar laimės pasaulį Sau. Būkite tikri, kad priklausote tiems, kurie atsidavę iki galo.

KOVO 12.

„Jie klajojo dykumoje vienišu keliu“ (Ps 107, 4).

Visi, kas kaunasi Viešpaties kovas, turi susitaikyti su tuo, kad miršta visoms palankioms žmonių nuomonėms ir visiems žmogiško pagyrimo meilikavimams. Negalima daryti išimties net geroms Dievo vaikų nuomonėms. Klastingajam priešui labai lengva ir jas paversti kūno vilione. Žmonių pritarimas gerai, kai jį siunčia pats Dievas, bet niekada neturi tapti gyvenimo varikliu – tenka tenkintis vienišu keliu ir tuščia dykuma.

Tokie motyvai – grynas nuodas, atimantis jėgas, kuriomis turėtume šlovinti Dievą. Ne visi, regintys Viešpaties veidą, regi vienas kitą.

Dievo žmogus privalo eiti vienas su Dievu. Jam užtenka, kad Viešpats žino – kad Dievas žino. Mūsų prigimtis taip trokšta atsiremti į žmogiškus veidus, mintis ir užuojautą, kad dažnai apgaulinėjame save, vadindami tai „broliška meile“, o iš tikrųjų tik ilsime žemėje ant kito silpno kirmino peties.

KOVO 13.

„Laikykite save Dievo meilėje“ (Jud 21).

Prieš kurį laiką stebėjome nepaprastai gražų saulėlydį. Vakariniai dangūs priminė auksinį salyną, o tolumoje iškilę debesys virto didingais šlovės kalnais. Spalvos buvo tokios sodrios, kad visa atmosfera tarsi persiėmė jų atšvaitu – net žvelgiant į rytinį horizontą. Žemė spindėjo šviesa. Laukai paraudo keista, turtinga raudonuma, tarsi nusileistų dangaus rasa.

Taip būna, kai Dievo meilė nušviečia visą mūsų vidinį dangų – ji užlieja viską apačioje, ir gyvenimas suspindi jos šviesa. Kas buvo sunku, palengvėja. Kas aštru, pasisaldina. Darbas praranda naštą, o skausmas pasidabruoja viltimi ir džiaugsmu.

Yra du būdai gyventi Jo meilėje: nuolatinis pasitikėjimas ir nuolatinis paklusnumas. Pats Jo žodis duoda abiem žinią: „Jei laikysitės mano įsakymų, pasiliksite mano meilėje, kaip ir aš laikiausi Tėvo įsakymų ir pasilieku Jo meilėje.“

KOVO 14.

„Mes esame Jo kūrinys“ (Ef 2, 10).

Kristus siunčia mus tarnauti Jam ne savo jėgomis, bet Jo ištekliais ir galia. „Mes esame Jo kūrinys, sukurti Kristuje Jėzuje geriems darbams, kuriuos Dievas iš anksto paskyrė, kad juos darytume.“ Mums nereikia jų ruošti – tereikia vilkėti kaip drabužius, siūtus pagal užsakymą kiekvienai gyvenimo progai.

Turime juos priimti tikėjimu ir eiti į Jo darbą, tikėdami, kad Jis su mumis ir mumyse – kaip visiškas išteklius išminčiai, tikėjimui, meilei, maldai, galiai ir kiekvienai malonei bei dovanai, kurios reikalauja mūsų užduotis. Šiame tikėjimo darbe jausimės silpni, bejėgiai, beveik be galios pojūčio. Bet jei tikėsime ir žengsime pirmyn, Jis taps galia ir atsiųs vaisių.

Naudingiausios tarnystės dažnai gimsta iš nevaisingų valandų, kaip saldūs dykumos vaisiai. „Aš nuvesiu ją į dykumą ir ten duosiu jai vynuogynų.“ Išmokime dirbti tikėjimu taip pat, kaip einame tikėjimu – tada gausime net tikėjimo tikslą: brangių sielų išgelbėjimą, o mūsų gyvenimai duos vaisių, kurie bus matomi per visą amžinybę.

KOVO 15.

„Pasilikite mano meilėje“ (Jn 15, 9).

Yra daug atmosferų, kuriose galime gyventi. Vieni gyvena minčių ore – veidai susimąstę, protai intelektualūs, jie alsuoja idėjomis, tiesos sampratomis, skoniais, estetinė prigimtimi. Kiti alsuoja gyvuliška prigimtimi – kūno geismais, akių [aistra](#), grubiu, žemu jusliniu gyvenimu ar dar blogiau. Treti gyvena pareigos pasaulyje: jų gyvenimą valdo sąžinė, lydima šešėlinės baimės, atimančios paprastą laisvę ir džiaugsmą, bet neįmanoma ginčyti jų tiesumo, vertumo, griežto tikslo ir elgesio.

Kristus kviečia mus gyventi meilės atmosferoje. „Kaip Tėvas mylėjo mane, taip ir aš jus mylėjau. Pasilikite mano meilėje.“ Originale sakoma: „Gyvenkite mano meilėje.“ Meilė – tai oras, kuriame Jis nori, kad nuolat alsuotume: tikėdami, kad Jis visada mus myli, ir priimdami Jo švelnų pritarimą bei švelnų dėmesį. Tai meilės gyvenimas.

KOVO 16.

„Viešpats duos malonės ir šlovės“ (Ps 84, 12).

Viešpats duos malonės ir šlovės. Žodį „šlovė“ sunku išversti, apibrėžti ar paaiškinti, bet atgimusiame krikščionyje kažkas dvasinėje sąmonėje jį iššifruoja. Tai malonės perpildas, gyvenimo vynas, dangaus užuomazga, žaibas nuo sosto, įkvėpimas iš Dievo širdies, kurį galime turėti ir kuriame galime gyventi. „Šlovę, kurią tu davei man, aš daviau jiems“, – meldė už mus Mokytojas. Imkime ją ir gyvenkime joje. Dovydas sakydavo: „Pabusk, mano šlove!“ Prašykime Dievo pažadinti mūsų šlovę, kad galėtume pakilti erelio sparnais, gyventi aukštybėse ir sėdėti su Kristumi dangiškose vietose.

Pakylant erelio sparnais,
Laukiant Viešpaties kylame,
Jėgas keisdami, gyvenimą atnaujindami,
Kaip dvasia į dangų skrenda.
Tada grįžtančios kojos žengia
Šventųjų taku,

Bėgame ir nepailstame,
Einame ir nenusilpstame.

KOVO 17.

„Jis amžinai atsimena savo sandorą“ (Ps 105, 8).

Kol kovojate pagal įstatymą, tai yra savo pastangomis, nuodėmė viešpataus jums. Bet vos išėjus iš Sinajaus šešėlio, atsiremti į paprastą Kristaus malonę ir Jo laisvą, absoliutų teismo dovaną, priimti Jį kaip tą, kuo Jis pažadėjo būti – jūsų minčių ir jausmų teismu, saugantį jus nepaisant visko, kas gali būti prieš jus, Jo tobulame plane ir ramybėje, – kova iš esmės baigta. Mylimieji, ar tikrai žinote ir tikite, kad būtent tai yra Evangelijos pažadas, naujosios sandoros esmė: Kristus pasižada įrašyti savo įstatymą į jūsų širdį, padaryti, kad laikytumėtės Jo nuostatų, vykdytumėte Jo sprendimus? Ar žinote, kad tai priesaika, kurią Jis davė Abraomui: „Kad, išlaisvinti iš priešų rankų ir visko, kas mus nekenčia, tarnautume Jam be baimės, teisume ir šventume visais savo gyvenimo dienomis.“ Jis prisiekė tai padaryti už jus, ir Ištikimasis, kuris pažadėjo. Pasitikėkite Juo visada.

KOVO 18 d.

„Jus aš pavadinau draugais“ (Jn 15, 15).

Aukščiausias santykis yra meilė. Tarnas gali žinoti šeimininko valią, bet jis nepažįsta šeimininko širdies.

„Tarnas nežino, ką daro jo šeimininkas.“ Jis vykdo įsakymus, nesuprasdamas jų tikslo. Tačiau Jėzus sako: „Jus aš pavadinau draugais, nes jums viską paskelbiau, ką iš savo Tėvo girdėjau.“

Jis priima mus į savo pasitikėjimą. Jis atskleidžia mums savo meilės paslaptis. Jis leidžia mums suprasti ne tik tai, *ką* Jis daro, bet ir *kodėl* Jis tai daro. Jis pasidalija su mumis savo džiaugsmu ir sielvartu, ir mes esame lyg Jo paties dalis.

Ar mes užimame šią vietą? Ar mes gyvename šioje šventoje bičiulystėje, kurioje Jo mintys tampa mūsų mintimis, Jo tikslai – mūsų tikslais, o Jo meilė – mūsų gyvenimu? O, kokia tai privilegija – būti Jėzaus draugu!

KOVO 19 d.

„Koks Jis yra, tokie ir mes esame šiame pasaulyje“ (1 Jn 4, 17).

Tai nuostabus pareiškimas apie mūsų vienybę su Viešpačiu Jėzumi. Tai nėra tik tai, kad mes stengiamės Jį pamėgdžioti. Tai daug giliau. Tai reiškia, kad mes esame viena su Juo pačia savo prigimtimi, lygiai kaip šakelė yra viena su vynmedžiu.

Šakelė nėra tik panaši į vynmedį; ji *yra* vynmedžio dalis, turinti tą pačią gyvybę, tą pačią sulą, tą pačią prigimtį. Taip ir mes, būdami Kristuje, turime Jo prigimtį. Mūsų šventumas nėra mūsų pačių imitacija, bet Jo gyvenimo dalyvavimas mumyse.

Kai mes tai suprantame, kova baigiasi. Mes nustojame stengtis būti kažkuo, kas nesame, ir pradėdame būti tuo, kas esame Jame. Mes „apsivelkame Viešpačiu Jėzumi Kristumi“ ir gyvename Jo gyvenimą. Koks Jis yra ten, šlovėje, tokie ir mes esame čia, tikėjime ir dvasioje, laukdami pilno pasireiškimo.

KOVO 20 d.

„Paimame nelaisvėn kiekvieną mintį, kad paklustų Kristui“ (2 Kor 10, 5).

Mūsų protas yra viena iš svarbiausių kovos laukų. Šėtonas žino, kad jei jis gali užvaldyti mūsų mintis, jis gali valdyti mūsų gyvenimą. Todėl apaštalas ragina mus „griauti samprotavimus ir bet kokią puikybę, kuri kyla prieš Dievo pažinimą“.

Mes turime išmokti disciplinuoti savo mintis. Negalime leisti savo vaizduotei klaidžioti kur papuola. Negalime leisti abejonėms, baimėms ir piktoms mintims susisukti lizdą mūsų galvose. Turime jas „paimti nelaisvėn“. Tai reiškia sulaukyti jas prie vartų ir iširti: „Ar tu esi iš Kristaus? Ar tu paklūsti Jam?“ Jei ne, mes turime tai atmesti Jėzaus vardu.

Tegul Šventoji Dvasia būna jūsų proto sargybinis, saugantis minčių vartus ir neįleidžiantis nieko, kas nėra suderinta su Kristaus mintimis.

KOVO 21 d.

„Paveskite save Dievui kaip iš numirusių atgyję“ (Rom 6, 13).

Tai yra praktinis šventumo žingsnis. Tai nėra tik jausmas ar doktrina, tai veiksmas. „Paveskite“ – tai valios veiksmas. Tai reiškia visiškai atiduoti save Dievo nuosavybėn ir valdymui.

Ir pastebėkite pagrindą: „kaip iš numirusių atgyję“. Mes neateiname pas Dievą, kad Jis mus pataisytų ar pagerintų mūsų senąją prigimtį. Mes ateiname kaip tie, kurie mirė su Kristumi ir prisikėlė naujam gyvenimui. Mes atiduodame Jam šį naują gyvenimą, kad Jis galėtų jį naudoti savo šlovei.

Kiekvieną rytą, kiekvieną akimirką, laikykite save Dievo nuosavybe. Jūsų rankos yra Jo rankos, jūsų kojos – Jo kojos, jūsų lūpos – Jo lūpos. Naudokite jas ne nuodėmei, bet teisumui. Tai yra tikroji laisvė – būti Dievo vergu.

KOVO 22 d.

„Aukokite savo kūnus kaip gyvą, šventą, Dievui patinkančią auką“ (Rom 12, 1).

Apaštalas tai vadina „sąmoningu tarnavimu“ (arba „protingu pamalnumu“). Tai nėra fanatizmas; tai logiškiausias dalykas, kurį gali padaryti atpirkta siela. Jei Dievas mus sukūrė, atpirko ir paruošė mums amžinąją šlovę, mažiausia, ką galime padaryti, tai atiduoti Jam save.

Ir tai turi būti „gyva auka“. Senojo Testamento aukos buvo nužudomos; mes esame aukojami gyvi. Tai reiškia gyventi Jam, o ne mirti. Tai reiškia, kad kiekvienas mūsų gyvenimo pulsas, kiekvienas kvėptelėjimas priklauso Jam.

Tai taip pat reiškia, kad mes nebesame savo. Mes neturime teisės į save. Mes esame perleisti kitam Savininkui. Leiskime Jam daryti su mumis tai, kas Jam patinka, ir mes rasime, kad Jo valia yra „gera, tinkama ir tobula“.

KOVO 23 d.

„Gyvybės Dvasios įstatymas Kristuje Jėzuje išlaisvino mane“ (Rom 8, 2).

Yra du dėsniai, veikiantys dvasiniame pasaulyje, lygiai kaip ir gamtoje. Paimkite akmenį ir meskite jį į viršų. Gravitacijos dėsnis netrukus jį patrauks žemyn. Tai „nuodėmės ir mirties įstatymas“, traukiantis mus žemyn į mūsų senąją prigimtį.

Bet pažiūrėkite į paukštį. Jis taip pat turi svorį, bet jis kyla į viršų, nepaisydamas gravitacijos. Kodėl? Nes jame veikia kitas dėsnis – gyvybės dėsnis, kuris yra stipresnis už gravitaciją, kol paukštis naudoja savo sparnus.

Taip ir mumyse. Kol mes pasitikime Šventąja Dvasia, „Gyvybės Dvasios įstatymas“ pakelia mus virš nuodėmės traukos. Mes nesame be nuodėmės prigimties, bet mes esame išlaisvinti nuo jos viešpatavimo aukštesnės jėgos dėka. Mes skrendame ne todėl, kad neturime svorio, bet todėl, kad turime sparnus.

KOVO 24 d.

„Visada nešiojame savo kūne Viešpaties Jėzaus mirimą“ (2 Kor 4, 10).

Tam, kad Kristaus gyvybė pasireikštų mumyse, turi būti nuolatinis „mirimas“ savajam „aš“. Tai nėra vienkartinis įvykis, tai procesas. Mes „visada“ nešiojame šį mirimą.

Kiekvieną kartą, kai atsisakome savo valios dėl Dievo valios, mes „mirštame“. Kiekvieną kartą, kai pasirenkame kantrybę vietoj pykčio, meilę vietoj savanaudiškumo, mes įgyvendiname šį mirimą.

Ir koks rezultatas? „Kad ir Jėzaus gyvybė pasirodytų mūsų kūne.“ Kuo mažiau mūsų, tuo daugiau Jo. Mirtis yra sąlyga gyvybei. Jei norime, kad mūsų gyvenimas būtų kupinas dvasinės jėgos ir vaisių, turime leisti Dievui nuvesti mus į tą vietą, kur mes esame niekas, o Kristus yra viskas.

KOVO 25 d.

„Niekuo nesirūpinkite“ (Fil 4, 6).

Žodis, išverstas kaip „rūpintis“ (angl. *careful*), graikų kalboje turi prasmę „būti padalintam“ arba „draskomam“. Nerimas padalija protą. Jis atitraukia mus nuo Dievo ir sutelkia į problemas.

Viešpats liepia mums „niekuo nesirūpinti“. Tai nereiškia, kad turime būti abejingi ar aplaidūs. Tai reiškia, kad neturime leisti rūpesčiams graužti mūsų širdies ir atimti mūsų ramybės.

Koks vaistas? „Visuose dalykuose... jūsų prašymai tebūna žinomi Dievui.“ Paverskite kiekvieną rūpestį malda. Užuoat nešioję naštą patys, perkeltkite ją ant Jo pečių. Kai tik rūpestis ateina, tegul tai būna signalas bėgti pas Tėvą. Ir tada „Dievo ramybė... saugos jūsų širdis“.

KOVO 26 d.

„Jis jums rūpinasi“ (1 Pt 5, 7).

Tai yra priežastis, kodėl mes galime permesti visus savo rūpesčius ant Jo – nes *Jis* rūpinasi. Kokia nuostabi mintis! Visatos Kūrėjas, laikantis pasaulius savo rankose, asmeniškai rūpinasi manimi.

Jo rūpestis yra detalus. Nėra nieko per mažo Jo meilei. „Jums net visi galvos plaukai suskaičiuoti.“ Jei Jis rūpinasi lauko lelijomis ir padangių paukščiais, argi Jis nepasirūpins jums, mažatikiai?

Pasitikėjimas Jo rūpesčiu yra vaistas nuo baimės. Jei aš žinau, kad Jis mane myli ir manimi rūpinasi, aš galiu ramiai miegoti net audros metu. Aš galiu pasitikti rytojų be nerimo, nes Jis jau yra ten.

KOVO 27 d.

„Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją“ (Mk 16, 15).

Tai nėra patarimas; tai įsakymas. Tai paskutinis mūsų Viešpaties pavedimas prieš Jam įžengiant į dangų. Kiekvienas krikščionis turi dalį šiame pavedime.

„Eikite“. Mes negalime sėdėti ir laukti, kol pasaulis ateis pas mus. Mes turime eiti pas juos. Jei negalime eiti patys fiziškai, galime eiti savo maldomis, savo aukomis, savo įtaka.

„Į visą pasaulį“. Kristaus širdis yra plati kaip pasaulis. Jis mirė už visus. Ir Jis nori, kad žinia pasiektų kiekvieną kūrinį. Ar mūsų širdys plaka kartu su Jo širdimi dėl pražuvusiųjų? Ar mes darome viską, ką galime, kad šis įsakymas būtų įvykdytas?

KOVO 28 d.

„Bet kai ant jūsų nužengs Šventoji Dvasia, jūs gausite jėgą“ (Apd 1, 8).

Prieš eidami į pasaulį, mokiniai turėjo laukti jėgos. Pavedimas be jėgos būtų buvęs neįmanomas. Evangelizacija be Šventosios Dvasios yra bergždžias darbas.

Jėga, kurią Jis pažadėjo, nėra mūsų prigimtinė energija, iškalba ar organizaciniai sugebėjimai. Tai yra dvasinė jėga – jėga liudyti, jėga įtikinti, jėga atnešti gyvybę.

Ši jėga skirta ne tam, kad mes ja didžiutume, bet kad būtume Jo „liudytojai“. Šventoji Dvasia visada pašlovina Kristų. Kai mes esame pripildyti Dvasios, mūsų gyvenimas ir žodžiai nurodys į Jį su tokia galia, kurios pasaulis negalės paneigti.

KOVO 29 d.

„Man duota visa valdžia danguje ir žemėje“ (Mt 28, 18).

Štai kas stovi už Didžiojo Pavedimo. Mes einame ne savo vardu, bet Vardo, kuris yra aukščiau visų vardų, galia. [Karalių Karalius](#) siunčia mus.

„Visa valdžia“. Tai apima valdžią gamtai, valdžią ligoms, valdžią demonams, valdžią žmonių širdims, valdžią aplinkyboms. Nėra nieko, kas nebūtų Jam pavaldumui.

Ir Jis sako: „Todėl eikite“. Kadangi Aš turiu visą valdžią, jūs galite eiti be baimės. Aš esu su jumis. Mano valdžia yra jūsų užnugaris. Mes esame ambasadoriai, atstovaujantys visagalei Vyriausybei.

KOVO 30 d.

„Verčiskitės, kol sugrįšiu“ (Lk 19, 13).

Viešpats paliko mums darbą. Jis nenori, kad mes tik sėdėtume ir žiūrėtume į dangų, laukdami Jo atėjimo. Jis nori, kad mes būtume užsiėmę. Žodis „verčiskitės“ (angl. *occupy*) čia reiškia prekybą, verslą, aktyvią veiklą naudojant patikėtus talentus.

Mes turime „pirkti laiką“, naudoti kiekvieną galimybę, investuoti savo gyvenimą taip, kad jis atneštų didžiausią pelną Dievo karalystei. Kiekviena diena yra galimybė prekiauti dangaus valiuta – meile, malda, tarnyste.

Kai Jis sugrįš, Jis pareikalaus ataskaitos. Palaimintas tas tarnas, kurį Viešpats ras taip darantį. Tegul mūsų laukimas būna aktyvus, o mūsų darbas – kupinas laukimo.

KOVO 31 d.

„Viešpats yra mano Ganytojas“ (Ps 23, 1).

Tai asmeninis pasisavinimas. Ne „pasaulio Ganytojas“, ne „Izraelio Ganytojas“, bet *mano* Ganytojas. Dovydas žinojo, ką reiškia būti ganytoju, todėl jis žinojo, ką reiškia turėti Viešpatį kaip Ganytoją.

Ganytojas atsakingas už avis. Jis jas veda, maitina, saugo. Jei Viešpats yra mano Ganytojas, tada „aš nieko nestokosiu“. Man nereikia rūpintis dėl rytojaus žolės ar vandens. Tai Jo atsakomybė.

Vienintelis avies darbas – sekti Ganytoją ir laikytis arti Jo. Kol aš esu Jo bandoje, aš esu saugus. Net jei einu per tamsiausią slėnį, aš nebijosiu, nes Jis yra su manimi.

BALANDŽIO 1 d.

„Tenebūgštuoja jūsų širdys“ (Jn 14, 1).

Pasaulis pilnas nerimo ir baimės. Bet Kristus savo mokiniams paliko ramybės palikimą.

„Tenebūgštuoja“. Tai įsakymas, lygiai kaip „Nevok“. Būgštaujanti širdis yra nepasitikinti širdis.

Koks vaistas nuo širdies nerimo? „Tikite Dievą – tikėkite ir mane.“ Tikėjimas yra vaistas. Kai mes žiūrime į bangas, mes bijome. Kai žiūrime į Jėzų, mes nurimstame.

Tikėjimas mato nematomą. Jis mato Dievą soste, valdantį visas aplinkybes. Jis mato Kristų, ruošiantį mums vietą. Jis mato pabaigą nuo pat pradžios. Todėl, užuot būgštavę, pasitikėkime.

BALANDŽIO 2 d.

„Aš ateisiu pas jus“ (Jn 14, 18).

Jėzus pažadėjo nepalikti mūsų našlaičiais. Žodis „našlaičiai“ reiškia be tėvo, be globos, be guodėjo. Jėzus sako: „Aš nepaliksiu jūsų bejėgių“.

Jis atėjo pas mus Šventosios Dvasios asmenyje. Šventoji Dvasia yra Kristaus Dvasia. Per Ją Kristus gyvena mumyse. Tai yra geriau nei Jo fizinis buvimas, nes fiziškai Jis galėjo būti tik vienoje vietoje, o Dvasioje Jis gali būti kiekvieno tikinčiojo širdyje visame pasaulyje vienu metu.

Taigi Jis *jau* atėjo pas mus. Mes turime Jo buvimą dabar. Mums nereikia šauktis Jo iš toli; Jis yra čia, arčiau nei mūsų kvėpavimas.

BALANDŽIO 3 d.

„Pasilikite manyje ir Aš jumyse“ (Jn 15, 4).

Pasilikimas yra pastovumo paslaptis. Daugelis krikščionių tik „aplanko“ Kristų. Jie ateina pas Jį sekmadieniais arba bėdos metu, bet likusį laiką gyvena patys sau. Jėzus sako: „Pasilikite“.

Pasilikti reiškia padaryti Jį savo namais. Tai reiškia gyventi Jame nuolat. Šakelė negali duoti vaisiaus, jei ji tai prisijungia, tai atsijungia nuo vynmedžio. Gyvybės srovė turi tekėti nepertraukiamai.

Kaip mes pasiliekame? Tikėjimu ir paklusnumu. Mes laikomės Jo žodžių, mes bendraujame su Juo maldoje, mes pasitikime Juo kiekviename žingsnyje. Ir tada Jis pasilieka mumyse, pripildydamas mus savo gyvybės.

BALANDŽIO 4 d.

„Be manęs jūs negalite nieko nuveikti“ (Jn 15, 5).

Tai visiško bejėgiškumo deklaracija. Ne „be manęs jūs galite nuveikti mažai“, bet „nieko“. Mes galime būti labai aktyvūs, labai užsiėmę, labai religingi, bet be Jo gyvybės visa tai yra negyva ir nevaisinga.

Tai turėtų mus nužeminti, bet kartu ir padrąsinti. Nes jei be Jo negalime nieko, tai *su* Juo galime viską. Mūsų silpnumas tampa Jo galybės indu.

Kai mes pripažįstame savo negalėjimą ir visiškai atsiremiamė į Jį, tada Jo jėga tampa tobula mūsų silpnume. Leiskime Jam veikti per mus.

BALANDŽIO 5 d.

„Jei pasiliksite manyje... prašykite, ko tik norite, ir bus jums duota“ (Jn 15, 7).

Tai yra atsakytos maldos paslaptis. Daugelis žmonių bando naudoti maldą kaip būdą priversti Dievą daryti tai, ko jie nori. Bet tikroji malda kyla iš vienybės su Kristumi.

Kai mes pasiliecame Jame, mūsų valia susiderina su Jo valia. Mes pradedame norėti to, ko nori Jis. Mūsų troškimai tampa Jo troškimais. Ir tada, kai mes prašome, mes prašome pagal Jo valią, ir Jis mielai atsako.

„Prašykite, ko tik norite“. Tai didžiulis čekis su mūsų vardu, bet jis galioja tik tada, kai yra pasirašytas Jėzaus vardu ir patvirtintas pasilikimo Jame gyvenimu.

BALANDŽIO 6 d.

„Aš jus išsirinkau... kad eitumėte ir duotumėte vaisių“ (Jn 15, 16).

Mes nepasirinkome Jo; Jis pasirinko mus. Tai suvereni malonė. Ir Jis pasirinko mus konkrečiam tikslui – ne tik, kad būtume išgelbėti, bet kad duotumėme vaisių.

Vaisius yra augalo gyvenimo perteklius. Tai nėra darbo rezultatas, tai gyvybės rezultatas. Mes negalime „pagaminti“ vaisiaus; mes galime jį tik *duoti* (išnešti), leisdami Kristaus gyvybei tekėti per mus.

Ir Jis nori, kad mūsų vaisius „išliktų“. Ne trumpalaikis entuziazmas, bet amžinos vertės darbai – sielos, laimėtos Kristui, ir charakteris, panašus į Kristaus.

BALANDŽIO 7 d.

„Kad mano džiaušmas jumyse pasiliktų“ (Jn 15, 11).

Kristus buvo „skausmų vyras“, bet Jis taip pat turėjo gilų, neišsenkantį džiaušmą. Tai buvo džiaušmas vykdyti Tėvo valią, džiaušmas aukotis dėl kitų, džiaušmas matyti būsimą šlovę.

Jis nori, kad šis džiaušmas būtų mumyse. „Kad jūsų džiaušmui nieko netrūktų.“ Pasaulio džiaušmas yra priklausomas nuo aplinkybių; Kristaus džiaušmas trykšta iš vidaus, nepaisant aplinkybių.

Tai džiaušmas, kurio niekas negali atimti. Tai džiaušmas, kuris gieda kalėjime (kaip Paulius ir Silas). Tai Viešpaties džiaušmas, kuris yra mūsų stiprybė.

BALANDŽIO 8 d.

„Ir atėjęs Jis įtikins pasaulį dėl nuodėmės“ (Jn 16, 8).

Šventoji Dvasia yra Didysis Evangelistas. Tik Ji gali atverti akis ir parodyti žmogui jo tikrąją būklę. Mes galime ginčytis, įtikinėti, bet tik Dvasia gali „įtikinti“ (apkaltinti) širdį.

Ir kokia yra pagrindinė nuodėmė, dėl kurios Ji įtikina? „Dėl nuodėmės, kad netiki manimi.“ Didžiausia nuodėmė nėra moralinis nuopuolis, vagystė ar žmogžudystė. Didžiausia nuodėmė yra [netikėjimas](#) Jėzumi Kristumi. Tai yra nuodėmė, kuri pasmerkia sielą.

Visos kitos nuodėmės gali būti atleistos, bet Atpirkėjo atmetimas uždaro duris išgelbėjimui. Šventoji Dvasia parodo pasauliui, kad vienintelis dalykas, skiriantis juos nuo Dievo, yra jų atsisakymas priimti Jo Sūnų.

BALANDŽIO 9 d.

„Dėl teismo“ (Jn 16, 10).

Dvasia įtikina pasaulį ne tik dėl jo nuodėmės, bet ir dėl Kristaus teismo. „Nes aš einu pas Tėvą.“ Kristaus įžengimas į dangų ir Tėvo priėmimas yra įrodymas, kad Jo teismas yra tobulas ir priimtinas Dievui.

Pasaulis turi savo teismo standartus, bet jie yra kaip „purvinas skuduras“. Šventoji Dvasia parodo, kad yra tik vienas Teismas, kuris gali atlaikyti Dievo teismą – tai Jėzaus Kristaus Teismas.

Ir šis teismas dabar yra prieinamas mums. Mes neturime teismo savyje, bet mes turime Jį, kuris tapo mūsų teismu.

BALANDŽIO 10 d.

„Dėl teismo“ (Jn 16, 11).

„Nes šio pasaulio kunigaikštis nuteistas.“ [Golgota](#) buvo ne tik pasaulio atpirkimas, bet ir šėtono nuteisimas. Ten jo galia buvo sulaužyta.

Šventoji Dvasia parodo pasauliui, kad jie neprivalo tarnauti nugalėtam priešui. Šėtonas yra uzurpatorius, kurio nuosprendis jau pasirašytas.

Tai taip pat įspėjimas: jei šėtonas, galingiausias iš kūrinių, buvo nuteistas už savo maištą, kaip išsisuks tie, kurie pasirenka sekti juo? Bet tikinčiajam tai yra pergalės žinia. Mūsų priešas yra nugalėtas.

BALANDŽIO 11 d.

„Jis įves jus į visą tiesą“ (Jn 16, 13).

Jėzus yra Tiesa, o Šventoji Dvasia yra Tiesos Dvasia. Ji yra mūsų Vadovas. Mums nereikia klaidžioti tamsoje ar pasikliauti vien savo protu.

„Jis įves“. Tai reiškia laipsnišką procesą. Mes negalime suvokti visos tiesos iš karto. Dvasia mus moko, kaip mes galime pakelti. Ji apšviečia Raštą, Ji atveria mūsų protus, Ji taiko tiesą mūsų gyvenimo situacijoms.

Jis nekalbės iš savęs, bet ims tai, kas Kristaus, ir paskelbs mums. Jo tikslas visada yra atskleisti Kristų. Sekime šiuo Vadovu, ir mes niekada nenuklysimė.

BALANDŽIO 12 d.

„Jis mane pašlovins“ (Jn 16, 14).

Tai yra Šventosios Dvasios darbo požymis. Ji niekada nekreipia dėmesio į save; Ji visada nukreipia prožektorių į Jėzų. Jei judėjimas ar mokymas aukština žmogų, dovanas ar patirtis labiau nei Kristų, tai nėra iš Dvasios pilnatvės.

Dvasios tikslas yra padaryti Kristų didį mūsų akyse ir mūsų gyvenimuose. Ji apreiškia Jo grožį, Jo galybę, Jo meilę. Ji suformuoja Kristaus paveikslą mumyse.

Kai mes esame pilni Dvasios, mes kalbame apie Jėzų, mes gyvename Jėzui, mes atspindime Jėzų. „Jis mane pašlovins“ – tai turėtų būti ir mūsų gyvenimo šūkis.

BALANDŽIO 13 d.

„O mes turime Kristaus protą“ (1 Kor 2, 16).

Koks stulbinantis pareiškimas! Mes, riboti ir klystantys žmonės, galime turėti Viešpaties protą. Tai nereiškia, kad mes tampame visažiniai. Tai reiškia, kad mes galime mąstyti Dievo mintimis, vertinti dalykus taip, kaip Jis vertina, ir matyti pasaulį Jo akimis.

Prigimtinis žmogus nesupranta Dvasios dalykų; jie jam yra kvailystė. Bet dvasinis žmogus turi naują sugebėjimą – Kristaus protą, suteiktą per Šventąją Dvasią.

Tai ateina per bendrystę su Juo ir Jo Žodžiu. Kai mes pasineriame į Raštą ir atsiveriame Dvasios mokymui, mūsų mąstymas yra atnaujinamas. Mes pradėdami suprasti Dievo valią.

BALANDŽIO 14 d.

„Jei kas neturi Kristaus Dvasios, tas nėra Jo“ (Rom 8, 9).

Tai yra esminis krikščionybės testas. Krikščionis nėra tas, kuris tik pritaria krikščioniškoms dogmoms ar lanko bažnyčią. Krikščionis yra tas, kuriame gyvena Kristaus Dvasia.

Tai nėra papildomas priedas pažengusiems; tai yra gyvybės esmė. Be Dvasios mes esame dvasiškai mirę. Su Dvasia mes esame Dievo vaikai.

Ir jei mes turime Dvasią, ji pasireišk. Kristaus Dvasia yra meilės, nuolankumo, šventumo ir pasiaukojimo dvasia. Ar ji matoma mumyse?

BALANDŽIO 15 d.

„Aš išliesiu vandens ant ištroškusio“ (Iz 44, 3).

Palaiminimo sąlyga yra troškulys. Dievas negali pripildyti to, kas jaučiasi pilnas. „Vargšus Jis pripildė gėrybių, o turtuolius paleido tuščiomis.“

Ar jūs trokštate? Ar jaučiate sausrą savo sieloje? Ar esate nepatenkinti savo dabartiniu dvasiniu lygiu? Tai geras ženklas. Tai Dievo kvietimas.

Jis pažada išlieti ne lašus, bet srautus („vandens“ – pažodžiui „sroves“). Jis nori užtvindyti sausą žemę. Atneškite Jam savo troškulį, savo tuštumą, savo poreikį. Tai yra indai, kuriuos Jis pripildys.

BALANDŽIO 16 d.

„Trykšk, šuliny! Giedokite jam!“ (Sk 21, 17).

Izraelitai dykumoje giedojo šuliniui dar prieš vandeniui pasirodant. Jie kasė lazdomis sausą smėlį ir giedojo tikėjimo giesmę. Ir vanduo ištryško.

Tai yra tikėjimo paslaptis. Mes turime giedoti palaiminimui dar prieš jam ateinant. Mes turime džiaugtis pažadu, lyg jis jau būtų išsipildęs.

Šlovinimas atveria šaltinius. Jei jūsų gyvenimas atrodo sausas, pradėkite šlovinti Dievą. Giedokite Jam savo širdyje. „Trykšk, šuliny!“ Ir pamatysite, kaip Dvasios vandenys pradės kilti.

BALANDŽIO 17 d.

„Saugok savo širdį su visu uolumu“ (Pat 4, 23).

Širdis yra gyvenimo versmė. Iš jos teka viskas, kas mes esame. Jei šaltinis užterštas, srovė taip pat bus nešvari.

„Saugok“. Tai reiškia pastatyti sargybą. Mes turime būti budrūs dėl to, ką įsileidžiame į savo širdį ir ką ten laikome. Kartėlis, pavydas, nešvarios mintys, pasaulietiškas – tai nuodai, kurie gali užteršti visą gyvenimą.

Dievas davė mums ramybę kaip sargybinių. Jei kas nors drumsčia jūsų ramybę, išstirkite tai. Saugokite savo širdį Dievui, kad ji būtų tyras indas Jo meilei ir malonei.

BALANDŽIO 18 d.

„Viskas, kas daroma ne iš įsitikinimo, yra nuodėmė“ (Rom 14, 23).

Abejonė yra tikėjimo priešas. Jei mes darome kažką abejodami, ar tai teisinga, mes jau nusidedame, nes mes nepasitikime Dievu.

Sąžinė yra jautrus instrumentas. Niekada neikite prieš savo sąžinę. Jei abejojate dėl kokio nors veiksmo, geriau susilaikykite. „Kas abejoja... tas pasmerkta.“

Tikėjimas reikalauja aiškumo ir užtikrintumo. Dievas veda mus ramybės keliu. Jei turite abejonių, laukite, kol Dievas duos šviesą. Gyvenimas tikėjimu yra gyvenimas be pasmerkimo.

BALANDŽIO 19 d.

„Mano maistas yra vykdyti valią To, kuris mane siuntė“ (Jn 4, 34).

Mes paprastai galvojame, kad darbas eikvoja jėgas. Jėzus sako, kad paklusnumas Dievui *teikia* jėgas. Tai yra Jo „maistas“.

Kai mes esame Dievo valioje, mes gauname atgamtinį pastiprinimą. Yra džiaugsmas ir jėga, kuri ateina iš žinojimo, kad darome tai, ką Dievas nori.

Jei jaučiatės išsekę ir pavargę, galbūt jūs dirbate savo jėgomis arba ne toje vietoje, kur Dievas jus paskyrė. Grįžkite į Jo valią, ir rasite, kad Jo jungas yra švelnus ir Jo našta lengva. Paklusnumas maitina sielą.

BALANDŽIO 20 d.

„Šita veislė neišvaroma kitaip, kaip tik malda ir pasninku“ (Mt 17, 21).

Yra dvasinių tvirtovių ir kliūčių, kurios nepasiduoda įprastai maldai. Reikia gilesnio pasišventimo, intensyvesnės kovos.

Pasninkas nėra tik maisto atsisakymas; tai kūno nutildymas, kad dvasia galėtų kalbėti garsiau. Tai yra būdas pasakyti Dievui: „Man reikia Tavęs labiau nei duonos“. Tai dvasinio intensyvumo išraiška.

Kai susiduriame su giliai įsišaknijusiu blogiu ar kalnais, kurie nejuda, Viešpats kviečia mus į šią gilesnę maldos ir atsižadėjimo vietą. Tai kainą už didžiausią jėgą.

BALANDŽIO 21 d.

„Viešpatie, sustiprink mūsų tikėjimą“ (Lk 17, 5).

Mokiniai prašė to, kai Jėzus kalbėjo apie atleidimą. Jie jautė, kad tokiam aukštam moraliniam standartui reikia didesnio tikėjimo. Ir jie buvo teisūs.

Viskas krikščioniškame gyvenime priklauso nuo tikėjimo. Mes išgelbėti tikėjimu, mes gyvename tikėjimu, mes einame tikėjimu. Jei norime daugiau šventumo, daugiau jėgos, daugiau vaisių, mums reikia daugiau tikėjimo.

Kaip tikėjimas auga? Ne per mūsų pastangas, bet per bendravimą su Jėzumi, „tikėjimo vadovu ir išstulintoju“, ir per Jo Žodžio klausymą. „Tikėjimas ateina iš klausymo, klausymas – iš Dievo žodžio.“

BALANDŽIO 22 d.

„Turėkite Dievo tikėjimą“ (Mk 11, 22).

Paraštėje (ir originalo kalboje) tai skamba: „Turėkite Dievo tikėjimą“ (angl. *Have the faith of God*). Tai daugiau nei mūsų žmogiškas pasitikėjimas Dievu. Tai paties Dievo tikėjimas, įdėtas į mus.

Dievo tikėjimas yra tas, kuris taria žodį, ir tai įvyksta. Tai tikėjimas, kuris nepaiso neįmanomų dalykų. Tai Jėzaus tikėjimas mumyse.

Mes negalime „išspausti“ tokio tikėjimo iš savęs. Mes turime jį priimti kaip dovaną iš Dievo. Kai mes esame vienybėje su Juo, Jo Dvasia įkvepia mus tikėti tuo, kas neįmanoma žmogui.

BALANDŽIO 23 d.

„Tavo tikėjimas išgydė tave“ (Mt 9, 22).

Jėzus dažnai pabrėždavo gydomojo tikėjimo svarbą. Ne Jėzaus drabužis, ne Jo prisilietimas vienas pats, bet *tikėjimas*, kuris užmezgė ryšį su Jo jėga, atnešė išgydymą.

Jėzus yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Jo jėga nepasikeitė. Bet mums reikia to paties tikėjimo prisilietimo.

Tikėjimas yra ranka, kuri paima dovaną. Gydymas yra paruoštas; tikėjimas jį pasisavina. Nežiūrėkite į savo simptomus, žiūrėkite į Gydytoją.

BALANDŽIO 24 d.

„Tebūnie jums pagal jūsų tikėjimą“ (Mt 9, 29).

Tai yra dvasinio pasaulio matas. Mes gauname tiek, kiek tikime. Dievo malonės vandenynas yra begalinis, bet mes pasisiemiame tik tiek, kiek telpa mūsų tikėjimo inde.

Jei atsinešame antpirštį, gausime antpirštį. Jei atsinešame statinę, gausime statinę. Dievas nenustato ribų; ribas nustatome mes savo netikėjimu.

Išplėskime savo tikėjimą! „Atverk plačiai savo burną, ir aš ją pripildysiu.“ Nesitenkinkime trupiniais, kai Tėvas paruošė mums puotą.

BALANDŽIO 25 d.

„O moterie, didis tavo tikėjimas!“ (Mt 15, 28).

Sirofinikietė moteris yra vienas iš nedaugelio žmonių, kurių tikėjimą Jėzus pavadino „didžiu“. Kodėl? Nes ji atkakliai laikėsi, nepaisydama tylos, nepaisydama atstūmimo, nepaisydama savo nevertumo.

Ji sutiko užimti šuns vietą, kad tik gautų trupinį iš Šeimininko stalo. Ji neišžeidė, ji nenusivylė. Ji pasitikėjo Jo širdimi labiau nei Jo žodžiais.

Toks tikėjimas nugali viską. Jis prasiveržia per visas kliūtis ir pasiekia Dievo širdį. Dievas mėgsta tokį šventą išžūlumą.

BALANDŽIO 26 d.

„Tikėjimas, kuris veikia meile“ (Gal 5, 6).

Tikėjimas ir meilė yra neatsiejami. Tikėjimas be meilės yra šaltas ir kietas (kaip varis skambantis). Meilė be tikėjimo yra sentimentali ir bejėgė.

Tikėjimas veikia *per* meilę. Meilė yra atmosfera, kurioje tikėjimas klesti. Jei mes turime kartėlio ar neatleidimo savo širdyje, mūsų tikėjimas bus paralyžiuotas.

„Kiekvienas, kas myli, yra gimęs iš Dievo.“ Kai mes gyvename meilėje, mes gyvename Dieve, ir Dievo jėga teka per mus be kliūčių.

BALANDŽIO 27 d.

„Ir niekuo neišsigąskite priešininkų“ (Fil 1, 28).

Baimė yra priešo ginklas. Jei jis gali mus išgąsdinti, jis mus jau nugalėjo. Bet Dievas sako: „Niekuo neišsigąskite“.

Mūsų drąsa yra ženklas priešams apie jų pražūtį ir mums – apie mūsų išgelbėjimą. Kai mes stovime ramūs pavojaus akivaizdoje, tai įrodo, kad su mumis yra kažkas stipresnio už pasaulį.

Elisa matė ugnies vežimus aplinkui, kai jo tarnas matė tik priešų kariuomenę. Tikėjimas atveria akis pamatyti Dievo apsaugą. Todėl būkime drąsūs.

BALANDŽIO 28 d.

„Nors Jis mane nužudytų, aš vis tiek Juo pasitikėsiu“ (Job 13, 15).

Tai yra aukščiausias pasitikėjimo taškas. Jobas prarado viską – turtą, vaikus, sveikatą. Atrodė, kad pats Dievas atsisuko prieš jį. Bet Jobas atsisakė paleisti savo pasitikėjimą.

Pasitikėti Dievu, kai šviečia saulė, yra lengva. Pasitikėti Juo, kai viskas tamsu ir nesuprantama, yra tikrasis tikėjimas.

Toks tikėjimas sako: „Aš nesuprantu, ką Tu darai, bet aš žinau, kas Tu esi. Aš žinau, kad Tu esi geras, ir aš pasitikiu Tavo širdimi, net kai nematau Tavo rankos.“

BALANDŽIO 29 d.

„Atverk plačiai savo burną, ir aš ją pripildysiu“ (Ps 81, 10).

Mes dažnai esame per daug kuklūs savo prašymuose. Mes prašome mažų dalykų, lyg bijotume varginti Dievą. Bet Jis sako: „Atverk plačiai“.

Jis yra didis Karalius, ir Jam patinka duoti karališkas dovanas. Mūsų maži prašymai riboja Jo galybės pasireiškimą.

Paukščiukai lizde atveria burnas kiek gali plačiau, laukdami maisto. Būkime kaip jie – su dideliu lūkesčiu ir visišku priklausomumu. Jis pažadėjo pripildyti, ir Jis tai padarys.

BALANDŽIO 30 d.

„Bet kurie laukia Viešpaties, įgaus naujų jėgų“ (Iz 40, 31).

„Laukti Viešpaties“ nereiškia sėdėti nieko neveikiant. Tai reiškia dvasinį susitelkimą į Jį, pasitikėjimą Juo, laukimą iš Jo.

Rezultatas – „įgaus naujų jėgų“ (pažodžiui – „pakeis jėgą“). Mes atiduodame savo išsekusią, žmogišką jėgą ir gauname Jo dievišką, neišsenkančią jėgą.

Tada mes „pakilsime sparnais kaip ereliai“ – virš problemų. Mes „bėgsime ir nepavargsime“ – aktyvioje tarnystėje. Mes „eisime ir nepailsime“ – kasdienėje rutinoje. Tai yra antgamtinio gyvenimo paslaptis.

GEGUŽĖS 1 d.

„Dvasios vaisius yra... romumas“ (Gal 5, 22).

Gamtos rūstumas ištirpo, ir ji dabar švyti pavasario šypsena, o viskas aplink mus kužda apie Dievo romumą (švelnumą). Šis gražus vaisius nuostabiai dera su švelniu mėnesiu, kuriam jis suteikia pagrindinę tonaciją. Tegul Šventoji Dvasia veda mus, mylimieji, šiomis dienomis į savo saldumą, tylą ir romumą, numalšindama kiekvieną grubų, šiurkštų, aštrų ir nešventą įprotį, ir padarydama mus panašius į Jį, apie kurį pasakyta: „Jis nesiginčys, nešauks ir niekas negirdės jo balso gatvėse.“

Žmogus, kuris iš tiesų pripildytas Jėzaus, visada bus džentelmenas. Moteris, pakrikštyta Šventąja Dvasia, turės tobulos damos instinktus, net jei ji kilusi iš žemumų ir mažai lavinta žemiškojo rafinuotumo mokyklose. Mylimieji, priimkime ir atspindėkime Kristaus romumą, šventojo kūdikėlio dvasią, kol pasaulis sakys apie mus taip, kaip mandagasis ir netikintis Česterfildas kartą

pasakė apie šventąjį Feneloną: „Jei būčiau likęs jo namuose dar vieną dieną, būčiau turėjęs tapti krikščionimi.“

Viešpatie, padėk mums šiandien taip pasiduoti švelniajai Balandžio Dvasiai, kad mūsų gyvenimai būtų kaip Jo gyvenimas.

GEGUŽĖS 2 d.

„Visada veda mus triumfo eisenoje“ (2 Kor 2, 14).

Kaip šie žodžiai mums padeda! Prisiminkite juos, kai žmonės jus erzina, kai velnias bado jus savo ugninėmis strėlėmis, kai jūsų jautri, savavalė dvasia irzta ar nerimsta; tebūnie išgirstas švelnus balsas virš barnių, kuždantis: „Išlaikyk saldumą, išlaikyk saldumą!“ Ir jei tik greitai paklausysite, būsite išgelbėti nuo tūkstančio suklupimų ir išlaikyti tobuloje ramybėje.

Tiesa, jūs patys negalite išlaikyti savęs „saldžių“, bet Dievas jus išlaikys, jei matys, kad jūsų tvirtas, ryžtingas tikslas yra būti išlaikytiems romiems ir atsisakyti nerimauti, giežti apmaudą ar keršyti. Bėda ta, kad jūs gana mėgaujatės trupučiu susierzinimo ir liguistumo. Jūs norite puoselėti mažą nuoskaudą, jausti simpatiją savo įskaudintiems jausmams ir penėti savo mažą skriaudą.

Brangūs draugai, Dievas suteiks jums visą meilę, kurios iš tikrųjų norite ir kurią nuoširdžiai pasirenkate. Galite turėti savo nuoskaudą arba galite turėti ramybę, pranokstančią visokį supratimą; bet negalite turėti abiejų.

Yra balzamas tūkstančiui širdgėlių ir ramybės bei jėgos dangus šiuose dviejuose žodžiuose – IŠLAIKYK SALDUMĄ.

GEGUŽĖS 3 d.

„Aš duodu jums savo ramybę“ (Jn 14, 27).

Čia slypi pasiliekančios ramybės – Dievo ramybės – paslaptis. Mes atiduodame save Dievui, ir Šventoji Dvasia užima mūsų krūtinę. Tai iš tiesų „Ramybė, Ramybė“. Bet būtent tada velnias pradeda mus nukreipti, ir jis tai daro per mūsų mintis, nukreipdamas ar išblaškydamas jas, kaip reikalauja aplinkybės. Tai laikas įrodyti mūsų pasišventimo nuoširdumą ir širdies vienatį. Jei iš tiesų trokštame Jo Artumo labiau už viską, nūsūksime nuo kiekvienos prieštaringos minties ir žvelgsime tiesiai į Jėzų. Bet jei trokštame patenkinti savo impulsą labiau nei Jo Artumą, pasiduosime aistringam žodžiui, lengvabūdiškai minčiai ar nuodėmingai pramogai, ir kai grįšime, mūsų Ganytojas bus nuėjęs, o mes stebėsime, kodėl mūsų ramybė pasitraukė. Nesėkmė dažnai įvyksta dėl kokio nors menkniekio, ir sielos nesėkmė įvyksta dėl kokio nors menkniekio, paprastai minties ar žodžio, ir siela, kuri nebūtų pabūgusi kopti į kalną, iš tikrųjų suklupo už šiaudo.

Tikroji tobulo poilsio paslaptis yra būti pavydžiai, nuolatos užsiėmusiam Jėzumi.

GEGUŽĖS 4 d.

„Tas, kuris jumyse, yra didesnis už tą, kuris pasaulyje“ (1 Jn 4, 4).

Šėtonas mėgsta pakišti mums koją dėl mažų dalykų. Priežastis ta, kad jam tai paprastai yra didesnė pergalė, parodanti, kad jis gali mus išmušti iš vėžių skiedra ir pargriauti šiaudu. Tai senas jebusiečių gyrimasis, kai jie sakė Dovydui, kad gali apginti Jeruzalę aklųjų ir raišųjų įgula. Daugeliui iš mūsų geriau sekasi didžiosiose kovose nei mažosiose. Adomas krito dėl mažo obuolio, bet visas pasaulis

sudužo. Saugokitės, mylimieji, mažų suklypimo akmenų ir neleiskite šėtonui juoktis iš jūsų ir pasakoti savo pakalikams, kaip jis pakišo jums koją ant apelsino žievelės. Be to, kai velnias nori sustabdyti kokį didį palaiminimą mūsų gyvenime, jis paprastai meta kokį nors bjaurų šešėlį ant jo ir padaro jį mums atgrasų. Kiek daug iš mūsų laikėmės atokiai nuo tiesų, vietų ir asmenų, kuriuose Dievas pasirodė esąs didžiausias mūsų gyvenimo [palaiminimas](#), o velniui pavyko sulaikyti mus nuo jų kokių nors klaidingų ar kvailų išankstiniu nusistatymu!

GEGUŽĖS 5 d.

„Taigi, jeigu esate prikelti...“ (Kol 3, 1).

Dievas šį rytą laukia, kad pažymėtumėte atsidarančias valandas kiekvienai pasiruošusiai ir norinčiai širdžiai gyvybės ir jėgos prisilietimu, kuris pakels mūsų gyvenimus į aukštesnius malonumus ir pasiūlys mūsų regėjimui didingesnius vilties ir šventos tarnystės horizontus.

Mums nereikės toli ieškoti, kad atrastume savo prisikėlusį Viešpatį. Tą Velykų rytą Jis buvo priekyje net anksčiausio ieškotojo, ir Jis lauks mūsų dar prieš aušrą su savo džiugiu „Sveiki!“, jei tik turėsime akis pamatyti ir širdis pasveikinti bei paklusti Jam.

Kokia Jo žinia mums šį pavasarį? „Taigi, jeigu esate su Kristumi prikelti, siekite to, kas aukštybėse, kur Kristus sėdi [Dievo dešinėje](#). Jūs juk esate mirę, ir jūsų gyvybė su Kristumi yra paslėpta Dieve.“

Tai ne šiaip pakilę su Kristumi, bet *prikelti*. Tai ne pakilimas šiek tiek aukščiau senajame gyvenime, bet prisikėlimas iš numirusių. Prisikėlimas reikš ne daugiau, nei reiškę mirtis. Tik tiek, kiek mes iš tikrųjų esame mirę, mes gyvensime su Juo.

GEGUŽĖS 6 d.

„Taip ir jūs laikykite save mirusiais... bet gyvais Dievui“ (Rom 6, 11).

Mirtis tėra akimirka. Gyvenimas yra amžiams. Tad gyvenkite, prisikėlimo vaikai, Jo šlovingu gyvenimu, vis labiau ir gausiau, ir jūsų gyvenimo pilnatvė atstums „aš“ ir nuodėmės įsiveržimą bei nugalės pikta gerumu, o jūsų [egzistencija](#) bus ne niūrus jūsų pačių kovos slopinimas, bet trykštanti Kristaus spontaniško, nugalinčio gyvenimo srovė.

Kartą viename religiniame susirinkime brangus brolis pasakė mums labiausiai džiuginančią kalbą apie prisikėlusį gyvenimą. Tada atsistojo kitas brolis ir ilgai kalbėjo apie savęs nukryžiavimo būtinybę. Mus visus išpylė šaltas prakaitas, ir vargiai galėjome suprasti kodėl. Bet jam baigus, viena gera sesuo paaiškino visą situaciją sakydama, kad „pastorius S. savo kalba išvedė mus visus iš kapo, o tada pastorius P. vėl mus ten sukišo“.

Negrįžkite atgal į kapą po to, kai iš jo išėjote, bet gyvenkite kaip Tas, kuris „gyvas ir buvo numiręs, ir štai gyvas per amžių amžius, ir turi mirties ir pragaro raktus“. Likite ne kape, o laikykite duris užrakintas, o raktus – Jo prisikėlusiose rankose.

GEGUŽĖS 7 d.

„Aš vėl gimdymo kančiose, kol jumyse išryškės Kristus“ (Gal 4, 19).

Tai palaiminta akimirka, kai mes gimstame iš naujo ir mumyse sukuriama nauja širdis pagal Dievo atvaizdą. Dar palaimingesnė akimirka, kai šioje naujoje širdyje gimsta pats Kristus, ir Kalėdų laikas atgaminamas mumyse, mums tam tikra realia prasme tampant gyvojo Kristaus įsikūnijimais. Tai yra

giliausia ir švenčiausia krikščionybės prasmė. Ji išreiškta Pauliaus maldoje už galatus: „Mano vaikeliai, dėl kurių aš vėl gimdymo kančiose, kol jumyse išryškės Kristus.“

Dar ateis šlovingesnė era, kai mes, kaip Jis, būsime pakeisti ir perkeisti į Jo šlovę, ir prisikėlime dvasia, siela ir kūnu būsime tokie, kaip Jis.

Gyvenkime įkvėpti minties, kad esame Kristaus įsikūnijimai; gyvendami ne savo gyvenimą, bet Kristaus gyvenimą, ir rodydami ne savo, bet To pranašumus, kuris pašaukė mus „iš tamsybės į savo nuostabią šviesą“; tad mūsų gyvenimas bus visiems Kristaus gyvenimo atgaivinimas mūsų pozicijoje taip, kaip Jis būtų jį gyvenęs, jei būtų čia.

GEGUŽĖS 8 d.

„Jei kviečio grūdas nekris į žemę ir nemirs“ (Jn 12, 24).

Mirtis ir prisikėlimas yra centrinės gamtos ir krikščionybės idėjos. Matome jas lėliukės virsme, palaidotoje sėkloje, išsprogstančioje pavasario pumpuru ir žiedu, žiemos įkapių pakeitime įvairiaspalviais pavasario drabužiais. Matome tai visoje Biblijoje: apipjaustymo simboliuje su jo mirties ir gyvybės reikšme, perėjime per Raudonąją jūrą ir Jordaną, išvedančiame ir įvedančiame, bei Kalvarijos kryžiuje ir atvirame Velykų ryto kape. Matome tai kiekviename giliame dvasiniame gyvenime. Kiekvienas tikras gyvenimas yra gimęs iš mirties, ir kuo gilesnis mirimas, tuo tikresnis gyvenimas. Neabejojame, kad praėję mėnesiai parodė mums visiems ne vieną vietą, kur turėtų būti kapas, ir ne vieną užsilikusį prigimtinio ir nuodėmingo gyvenimo likutį, kurį mielai paguldytume į bedugnį kapą. Dieve, padėk mums paskelbti neatšaukiamą mirties nuosprendį ir leisti Šventajai Dvasiai, didžiajai laidotojai, padaryti palaidojimą amžiną. Tada mūsų gyvenimas nuolat sprogs, žydės ir skleis aromataų visur aplinkui.

GEGUŽĖS 9 d.

„Sveiki!“ (Mt 28, 9).

Tai buvo jaudinantis pasveikinimas, kurį Gyvybės Viešpats tarė savo pirmiesiems mokiniams prisikėlimo rytą. Tai šviesus ir spindintis žodis, kurį Jo vardu norėtume tarti Jo mylimiems vaikams pradėdant dar vieną dieną. Jis reiškia daug daugiau, nei atrodo paviršiuje. Iš tikrųjų tai malda už mūsų sveikatą, bet kurią pilnai suprasti gali tik tie, kurie tiki kūno išgydymu. Vienas mūsų draugas kartą pasiūlė, kad žodis *hail* („sveiki“) iš tikrųjų reiškia *health* („sveikata“), ir tai tiesiog senoji saksų kalbos žodis forma. Mes visi žinome, kad *hale* („sveikas, tvirtas“) asmuo yra sveikas asmuo. Todėl mūsų Viešpaties žinia iš esmės buvo tas pasveikinimas, kurį nuo neatmenamų laikų sakome vienas kitam susitikę: „Kaip sveikata?“, „Kaip laikaisi?“ arba dar geriau: „Linkiu tau sveikatos“. Kristaus palinkėjimas prilygsta pažadui ir įsakymui. Tai labai panašu į apaštalo Jono palaiminimą jo brangiam draugui Gajui, ir mes norėtume atkartoti tai savo mylimiems draugams pagal Mokytojo valios pilnatvę.

GEGUŽĖS 10 d.

„Štai gyvas per amžių amžius“ (Apr 1, 18).

Štai žinia apie kryžiaus Kristų ir dar šlovingesnę bei brangesnę prisikėlimo Kristų. Gražu ir įkvepiama pastebėti šviesos ir šlovės prisilietimą, kuriuo šie paprasti žodžiai apgaubia kryžių. Nesakoma: „Aš esu tas, kuris buvo miręs ir gyvena“, bet „Aš esu tas, kuris gyvena ir buvo miręs,

bet štai gyvas per amžių amžius“. Gyvenimas minimas prieš mirtį. Yra du būdai žiūrėti į kryžių. Vienas – iš mirties pusės, kitas – iš gyvenimo pusės. Vienas yra *Ecce Homo* („Štai Žmogus“), o kitas – pašlovintas Jėzus tik su vinių ir ieties žymėmis. Būtent taip turime žiūrėti į kryžių. Mes neturime nešiotis su savimi kapo pelėsių, bet prisikėlimo šlovę. Tai ne *Ecce Homo*, bet Gyvasis Kristus. Taigi mūsų nukryžiavimas turi būti toks visiškas, kad pranyktų mūsų prisikėlime, ir mes net pamirštume savo sielvartą bei nešiotumės su savimi amžinojo ryto šviesą ir šlovę. Tad gyvenkite iš mirties gimusį gyvenimą, visada naują ir pilną gyvybės, kuri niekada negali mirti, nes ji yra „mirusi ir gyva per amžių amžius“.

GEGUŽĖS 11 d.

„Kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas ją praras“ (Lk 9, 24).

Pirmiausia ir svarbiausia Kristus moko apie prisikėlimą ir gyvenimą. Krikščionybės jėga yra gyvenimas. Ji atneša mums ne tik įstatymą, pareigą, pavyzdį su aukštais ir šventais mokymais bei pamokymais. Ji atneša mums jėgą sekti aukštesniu idealu ir gyvenimą, kuris spontaniškai daro tai, kas įsakyta. Bet tai ne tik gyvenimas, bet ir prisikėlimo gyvenimas.

Ir jis prasideda nuo tikros krizės, konkretaus sandorio, laiko taško, aiškaus kaip ryto aušra. Tai nėra amžinas mirimas ir amžina kova gyventi. Bet visa tai išreikšta laiku, žyminčiu apibrėžtumą, pastovumą ir užbaigtą veiksmą. Mes iš tikrųjų mirėme tam tikrame taške ir taip pat iš tikrųjų pradėjome gyventi prisikėlimo gyvenimą.

Laikykime save iš tiesų mirusiais nuodėmei, bet gyvais Dievui per Jėzų Kristų.

Ir mirtis tėra takas ir vartai
Į gyvenimą, kuris niekada nebemirs;
Ir kryžius veda prie amžinojo vainiko,
O Jordanas – į šviesųjį Kanaano krantą.

GEGUŽĖS 12 d.

„Pasakyk man... kur guldai bandą poilsio vidurdienį“ (Gg 1, 7).

Mylimieji, ar netrokštate Dievo tylos, vidinių menių, Visagalio šešėlio, Jo artumo paslapties? Jūsų gyvenimas galbūt buvo vien tik lėkimas ir darymas, arba galbūt tempimas, kovojimas, troškimas ir negavimas. O, poilsio! Atsigulti ant Jo krūtinės ir žinoti, kad Jame turite viską, kad kiekvienas klausimas atsakytas, kiekviena abejonė išspręsta, kiekvienas interesas saugus, kiekviena malda atsakyta, kiekvienas troškimas patenkintas. Pakelkite šauksmą: „Pasakyk man, O Tu, kurį myli mano siela, kur Tu ganai, kur guldai savo bandą poilsio vidurdienį!“

Tebūnie palaimintas Jo vardas! Jis turi tai mums, savo išskirtinę meilę – meilę, kurią kiekvienas asmuo kažkaip jaučia esant skirtą tik jam, kurioje jis gali gulėti vienas ant Jo krūtinės ir turėti vietą, kurios niekas kitas negali užginčyti; ir vis dėlto Jo širdis tokia didelė, kad Jis gali laikyti tūkstantį milijonų lygiai taip pat arti, ir kiekviena širdis atrodo turinti Jį taip pat išskirtinai sau, lygiai kaip tūkstantis mažų balučių paplūdimyje gali atspindėti saulę, ir kiekviena maža balutė atrodo turinti visą saulę savo gražioje gelmėse. Ir Kristus gali išmokyti mus šios savo giliausios meilės paslapties.

GEGUŽĖS 13 d.

„Pasilikite manyje“ (Jn 15, 4).

Krikščionybė gali reikšti nieko daugiau nei religinę sistemą. Krikščioniškas gyvenimas gali reikšti nieko daugiau nei nuoširdų ir sąžiningą bandymą sekti ir mėgdžioti Kristų.

Kristaus gyvenimas yra daugiau nei tai; jis išreiškia mūsų faktinę vienybę su Viešpačiu Jėzumi Kristumi, ir Jis neabejotinai yra mumyse kaip viso mūsų patyrimo ir darbo gyvybė bei šaltinis.

Ši aukščiausio krikščioniško gyvenimo samprata yra ir paprastesnė, ir didingesnė už bet kurią kitą. Šiuose puslapiuose mes nemokome, kad Kristaus atpirkimo tikslas yra sugrąžinti mus į Adomo tobulumą, nes jei jį turėtume, rytoj jį prarastume; bet verčiau suvienyti mus su Antruoju Adomu ir pakelti mus į aukštesnę lygmenį, nei mūsų pirmieji tėvai kada nors žinojo.

Tai vienintelis dalykas, kuris gali sutaikyti kariaujančius skirtingų mokyklų elementus krikščioniško gyvenimo mokyme.

Dievo Dvasia ves mus neturėti jokių ginčų dėl teorijų, bet tiesiog laikytis paties Jėzaus Kristaus asmens ir gyvenimo, ir privilegijos būti suvienytiems su Juo bei gyventi nuolatiniėje priklausomybėje nuo Jo saugojančios galios ir malonės.

GEGUŽĖS 14 d.

„Bet Dievas...“ (Lk 12, 20).

Ko kito mums iš tikrųjų reikia? Ką kitą Jis bando priversti mus suprasti? Biblijos religija yra visiškai antgamtinė. Vienintelis tikėjimo išteklius visada buvo gyvasis Dievas, ir tik Jis vienas. Izraelio vaikai buvo visiškai priklausomi nuo Jehovos žygiuodami per dykumą, ir vienintelė priežastis, kodėl jų priešai bijojo jų ir skubėjo pasiduoti, buvo ta, kad jie atpažino tarp jų Karaliaus šauksmą ir Buvimą To, su kuriuo palyginti visa jų jėga buvo tuščia.

„Kuo gi, – klausė Mozė, – mes būsime atskirti nuo visų kitų žemės tautų, jei ne tuo, kad Tu eini mūsų priekyje?“

Bažnyčia, pasiklovusi žmogiška išmintimi, turtais ar ištekliais, nustoja būti Kristaus kūnu ir tampa žemiška draugija. Kai išdrįstame visiškai priklausyti nuo Dievo ir be abejonės, kukliausios ir silpniausios priemonės taps „galingos per Dievą griauti tvirtoves“. Tegul Šventoji Dvasia visada suteikia mums Savo paties sampratą apie šiuos du didžius žodžius: „Bet Dievas“.

GEGUŽĖS 15 d.

„Veržiuosi link tikslo“ (Fil 3, 14).

Mes daug galvojome apie tai, ką gavome. Pagalvokime apie tai, ko nesame gavę, apie indus, kurie dar nebuvo pripildyti, apie vietas mūsų gyvenime, kurių Šventoji Dvasia dar neužėmė Dievui ir nepaženklino Jo šlove bei buvimu.

Ar ateinantys mėnesiai bus pažymėti uoliu, širdį tyrinėjančiu „likusio aliejaus“ pritaikymu dar neužimtoms mūsų gyvenimo ir tarnystės galimybėms?

Ar pažinome Jo malonės pilnatvę savo dvasiniame gyvenime? Ar ragavome nors šiek tiek Jo šlovės? Ar patikėjome Jo pažadu protui, sielai, dvasiai? Ar pažinome visas Jo galimybes kūnui? Ar išbandėme Jį Jo galia valdyti apvaizdos įvykius ir judinti žmonių bei tautų širdis? Ar Jis atvėrė mums Dievo lobyną ir patenkino mūsų finansinius poreikius, kaip Jis galėtų? Ar mes bent

pradėjome suprasti maldos tarnystę taip, kaip Dievas norėtų, kad ją vykdytume? Dieve, duok mums „likusio aliejaus“!

GEGUŽĖS 16 d.

„Ne žmogaus valioje jo kelias, ne einančiojo valioje nukreipti savo žingsnius“ (Jer 10, 23).

Susivienijęs su Jėzumi Kristumi kaip savo Atpirkėju, esi priimtas Mylimajame. Jis ne tik užima mano kaip žmogaus vietą ir apmoka mano skolas. Jis daro tai ir dar daugiau. Jis ateina duoti tobulo idealo, koks turėtų būti žmogus. Jis yra pavyzdinis žmogus ne tam, kad mes kopijuotume, nes tai atneštų tik nusivylimą ir visišką nesėkmę; bet Jis ateis ir nukopijuos Save mumyse. Jei Kristus gyvena manyje, aš esu kitas Kristus. Aš ne panašus į Jį, bet turiu tą patį protą. Pats Kristus yra manyje. Tai krikščioniško šventumo ir dieviško išgydymo pamatas. Kristus vysto tobulą gyvenimą mumyse. Kai kurie sako, kad žmogus niekada negali būti tobulas. „Ne einančiojo valioje nukreipti savo žingsnius.“ Mes visi esame krūva nesėkmių. Tai tiesa, bet turėtume eiti toliau. Turime priimti Dievo aprūpinimą mūsų nesėkmei ir pakilti virš jos per Jo malonę. Turime priimti Jėzų kaip pakaitalą savo apgailėtinam „aš“. Turime atsisakyti to, kas gera, taip pat kaip ir to, kas bloga, ir priimti Jį vietoj to. Mums sunku išmokti, kad net tai, kas labai gera, turi pasitraukti, bet turime turėti dieviškus impulsus vietoje net geriausių savo pasiekimų.

GEGUŽĖS 17 d.

„Nugalėtojai aš duosiu“ (Apr 2, 17).

Brangi krikščioniško gyvenimo paslaptis yra turėti Jėzų, gyvenantį širdyje ir nugalintį dalykus, kurių mes niekada negalėtume nugalėti. Tai vienintelė jėgos paslaptis jūsų ir mano gyvenime, mylimieji. Žmonės negali to suprasti, ir pasaulis tuo nepatikės; bet tai tiesa, kad Dievas ateis gyventi mumyse ir bus mūsų gyvenimo jėga, tyrumas, pergalė ir džiaugsmas. Dabar klausimas nebe „Ką geriausio aš galiu padaryti?“, bet „Ką geriausio gali padaryti Kristus?“ Tai įgalina mus sakyti su Pauliumi toje gražioje vietoje laiške filipiečiams: „Moku gyventi vargingai ir moku gyventi pertekliuje. Visur ir visame esu išmokytas būti sotus ir alksti, turėti apščiai ir kęsti nepriteklių. Aš visa galiu Kristuje, kuris mane stiprina.“

Su šiuo žinojimu aš einu pasitikti savo išbandymų, ir ši paslaptis man padeda. Ji išlaiko mane tyrą ir romų, koku aš niekada negalėčiau savęs išlaikyti. Kristus sutiko priešininką ir nugalėjo jį už mane. Dėkui Dievui, kuris duoda mums pergalę per Jėzų Kristų.

GEGUŽĖS 18 d.

„Jūs juk esate mirę“ (Kol 3, 3).

Šis konkretus, absoliutus ir galutinis savęs nusivilkimas mirties veiksmu yra kažkas, ko mes patys negalime padaryti. Tai ne savęs marinimas, bet mirimas su Kristumi. Nėra nieko, kas galėtų tai padaryti, išskyrus Kristaus kryžių ir Dievo Dvasią. Bažnyčia pilna pusiau mirusių žmonių, kurie metų metus bandė, kaip vargšas Neronas, nusižudyti, ir neturėjo drąsos suduoti mirtino smūgio. O, jei jie tiesiog pultų po Jėzaus kojomis ir leistų Jam tai padaryti, būtų pasiekimas ir poilsis. Ant to kryžiaus Jis numatė mūsų mirtį taip pat kaip ir mūsų gyvenimą, ir mūsų dalis yra tiesiog leisti Jo mirčiai būti pritaikytai mūsų prigimčiai, lygiai kaip ji buvo pritaikyta mūsų senoms nuodėmėms, ir tada palikti tai Jam, daugiau apie tai negalvoti ir laikyti tai mirusiu, nebepripažįstant to kaip savęs, bet kaip kito, atsisakant klausytis ar bijoti to, tapatintis su tuo ar net bandyti tai apvalyti, bet laikyti

tai visiškai Jo rankose ir mirusiu mums amžiams, ir visame mūsų naujame gyvenime priklausyti nuo Jo kiekvienu įkvėpimu, kaip ką tik gimęs kūdikis priklauso nuo motinos gyvybės.

GEGUŽĖS 19 d.

„Kiekvieną apvalo, kad duotų daugiau vaisių“ (Jn 15, 2).

Neseniai ėjome pro sodą. Sodininkas ką tik baigė genėti, ir peilio bei pjūklo žaizdos tik pradėjo gyti, o šilta balandžio saulė švelniai žadino pažeistą augalą naujai gyvybei ir energijai. Žiūrėdami į tą augalą pagalvojome, kaip žiauru būtų kitą savaitę pradėti jį kirsti. Sodininko darbas dabar yra atgaivinti ir maitinti jį gyvenimui. Jo darbas yra ne mirti, bet gyventi. Taip, pamanėme, yra ir su sielos drausminimu. Ji taip pat turi savo mirimo valandą; bet ji neturi būti visada mirštanti. Verčiau laikykite save iš tiesų mirusiais nuodėmei, bet gyvais Dievui per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį. Mirtis tėra akimirka. Tad gyvenkite, prisikėlimo vaikai, Jo šlovingu gyvenimu vis labiau ir gausiau, ir jūsų gyvenimo pilnatvė atstums „aš“ ir nuodėmės įsiveržimą bei nugalės pikta gerumu, o jūsų egzistencija bus ne niūrus jūsų pačių kovos slopinimas, bet trykštanti Kristaus spontaniško, nugalinčio ir amžino gyvenimo srovė.

GEGUŽĖS 20 d.

„Jūs nepriklausote patys sau“ (1 Kor 6, 19).

Kokia privilegija, kad galime pašvęsti save. Koks gailėstingumas, kad Dievas priima mus, bevečius kirminus. Koks poilsis ir paguoda slypi tuose žodžiuose: „Nepriklausau sau“. Neatsakingas už savo išgelbėjimą, neapkrautas savo rūpesčiais, neįpareigotas gyventi dėl savo interesų, bet visiškai Jo; atpirktas, turimas, išgelbėtas, mylimas, laikomas stipriose, nekintančiose Jo amžinosios meilės rankose. O, koks poilsis nuo nuodėmės, savęs ir graužiančių rūpesčių ateina su tikru pasišventimu! Galėti atiduoti Jam mūsų varganą, silpną gyvenimą su jo baisiomis galimybėmis ir visišku bejėgiškumu, ir žinoti, kad Jis jį priims ir džiaugsis bei didžiuosis darydamas iš jo didžiausias palaiminimo, jėgos ir naudingumo galimybes; atiduoti viską ir rasti, kad tai darydami mes laimėjome viską; būti taip atsidavusiems Jam visiškame savęs atsižadėjime, kad Jis būtų įpareigotas rūpintis mumis kaip Savimi. Mes atiduodame save į mylinčio Tėvo rankas, kuris labiau rūpinasi mūsų gerove nei mes patys ir tik nori, kad būtume visiškai Jam paklusę, idant Jis būtų laisvesnis mus laiminti.

GEGUŽĖS 21 d.

„Mes ateisime pas jį ir apsigyvensime pas jį“ (Jn 14, 23).

Biblija visada teikė du didžius pažadus dėl Kristaus. Pirma, aš ateisiu *pas* jus; ir antra, aš ateisiu *į* jus. Keturis tūkstančius metų pasaulis laukė pirmojo išsipildymo. Antrasis yra paslaptis, kurią Paulius sako buvus paslėptą nuo amžių ir kartų, bet dabar apreikštą Jo šventiesiems, kas yra Kristus jumyse, šlovės viltis. Tai lygiai toks pat didis [Dievo apsireiškimas](#) kaip ir Jėzaus įsikūnijimas, nes tai padaro jus panašius į Kristų, laisvus nuo nuodėmės, koks yra Jis. Jei Kristus yra jumyse, kokios bus pasekmės? Ogi Jis visiškai pastums jus į šalį. „Aš“ jumyse išeis. Jūs sakysite: „Ne aš, bet Kristus“. Kristus perima jūsų kovas už jus. Kristus tampa tyrumu, malone ir jėga jumyse. Jūs nebandote pasiekti šių dalykų, bet žinote, kad gavote juos Jame. Tai šlovingas poilsis su Mokytoju. Jėzus nesako: „Dabar turime duoti vaisių, turime daug melstis, turime daryti tą ar aną“. Nėra jokios prievartos, išskyrus tai, kad turime pasilikti Jame. Tai viso džiaugsmo ir pagalbos centras.

GEGUŽĖS 22 d.

„Kovok gerąją tikėjimo kovą“ (1 Tim 6, 12).

O, mylimieji, kaip Dievas turi jaustis dėl mūsų, kai Jis atidavė mums savo širdies kraują, padėjo tiek daug privalumų mūsų kelyje, išieškojo mums tiek daug malonės ir rūpesčio, jei mes Jį nuviltume. Tai verčia dvasia šaukti: „Kas tam tinkamas?“ Visada matau prieš save laiką, kai jūs ir aš stovėsime aname krante ir žvelgsime atgal į praėjusius metus, šiuos kelis trumpus laiko metus. O, kad galėtume pulti po Jėzaus kojomis ir pasakyti: „Daug kartų suklydome; daug sunkių kovų atėjo, bet Tu išlaikė mane ir laikei mane, ačiū Dievui, kuris suteikė man pergalę per Viešpatį Jėzų Kristų.“ Iš Pusiasalio mūsų laukų išėjo maža veteranų grupė, ir kiekvienam iš jų davė medalį su visų jų mūšių pavadinimais vienoje pusėje, o kitoje pusėje buvo šis trumpas sakinytis: „Aš buvau ten.“ O, kai ta valanda ateis, tebūnie tai džiugi, džiugi mintis atsigręžti į šių dienų išbandymus ir aukas ir prisiminti: „Aš buvau ten, ir Dievo pagalba bei Jėzaus malone, aš esu čia.“

GEGUŽĖS 23 d.

„Kristaus Evangelijos palaiminimo pilnatvė“ (Rom 15, 29).

Daugelis krikščionių nemato šių palaiminimų taip, kaip jie sutelkti Jame. Jie nori gauti išgelbėjimo palaiminimą, bet tai nėra Kristus. Jie nori gauti Jo pagalbos malonės palaiminimą, bet tai nėra Jis. Jie nori gauti atsakytą maldą iš Jo, kad dirbtų Jam. Galite turėti visa tai ir neturėti paties Kristaus palaiminimo. Daugelis žmonių yra labiau prisirišę prie doktrinų sistemos. Jie sako: „Taip, aš turiu tiesą; aš esu ortodoksas.“ Tai nėra Kristus. Tai gali būti šalta statula fontane su vandeniu, tekančiu iš šaltų rankų ir lūpų, bet be jokios gyvybės. Daugelis kitų žmonių nori gauti džiaugsmo palaiminimą, bet tai nėra asmeninis Kristus palaiminimas. Daugelis žmonių yra labiau prisirišę prie savo bažnyčios ir pastoriaus ar prie brangių krikščionių draugų, bet tai nėra Kristus. Palaiminimas, kuris vienintelis pripildys jūsų širdį, kai visa kita žlugs, yra mylinti Jėzaus širdis, susijungusi su jumis, visų jūsų palaiminimų šaltinis ir neišsenkantis Vienintelis, kai visi jie nuvysta ir išsenka – pats Jėzus Kristus.

GEGUŽĖS 24 d.

„Kur kelias į šviesos buveinę?“ (Job 38, 19).

Brangakmeniai patys savaime yra beverčiai, nebent jie paliečiami šviesos. Jei jie padedami tam tikrose pozicijose, jie atspindės saulės grožį. Kitaip juose nėra jokio grožio. Deimantas, esantis tamsioje galerijoje ar giliai kasykloje, nerodo jokio grožio. Kas jis, jei ne anglies gabalas, paprastos anglies gabalėlis, nebent jis tampa terpe šviesai atspindėti? Taip yra ir su kitais brangakmeniais. Jų įvairūs atspalviai be šviesos yra niekas. Jei jie daugiabriauniai, jie atspindi daugiau šviesos ir rodo daugiau grožio. Jei padėsite stiklą šalia deimanto, jame nebus jokio spindesio. Savo pirminėje būsenoje jis visai neatspindi šviesos. Taip ir mes esame pirminėje būsenoje ir niekam netinkami, kol ateina Dievas ir apšviečia mus. Šviesa, kuri yra deimante, nėra jo paties nuosavybė; tai saulės grožis. Koks grožis yra Dievo vaike? Tik Jėzaus grožis. Mes esame Jo ypatinga tauta, išrinkta skelbti dorybes To, kuris pašaukė mus iš tamsybės į savo nuostabią šviesą. Atspindėkime šiandien Jo šviesą ir meilę.

GEGUŽĖS 25 d.

„Kad pažinčiau Jį“ (Fil 3, 10).

Geriau pažinti patį Jėzų nei žinoti tiesą apie Jį ar gilius Dievo dalykus, apreikštus Šventosios Dvasios. Tai buvo didysis Pauliaus troškimas: „Kad pažinčiau Jį“, ne apie Jį, ne nuostabaus pasaulio paslaptis, ne gilesnius ir aukštesnius Dievo mokymus, bet įžengti į Šventų Švenčiausiąją, kur yra Kristus, kur šviečia Šekina ir daro vietą šlovingą Dievo šventumu, ir tada įžengti į paties Viešpaties paslaptį. To Jokūbas siekė Peniele, kai maldavo Dievą: „Pasakyk man savo vardą.“ Jis pasakė mums savo vardą, suteikdamas mums „Dievo šlovės pažinimo šviesą Jėzaus Kristaus veide“. Tai paslaptis. Tai pats Viešpats ir niekas kitas; tai pažintis su Dievu; tai Jėzaus Kristaus pažinimas taip, kaip nepažįstame nieko kito; tai galėjimas pasakyti ne tik „Aš tikiu Juo“, bet „Aš pažįstu Jį“; ne apie Jį, bet aš pažįstu Jį. Tai paslaptis virš visų kitų, kurią Dievas nori, kad turėtume; tai Jo aprūpinimas šlovei ir jėgai, ir tai duodama laisvai tyraširdžiam ieškotojui.

GEGUŽĖS 26 d.

„Niekuo nesirūpinkite, bet visuose dalykuose per maldą ir prašymą su padėka tebūna jūsų norai žinomi Dievui“ (Fil 4, 6).

Pervesti (pavesti) reiškia perduoti, visiškai patikėti kitam. Taigi, jei atiduosime savo išbandymus Jam, Jis juos neš. Jei vaikščiosime teisume, Jis mus išves. „Todėl nusižeminkite po galinga Dievo ranka, kad Jis jus išaukštintų metui atėjus.“ Čia yra dvi rankos – Dievo ranka, spaudžianti mus žemyn, žeminanti mus, ir tada Dievo ranka, kelianti mus aukštyn. Perveskite visus savo rūpesčius Jam, tada Jo ranka jus pakels, išaukštins metui atėjus. Šioje eilutėje yra du rūpesčiai – jūsų rūpestis ir Jo rūpestis. Originalo kalboje jie skiriasi. Vienas reiškia nerimastingą rūpestį, kitas – Visagallo rūpestį. Perveskite savo nerimastingą rūpestį Jam ir priimkite Jo Visagalį rūpestį vietoj to. Daugiau nekreipkite dėmesio į bėdą, bet tikėkite, kad Jis gali jus išlaikyti per ją. Valdžia yra ant Jo peties. Tikėkite, kad jei pasitikėsite Juo ir paklusite Jam bei atitiksate Jo valią, Jis pasirūpins jūsų interesais. Tiesiog apsikeiskite našromis. Imkite Jo jungą ant savęs ir leiskite Jam rūpintis jumis.

GEGUŽĖS 27 d.

„Viešpatavimas bus ant jo peties“ (Iz 9, 6).

Negalima padaryti širdies ramybės sustabdant jos plakimą. Beladona tai padarys, bet tai ne ramybė. Leiskite ateiti gyvybės alsavimui – Dievo gyvybei ir jėgai – ir bus saldi ramybė. Namų ryšiai ir šeimos meilė to neatneš. Išvadavimas iš bėdos to neatneš. Daugelis išbandytų širdžių sakė: „Jei ši didelė bėda tik praeitų, aš turėčiau ramybę.“ Bet vos tik viena praeina, ateina kita. Vargšas sužeistas elnias kalno šlaite galvoja, kad jei tik galėtų išsimaudyti senajame kalnų upelyje, turėtų ramybę. Bet strėlė yra jo kūne, ir jam nebus ramybės, kol žaizda neužgis. Jam taip pat skausminga kalnų ežere kaip ir lygumoje. Mes niekada neturėsime Dievo poilsio ir ramybės širdyje, kol neatiduosime visko Kristui – net savo darbo – ir netikėsime, kad Jis viską paėmė, o mums tereikia būti ramiems ir pasitikėti. Būtina vaikščioti šventame paklusnume ir leisti Jam turėti valdžią ant savo peties. Paulius sakė: „Viena tik darau“. Yra vienas siauras takas mums visiems – Kristaus valia ir darbas mums.

GEGUŽĖS 28 d.

„Jis nusižemino“ (Fil 2, 8).

Vienas sunkiausių dalykų išdidžiai ir pranašesnei prigimčiai yra būti po valdžia, atsižadėti savo valios ir užimti pavaldumo vietą. Bet Kristus prisiėmė tarno pavidalą, atsisakė savo nepriklausomybės, teisės patikti sau, pasirinkimo laisvės, ir po to, kai nuo amžių amžinųjų žinojo

tik kaip įsakinėti, atidavė save tik tam, kad paklustų. Aš retkarčiais matydavau žmogų, kuris kadaise buvo turtingas darbdavys, dirbantį klerku toje pačioje parduotuvėje. Užtikrinu jus, tai nebuvo lengva ar grakšti padėtis. Bet Jėzus buvo toks tobulas tarnas, kad Jo Tėvas sakė: „Štai mano Tarnas, kuriuo gėrisi mano siela.“ Visą gyvenimą Jo šūkis buvo: „Žmogaus Sūnus atėjo tarnauti.“ „Aš tarp jūsų esu kaip tas, kuris tarnauja.“ „Aš nieko negaliu daryti iš savęs.“ „Ne mano valia, bet Tavo tebūnie.“ Ar tu, mylimasis, išmokai tarno vietą?

Ir dar kartą: „Jis tapo klusnus iki mirties, iki kryžiaus mirties.“ Jo gyvenimas buvo vienas mirimas, ir galiausiai Jis atidavė viską mirčiai, ir dar gėdai – nukryžiuavimo mirčiai. Tai buvo Jo meilės viršūnė.

GEGUŽĖS 29 d.

„Kūnas – Viešpačiui, o Viešpats – kūnui“ (1 Kor 6, 13).

Taigi, lygiai kaip pats Kristus mus išteisino, ir pats Kristus mums tapo pašventinimu, taip tik per asmeninį susijungimą su Juo galime gauti šią fizinę gyvybę ir atpirkimą. Tai iš tiesų nėra jėgos prisilietimas prie mūsų kūno, kuris atstato ir tada palieka jį vien natūralios jėgos ir gyvybės ištekliams ateityje; bet tai yra gyvybinis ir faktinis mūsų mirtingo kūno susijungimas su prisikėlusiu mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus kūnu, kad Jo paties gyvybė ateitų į mūsų rėmus ir Jis pats mums taptų jėga, sveikata ir pilnu fiziniu atpirkimu.

Jis yra gyvas per amžių amžius ir nusileidžia gyventi šiuose molio namuose. Tie, kurie taip Jį priima, gali pažinti Jį taip, kaip niekada negalės tie, kurie pašalina Jį iš kūnų, kuriuos Jis sukūrė Sau. Tai viena gilių ir brangių Evangelijos paslapčių. „Kūnas – Viešpačiui, o Viešpats – kūnui.“ „Ar nežinote, kad jūsų kūnas yra [šventykla](#) jumyse gyvenančios Šventosios Dvasios, kurią gavote iš Dievo, ir kad nesi priklausote patys sau? Jūs esate nupirkti už didelę kainą. Tad šlovinkite Dievą savo kūnu, kuris yra Dievo.“

GEGUŽĖS 30 d.

„Aš įdėsiu į jus savo Dvasią“ (Ez 36, 27).

„Aš įdėsiu į jus savo Dvasią ir padarysiu, kad vaikščiotumėte pagal mano nuostatus ir laikytumėtės mano įsakymų.“ „Aš įdėsiu savo baimę į jų širdis, kad jie neatsitrauktų nuo manęs.“ O, drauge, argi tai nebūtų palaiminta, argi tai nebūtų toks poilsis tau, visiškai išvargusiam nuo šios kovos savo jėgomis? Argi nenori stipraus žmogaus, kad nugalėtų stiprijį „aš“ ir nuodėmę? Argi nenori vado? Argi nenori, kad pats Dievas būtų su tavimi, kad būtų tavo gyventojas? Argi nenori poilsio? Ar nesi sąmoningas dėl šio poreikio? O, šis jausmas, kai esi atmuštas atgal, ilgiesi, nori, bet nepasieki. Štai ką Jis ateina daryti; „Jūs gausite jėgą, kai Šventoji Dvasia nužengs ant jūsų.“ Dar geriau: „Jūs gausite Šventosios Dvasios, nužengiančios ant jūsų, jėgą.“ Tai tikroji versija, ir iš tikrųjų ji be galo skiriasi nuo kitos. Jūs negausite jėgos patys sau, kad žmonės sakytų: „Kiek daug jėgos turi tas žmogus.“ Jūs neturėsite jokios jėgos, bet gausite Šventosios Dvasios, ateinančios ant jūsų, jėgą, Jai turint jėgą, tai viskas.

GEGUŽĖS 31 d.

„Taigi, kas pasidarys mažas kaip šis vaikas“ (Mt 18, 4).

Jūs niekada negausite nuolankios širdies, kol ji negims iš aukštybių, iš Kristaus širdies. Nes žmogus prarado savo žmogiškumą ir, deja, pernelyg dažnai turi demonišką širdį. Dievas nori, kad mes, kaip krikščionys, būtume paprasti, žmogiški, prieinami ir vaikiški. Krikščionys, kuriuos geriausiai pažįstame ir mylime, ir kurie yra arčiausiai Viešpaties, yra paprasčiausi. Kai tampame pasipūtę, tinkame tik paveikslų galerijai ir esame geri tik ant pjedestalo; bet jei ketiname gyventi tarp žmonių, mylėti ir gelbėti juos, turime būti prieinami ir žmogiški. Visas sustingimas tėra dar viena susitelkimo į save forma. Prašykite Kristaus žmogiškos širdies, šypsenos, kuri būtų tokia natūrali, kaip jūsų mažo vaiko jūsų akivaizdoje. O, kiek daug Kristus padarė mažais prisilietimais! Jis niekada nebūtų pasiekęs samarietės moters, jei būtų atėjęs pas ją kaip pranašas. Jis atsisėdo, pavargęs žmogus, ir tarė: „Duok man gerti.“ Ir taip, per visą Jo gyvenimą, būtent Jo paprastas žmogiškumas ir meilė vedė Jį pas kitus ir vedė juos pas Jį bei į Jo didįjį išgelbėjimą.

BIRŽELIO 1 d.

„Kad įstatymo teisumas išsipildytų mumyse“ (Rom 8, 4).

Mylimieji draugai, ar žinote klaidą, kurią kai kurie iš jūsų darote? Kai kurie iš jūsų sako: „Man neįmanoma būti geram; joks žmogus niekada nebuvo tobulas, ir man nėra prasmės stengtis.“ Tai klaida, kurią daugelis iš jūsų daro. Aš sutinku su pirmu sakiniu: „Joks žmogus niekada nebuvo tobulas“; bet nesutinku su antruoju: „Nėra prasmės stengtis“. Yra dieviškas teisumas, kurį galime turėti. Aš neturiu omenyje vien to, kuris atleidžia jūsų nuodėmes – aš tikiu ir tuo – bet aš turiu omenyje daug daugiau; aš turiu omenyje tą, kuris ateina į jūsų sielą ir susijungia su jūsų esybės gijomis; aš turiu omenyje Kristų; jūsų gyvenimą, jūsų tyrumą, padarantį jus jaučiančius, kaip Kristus jaučia; mąstančius, kaip Kristus mąsto; mylinčius, kaip Kristus myli; nekenčiančius, kaip Kristus nekenčia; ir tampančius „dieviškosios prigimties dalininkais“. Tai yra Dievo teisumas; „kad įstatymo teisumas išsipildytų mumyse“, ne mūsų, bet mumyse; ne vien mūsų rankos ir kojos, bet patys mūsų instinktai, patys troškimai, pati prigimtis, kylanti harmonijoje su Jo paties prigimtimi. Ar turite Jį, brangūs draugai? Jis ateis ir išpildys visus teisius dalykus jumyse, jei šiandien atversite savo širdį.

BIRŽELIO 2 d.

„Taigi, kaip priėmėte Viešpatį Jėzų Kristų, taip ir vaikščiokite Jame“ (Kol 2, 6).

Čia yra pati dvasinio gyvenimo šerdis. Tai ne tiek subjektyvi būseną, kiek gyvenimas širdyje. Kristus už mus yra mūsų išgelbėjimo pagrindas ir mūsų išteisinimo šaltinis; Kristus mumyse – mūsų pašventinimas. Kai tai tampa realybe, „jūs esate mirę“; jūsų pačių būkle, būsenomis ir ištekliais pasikliaujama ne daugiau nei mirusio žmogaus, bet „jūsų gyvybė paslėpta su Kristumi Dieve“. Ji net ne visada jums akivaizdi. Ji paslėpta ir taip suvyniota bei įvyniota Jame, kad tik jums pasiliekant Jame ji pasirodo ir išlieka. Ne, „Kristus, kuris yra jūsų gyvybė“, pats turi nuolat ją palaikyti ir tapti jums iš Dievo viskuo, ko jums reikia. Todėl krikščioniškas gyvenimas nėra ateiti pas Kristų, kad išgelbėtų, o tada eiti ir patiems dirbti savo pašventinimą, bet „kaip priėmėte Viešpatį Jėzų Kristų, taip ir vaikščioti Jame“, lygiai taip pat priklausomiems ir paprastai pasitikintiems, kaip dėl atleidimo ir išgelbėjimo.

Ak draugai, kiek tai palengvintų mūsų užduotis
Dienai, kuri tik prasidėjo,

Gyventi savo gyvenimą po žingsnį
Ir savo akimirkas vieną po kitos.

BIRŽELIO 3 d.

„Jūs gausite Šventosios Dvasios jėgą“ (Apd 1, 8).

Mums yra jėga, jei turime Šventąją Dvasią. Dievas nori, kad kalbėtume žmonėms taip, jog jie tai pajustų, jog niekada to nepamirštų. Dievas numatė, kad kiekvienas krikščionis būtų veiksmingas, kad būtų įskaitytas faktiniuose krikščioniško darbo įrašuose ir rezultatuose. Brangūs draugai, Dievas atsiuntė jus čia, kad patys būtumėte jėga. Nėra nė vieno iš jūsų, kuris nebūtų esminis mechanizmo ratas ir negalėtų atlikti visko, kam Dievas jus šaukia. Aš iškilmingai tikiu, kad nėra nieko, ko Dievas tikisi iš žmogaus, kam Dievas nesuteiktų žmogui jėgų atlikti. Nėra pretenzijos, kurią Dievas kelia jums ar man, kurios Dievas neparemtų ir nesuteiktų to, ką įsako. Aš tikiu, kad kai Jėzus Kristus gyveno, mirė ir atsiuntė Šventąją Dvasią, Jis atsiuntė išteklius visam mūsų poreikiui, ir kad krikščioniškame gyvenime nėra vietos nesėkmei, jei imsime Dievo išteklius. Jėzus, Žengusysis į dangų, ir Šventoji Dvasia, mumyse gyvenanti Dievo energija, gyvybė ir veiksmingumas, yra pakankami visoms įmanomoms krizėms. Ar tikite tu? Jei tikite, įsileiskite Jį į savo širdį be išlygų ir leiskite Jam valdyti bei veikti per jus šiandien Savo jėga.

BIRŽELIO 4 d.

„Žiūrėdami į Jėzų“ (Heb 12, 2).

Turi būti nuolatinis žiūrėjimas į Jėzų, arba, kaip pateikia vokiška Biblija, žiūrėjimas *šalin* į Jėzų; tai yra, nusigręžimas nuo blogio, atsisakymas jį matyti, neleidimas protui ties juo apsistoti nė sekunde. Mes turėtume turėti protines blakstienas, taip pat kaip ir fizines, kurias galima naudoti kaip skydus ir neįleisti jokio blogio; arba kaip įtvirtinta stovykla miške, kuri atremia pirmąjį priešų puolimą. Tokia yra blakstienų paskirtis mūsų akims, ir taip turėtų būti su siela. Daugelis, atrodo, nežino, kad turi dvasines akis. Jie eina per pasaulį, lyg kas nors būtų nukirpęs jų blakstienas, ir spoksoto į gera ir bloga vienodai. Velnias ateina su savo piktais vaizdais ir liepia jiems žiūrėti. Mes negalime žiūrėti į blogį nesusitepę. Kartais, einant gatve, kai kurių pakeliui esančių vaizdų reginys užmeta savo purvą ant sielos taip, kad jausime poreikį valandų valandas maudytis Jėzaus kraujyje apsisvalymui. Nebuvo sutikimo su nuodėme, bet reginys suteršė. Nėra kitos pagalbos, tik ryžtingas, pastovus vidinis žvilgsnis į Kristų.

BIRŽELIO 5 d.

„Mano širdis tvirta, Dieve“ (Ps 57, 7).

Mes ne visada jaučiamės džiaugsmingi, bet visada turime tai *laikyti* džiaugsmu. Žodis „laikyti“ (skaityti) yra vienas iš raktinių Šventojo Rašto žodžių. Tas pats žodis vartojamas kalbant apie tai, kad esame mirę. Mes skausmingai suvokiame kažką, kas mielai sugrižtų į gyvenimą. Bet turime elgtis su savimi kaip su mirusiais ir nei bijoti senosios prigimties, nei jai paklusti. Taip mes turime laikyti tai, kas ateina, palaiminimu; mes esame pasiryžę džiaugtis, sakyti: „Mano širdis tvirta, Viešpatie; aš giedosiu ir šlovinsiu.“ Šis džiaugsmas tikėjimu netrukus taps įpročiu ir visada greitai atneš džiugesio dvasią bei spontanišką šlovinimo antplūdį.

Tada, nors figmedis nežydėtų ir nebūtų vaisių vynmedžiuose, nors alyvmedis neduotų derliaus ir laukai neatneštų maisto, nors avių kaimenė būtų atskirta nuo gardo ir galvijų nebūtų tvartuose, vis dėlto mes džiaugsimės Viešpačiu ir džiūgausime savo išgelbėjimo Dieve.

Nors amžinieji kalnai
Ir pati žemė pajudėtų,
Niekas negali pakeisti Jo malonės
Ar Jo amžinosios meilės.

BIRŽELIO 6 d.

„Jis apiplėšė save“ (Fil 2, 7).

Pirmas žingsnis į karalystės teisumą yra „turintys vargdienio dvasią“. Tada kitas yra šiek tiek gilesnis – „kurie liūdi“. Nes dabar turite tapti plastiški, turite tapti palaužti, turite tapti kaip metalas ugnyje, kurį Mokytojas gali formuoti; taigi, nepakanka matyti savo neteisumą, bet giliai jį jausti, giliai apgailestauti, giliai liūdėti dėl jo, pripažinti, kad tai nėra mažas dalykas, jog nuodėmė atėjo į jūsų gyvenimą. Ir taip Dievas veda sielą į Savo teisumą. Jis paprastai veda ją per išbandymus ir mėginimus. Tai paprastai ateina po atsivertimo. Aš nemanau, kad sielai būtina turėti gilią ir didelę kančią prieš išgelbėjimą. Manau, Jis įdės ją į ugnį, kai žinos, kad ji išgelbėta; kai ji suvoks, kad yra priimta; kai ji nebijos drausminimo; kai tai ne rūstybės ranka, bet meilės ranka. O, tada Dievas nuleidžia jus žemyn ir padaro jus vargdienio dvasios, ir priverčia jus liūdėti, kol pasiekiate trečią žingsnį, kuris yra būti romiam, palaužtam, pasidavusiam, nuolankiam, norinčiam, atsidavusiam ir paguldytam žemai prie Jo kojų, šaukiant: „Ką nori, kad daryčiau?“

BIRŽELIO 7 d.

„Kai išeisite, neišeisite tuščiomis“ (Iš 3, 21).

Kai esame tikrai ištuštinti, Jis nori, kad būtume pripildyti Juo ir Šventąja Dvasia. Labai brangu suvokti, kad mumyse nėra nieko gero; bet, o, ar mes taip pat suvokiame Jo didį gerumą? Mes galime būti pasiruošę pripažinti savo negalią, bet ar esame taip pat pasiruošę pripažinti Jo galią? Yra daug krikščionių, kurie gali sakyti: „Mes patys savaime nesame tinkami ką nors mąstyti kaip iš savęs“; bet skaičius tų, kurie gali sakyti: „Mūsų tinkamumas iš Dievo“, bijau, yra labai mažas.

Ar esate tikri, kad Jis gali patenkinti kiekvieną jūsų trūkumą, ar jaučiate, kad turite jį patenkinti patys? Ar tikite, kad Dievas dabar patenkina kiekvieną trūkumą jūsų širdyje ir gyvenime, kad visi suklypimai pašalinti ir jūs apdovanoti jėga Jo tarnystei, kaip Eliša paėmė tuščius indus ir pripildė juos prieš atidedant naudojimui? Mūsų Gelbėtojas Kanoje įsakė pripildyti indus iki kraštų. Tada vanduo buvo paverstas vynu, bet ne anksčiau, nei indai tapo pilni. Dievas nori, kad Jo vaikai visada turėtų pilną širdį.

BIRŽELIO 8 d.

„Duonai skirti grūdai kuliama“ (Iz 28, 28).

Ūkininkas nerenka motiejukų ir miglių ir nelaužo jų sunkia mašina. Bet jis deda daug pastangų dėl kviečių. Taip ir Dievas deda daug pastangų dėl tų, kurie Jam bus labai naudingi. Juose yra prigimtis, kuriai reikia šios drausmės. Nesistebėkite, jei su duoniniais grūdais elgiamasi su išmintingu, atidžiu rūpesčiu, kuris paruoš juos maistui. Jis žino kelią, kuriuo eina, ir Jo priežiūroje yra begalinis

švelnumas. Jis stebi krosnį, kurioje esate, kad karštis nebūtų per intensyvus. Jis nori, kad jis būtų pakankamai didelis apvalyti, ir tada jis atitraukiamas. Jis žino mūsų sandarą. Jis neleis jokiai pagundai mus užklupti, išskyrus tokią, kuri būdinga žmogui, ir su pagunda taip pat duos išeitį, kad galėtume ją pakelti. Ar tikite šia drausminančia Žemdirbio meile, ir ar patikite Jam savo gyvenimo vedimą ir valdymą? O, kad nustotumėte pavydėti ar nerimauti dėl aplinkinių žmonių! Vieną dieną džiaugsitės dėl mokymo ir palaiminimo, kurį jie jums atnešė.

BIRŽELIO 9 d.

„Jūs pasaulio šviesa“ (Mt 5, 14).

Mes vadinami pasaulio šviesomis, šviesnešiais, atšvaitais, žvakidėmis, lempomis. Mes patys turime būti uždegti, ir tada degsime bei šviesime kitiems. Mes esame vienintelė šviesa, kurią pasaulis turi. Viešpats galėtų pats nusileisti ir duoti šviesą pasauliui, bet Jis pasirinko kitaip. Jis nori siųsti ją per mus, ir jei mes jos neduosime, pasaulis jos neturės. Mes turėtume visą laiką teikti šviesą savo kaimynams. Dievas nededa meteoro į dangų, kad pasakytų mums, kada šviesti. Mes turime teikti šviesą visą laiką, kur bebūtume – namuose, socialiniame rate ar savo vietoje bažnyčioje. Turėtume visada jausti, kad galime niekada neturėti kitos progos tam, todėl visada turėtume degti ir šviesti Jam. Tegul mūsų lempos būna sutvarkytos, degančios ir pilnos Dvasios aliejaus. Pirmiausia, būkime pastovi šviesa tiems, kurie paklydę.

Leisk man gyventi Timnat Seroje,
Kur saulė šviečia amžinai,
Kur naktis ir tamsa neateina,
Ir diena niekada nesibaigia.

BIRŽELIO 10 d.

„Jūsų dangiškas Tėvas žino, kad viso to jums reikia“ (Mt 6, 32).

Kristus ne mažiau vertina mūsų pasitikėjimą dėl laikinų dalykų nei dėl dvasinių. Jis tam skiria daug dėmesio. Kodėl? Tiesiog todėl, kad sunkiau pasitikėti Dievu dėl jų. Dvasiniuose dalykuose galime save apgauti ir manyti, kad pasitikime, kai nepasitikime; bet negalime to padaryti dėl nuomos, maisto ir kūno poreikių. Jie turi ateiti, arba mūsų tikėjimas žlunga. Lengva sakyti, kad pasitikime Juo dėl dalykų, kurie toli, bet negali būti jokių juokų ten, kur tikėjimas turi atnešti praktinius atsakymus. Lengva turėti tikėjimą dėl savo poreikių ir pasitikėti Juo, kai šviečia saulė. Bet leiskite atsirasti dalykams, kurie erzina, braižo ir nervina mus, ir greitai pamatysime, ar turime tikrą pasitikėjimą, ar ne. Taigi kasdienio gyvenimo dalykai yra mūsų tikrojo tikėjimo Dievu išbandymai, ir Jis dažnai pastato mus ten, kur turime pasitikėti dėl apčiuopiamų dalykų – dėl pinigų, nuomos, maisto ir drabužių. Jei čia nepasitikite visiškai, atsidūrę tokiuose išbandymuose palūšite. Ar pasitikite Dievu dėl visko per šešias įprastas savaitės dienas?

BIRŽELIO 11 d.

„Tavo jaunystė bus lyg rasa“ (Ps 110, 3).

O, kad gautumėte tokį Jo vaizdą, kuris padarytų neįmanoma, kad maži dalykai jus kada nors vėl erzintų! Smulkūs rūpesčiai ir kvaili niekai, kurie jus taip vargino, verčiau turėtų pripildyti jus nuostabos, kad galite tiek daug apie juos galvoti. O, jei turėtumėte Jo jaunystės rasą, išeitumėte kaip rytas ir išpildytumėte šlovingos dienos pažadą! Kokį skirtumą tai padarė gyvenime, kai pamatėme,

kad tai įmanoma padaryti! Kaip lengva atrodo dabar, kai ateina mažos bėdos, šiek tiek priartėti prie Kristaus, atsigerti šiek tiek daugiau iš to gyvybės šaltinio, prieiti šiek tiek arčiau tos mylinčios širdies ir įtraukti didelius atgaivos ir jėgos gurkšnius iš jos. Kaip tai išvalo smegenis darbui! Ateinant pas Jį tokiu būdu, apsinkusiam, atbukusiam ir pavargusiam, kaip jūs pailsite ir tampate pasiruošęs iššokti darbui. Kaip įkvepia mintis, kad mūsų gyva Galva niekada nepavargsta. Jis toks pat žvalus, koks buvo visada; Jis yra šlovingas nugalėtojas; Jis visada yra pergalingas Kristus. Leiskite Jam paimti jus šiandien, ir Jis padarys, kad pamatytumėte Jame nenugalimą Vadą!

BIRŽELIO 12 d.

„Norėtume pamatyti Jėzų“ (Jn 12, 21).

Šlovė Jam už visus dalykus, paruoštus mums ateinančiomis dienomis. Šlovė Jam už visas tarnystės vizijas ateityje; už galimybes daryti gera, kurios yra toli, taip pat kaip ir čia pat. Mūsų Gelbėtojas sugebėjo niekinti kryžių dėl džiaugsmo, kuris buvo prieš Jį. Žvelkime į Jį ir kilkime pas Jį, kol atsidursime aukštybėse ir galėsime žvelgti nuo vizijos kalno į visą tolimų nuotolių žemę. Visoje ateityje neturi ateiti nė vienas dalykas, kuriame negalėtume pamatyti Karaliaus Jo grožyje. Būkime visiškai tikri, kad nematome nieko kito. Mūsų vyzdžiai taps įspausti žiūrėti į šią viziją, kad negalės atspindėti nieko kito. Mano mažas vaikas kartą atėjo pas mane ir pasakė: „Tėti, ilgai žiūrėk į tą auksinę iškabą kitoje gatvės pusėje; dabar pažiūrėk į tą plytų sieną ir pasakyk man, ką matai.“ „Ogi, matau auksinę iškabą ant plytų sienos.“ Ir jis linksmi nusijuokė iš to. Taip ir mes, jei ilgai žiūrėsime į Jėzų, negalėsime žiūrėti į nieką kitą nepamatydami Jo atspindžio. Viskas, ką regėsime, taps Jo dalimi.

BIRŽELIO 13 d.

„Lūpų saldumas padaugina mokymą“ (Pat 16, 21).

Gyvenimas labai didele dalimi susideda iš žodžių. Galbūt jie nėra tokie pabrėžtini kaip darbai. Darbai yra labiau apgalvotos minties išraiškos. Vienas iš žymiausių Naujojo Testamento autorių pasakė: „Jei kas nenusideda žodžiu, tas yra tobulas žmogus.“ Tai labai dažnai yra pergalės krikščioniškame gyvenime išbandymas. Mūsų triumfas čia dažnai priklauso nuo to, ką sakome, arba ko nesakome. Jokūbas apie liežuvį sako: „Jis uždegamas pragaro ugnies.“ Todėl tikras krikščionis yra teisus savo keliuose ir tiesus savo žodžiuose. Jo darbai apeliuoja į žmones; bet kalbėdamas jis žiūri aukštyn, nes [Dievas klausosi](#). Jo žodžiai siunčiami aukštyn ir įrašomi teismui. Aš tikiu, kad tai yra faktinis faktas, ir beveik galiu įsivaizduoti, kad dangus viršuje, kuris atrodo toks skaidrus, tas gražus mėlynas eteris virš mūsų galvų, yra kaip vaškinė lentelė su jautriu paviršiumi, ir priima kiekvieno mūsų ištarto žodžio įspaudą, ir kad tada šios lentelės sukietinamos ir saugomos amžinajam teismui. Todėl, brangūs draugai, turėtume kalbėti visada nukreipę akis aukštyn, niekada nepamiršdami, kad vieną dieną susitiksime su žodžiais, kuriuos ištarėme.

BIRŽELIO 14 d.

„Viešpaties paslaptis skirta tiems, kurie Jo bijo“ (Ps 25, 14).

Yra Apvaizdos paslapčių, kurių Dievo mylimi vaikai gali išmokti. Jo elgesys su jais išoriniam žvilgsniui dažnai atrodo tamsus ir baisus. Tikėjimas žvelgia giliau ir sako: „Tai Dievo paslaptis. Tu žiūri tik į išorę; aš galiu pažvelgti giliau ir pamatyti paslėptą prasmę.“ Kartais deimantai supakuojami į grubius ryšulius, kad jų vertės nebūtų galima pamatyti. Kai dykumoje buvo statoma

Padangtė, jos išorinėje išvaizdoje nebuvo nieko prabangaus. Brangūs dalykai buvo viduje, o jos išorinis apdangalas iš grubių opšrų kailių nė neužminė apie vertingus dalykus, kurie buvo viduje. Dievas gali atsiųsti jums, brangūs draugai, brangių siuntinių. Nesijaudinkite, jei jie supakuoti į grubius apvalkalus. Galite būti tikri, kad viduje slepiasi meilės, gerumo ir išminties lobiai. Nebūkite tokie kvaili, kad išmestumėte aukso grynuolį vien dėl to, kad jame yra šiek tiek kvarco. Jei priimsime tai, ką Jis siunčia, ir pasitikėsime Juo dėl gėrio tame, net ir tamsoje, mes išmoksime Jo apvaizdos paslapčių prasmę.

BIRŽELIO 15 d.

„Visame kame augtume į Jį“ (Ef 4, 15).

Pjūtis yra brandos metas. Tada vaisiai ir grūdai yra visiškai išsivystę tiek dydžiu, tiek svoriu. Laikas sušvelnino žalių vaisių rūgštį. Juos subrandino ir suminkštino lietūs ir vasaros kaitra. Saulė nuspalvino juos sodriomis spalvomis, ir pagaliau jie paruošti ir prinokę nukristi į rankas. Toks turėtų būti ir krikščioniškas gyvenimas. Gyvenime yra daug dalykų, kuriuos reikia subrandinti ir sušvelninti. Daugelio krikščionių sodai pilni vaisių, bet jie visi žali ir aštrūs skoniui. Juose daug gėrio, bet jis nepilnas, labai aštrus ir rūgštus. Galbūt kas nors negerai jūsų šeimyniniame gyvenime, ir jūs susijaudinate, suirstate bei prarandate pasitikėjimą Dievu, o tada, žinoma, ir savo krikščionišką džiaugsmą. Šie dalykai sukelia apgailestavimą ir visokeriopą vargą. Yra daug dalykų, dėl kurių kasdien apgailestaujate. Žinote, kad nesate prinokę ir brandūs, ir negalite tokie tapti vien stengdamiesi. Negalite įnešti saldumo iš išorės. Jis turi būti išdirbtas iš vidaus.

BIRŽELIO 16 d.

„Negalite tarnauti Dievui ir Mamonai“ (Mt 6, 24).

Jis nesako, kad negalite *labai gerai* tarnauti Dievui ir Mamonai, bet kad išvis negalite tarnauti dviem šeiminkams. Galiausiai tikrai tarnausite tik vienam. Žmogus, kuris mano, kad šiek tiek tarnauja Dievui, yra apgautas; jis netarnauja Dievui. Dievas nepriims jo tarnystės. Velnias jį monopolizuos jam dar nebaigus. Padalinta širdis praranda abu pasaulius. Saulius tai bandė. [Balaamas](#) tai bandė. Judas tai bandė, ir visi jie patyrė beviltišką nesėkmę. Marija turėjo tik vieną pasirinkimą. Paulius sakė: „Viena tik darau“. „Man gyvenimas – tai Kristus“. Apie tokį gyvenimą Dievas sako: „Kadangi jis pamilo Mane, todėl aš jį išgelbėsiu. Iškelsiu jį į saugią vietą, nes jis pažino Mano vardą.“ Dievas ypatingai džiaugiasi rodydamas savo meilę širdžiai, kuri visiškai pasirenka Jį. Dangus ir žemė išnyks greičiau, nei jos pasitikėjimas bus nuviltas. Ar pasirinkome tik Jį ir atidavėme Jam visą savo širdį?

Pasakyk, ar viskas skirta Jėzui,
Kaip dažnai giedi giesmėse?
Ar Jis tavo Karališkasis Šeiminkas?
Ar Jis tavo širdies brangus Karalius?

BIRŽELIO 17 d.

„Viešpaties šlovė bus tavo atlygis“ (Iz 58, 8).

Jis ateina šalia mūsų kaip pagalbininkas; ne, dar daugiau. Jis ateina gyventi mumyse; būti gyvybe mūsų kraujyje, ugnimi mūsų mintyse, tikėjimu mumyse – tiek jo užuomazga, tiek išpildymu. Taip Jis tampa ne tik nugalėtojo atlygiu, bet ir pergalės ištekliais. Jis yra Vadas ir Nugalėtojas mūsų

gyvenimuose. Jei pagavome kokią nors pagalbą, kuri palengvino mums neramų rytą, tai buvo iš Jo. Jis pakelia mūsų akis į Save ir išlaisvina mus iš apatijos, nepasitenkinimo ir baimių. Jis visada yra pagalbininkas šiose dangiškose varžybose ir bus didysis atlygis visais ateinančiais amžiais. Jei mūsų gyvenimas paslėptas su Juo, turėsime pereiti tuos pačius išbandymus, kuriuos perėjo Jis, bet mums jie nepasirodys per sunkūs. Jei kartą visiškai priimsime Jį kaip savo gyvenimo jėgą ir savo viską visame kame, sugebėsime atidėti į šalį visus trukdančius dalykus, kurie mus slegia diena iš dienos.

Aš nugalėjau, nugalėjau,
Nugalėjau dėl tavęs,
Tu nugalėsi, nugalėsi,
Nugalėsi per Mane.

BIRŽELIO 18 d.

„Aš dirbu didelį darbą, todėl negaliu pas jus atvykti“ (Neh 6, 3).

Kai darbai spaudžia, atsiranda daug mažų dalykų, kurie, regis, reikalauja dėmesio. Tuomet labai palaiminga nutilti ir nurimti, dirbti toliau ir patikėti tuos mažus dalykus Dievui. Jis atsako į tokį pasitikėjimą nuostabiu būdu. Jei siela neturi laiko nerimauti, graužtis ir puoselėti rūpesčius, ji išmoko pasitikėjimo Dievu paslaptį. Desperatiškas troškimas išspręsti kokią nors sunkumą atitraukia akis nuo Dievo ir Jo šlovės. Kai kurie brangūs žmonės taip nerimavo pasveikti ir praleido tiek laiko bandydami tai reikalauti, kad prarado savo dvasinį palaiminimą. Dievui kartais tenka mokyti tokias sielas, kad turi būti pasirengimas sirgti, kol jos bus taip visiškai atsidavusios, kad galėtų priimti Jo pilniausią palaiminimą.

Priešas dažnai tęsia šį darbą. Sanbalatas keturis kartus atėjo pas Nehemiją ir visada gavo tą patį atsakymą. Geriausia laikytis gero atsakymo. Kiek daug baimių mes sustojome kovoti, kurios galiausiai pasirodė esančios niekas. Nehemijas pripažino, kad baimė yra nuodėmė, ir neišdrįso jai pasiduoti.

BIRŽELIO 19 d.

„Arba kas Jam pirmas davė, kad Jam būtų atlyginta?“ (Rom 11, 35).

Pasaulio moterys krikščionės turi galią labai maža auka pridėti milijonus į Viešpaties išdą. Mylimios seserys, ar atradote aukos dėl Jėzaus džiaugsmą? Ar atsisakėte ko nors, kad galėtumėte tai atiduoti Jam? Ar atiduodate savo turtą Jėzui? Jis paims jį ir duos jums tūkstantį kartų daugiau. Aš verčiau būčiau susijęs su darbu, pagrįstu didžiule auka, nei su milžiniškomis dotacijomis. Priežastis, kodėl Dievas mylėjo vietą, kur didingai iškilo Jo senoji šventykla, buvo ta, kad ten [Abraomas](#) paaukojo savo sūnų, o Dovydas – savo turtą. Priežastis, kodėl atpirkimas yra toks brangus Tėvui ir dangiškajam pasauliui, yra ta, kad jo kertinis akmuo yra Kalvarijos Kryžius. Ir krikščioniškas gyvenimas, kuris brangiausias Dievo širdžiai ir pakils į didžiausią šlovę bei naudingumą, yra tas, kurio pamatinis principas yra auka ir savęs atsižadėjimas. Štai kodėl Mokytojas moko mus duoti, nes duoti reiškia mylėti, o meilė tėra kitas gyvenimo vardas.

BIRŽELIO 20 d.

„Kiekvienas tepasilieka tame pašaukime, kuriame buvo pašauktas“ (1 Kor 7, 20).

O jūs, kurie skundžiatės savo pašaukimu arba nerimaujate dėl gyvenimo pokyčių ir išbandymų, iš kur žinote, kad tie patys pokyčiai nėra dieviški metodai, kuriais vykdomi Dievo tikslai jus laiminti ir padaryti naudingais? Jei Akvilas nebūtų buvęs priverstas palikti Romos ir sugriauti savo namų bei verslo, jis tikriausiai niekada nebūtų susitikęs su Pauliumi ir nebūtų pašauktas į Kristaus pažinimą ir tarnystę per šį apvaizdos nulemtą susitikimą. Jei jis nebūtų buvęs darbo žmogus ir nebūtų užsiėmęs savo įprasta profesija, jis nebūtų suvestas su apaštalu. Būtent jų pašaukimo, jų bendrų pareigų ir apvaizdos nulemtą gyvenimo pokyčių linijoje Dievas juos pašaukė. Taip Jis sutinka ir mus. Nesistenkite labai pabėgti nuo to, bet, kaip apaštalas taip puikiai pasakė: „Kiekvienas tepasilieka tame pašaukime, kuriame buvo pašauktas, tepasilieka tame su Dievu.“ Išnaudokite savo atsitiktines galimybes.

BIRŽELIO 21 d.

„Dievas paskyrė bažnyčioje... pagalbos dovanas“ (1 Kor 12, 28).

Apaštalo bažnyčios pareigūnų sąrašuose „pagalbos“ paminėtos prieš „vadovavimus“. Per maldos tarnystę, per davimo tarnystę, per padaršinimo tarnystę, per švytintį veidą ir tylų rankos paspaudimą bei trumpą paguodos žodį, ir per nesuskaičiuojamus būdus, kuriais galime padėti, ar bent jau netrukdyti, mes visi vis dar galime rasti Akvilo ir Priscilės pėdsakus, jei norime jais sekti. Didelė malonė sugebėti džiaugtis kito darbu ir išlieti savo gyvenimus kaip sraunias upes į didžiuosius srautus. Bet Dievas žino, iš kur attekėjo kiekvienas lašas, ir didžiąją atlygio dieną daugelis „pagalbų“ gaus pagrindinį apdovanojimą. Mylimieji, ar jūs padedate? Ar padedate savo pastoriui, savo broliui, savo vyrui, savo motinai, savo bendradarbiui, ir kai ateis pjūtis, ar sėjėjas ir pjovėjas džiaugsis kartu?

Gali padėti šventa malda,
Padedančia meile ir džiaugsminga giesme,
O, naštos, kurias gali nešti,
O, sielvartai, kuriais gali dalintis,
O, vainikai, kuriuos dar gali dėvėti,
Jei tik padėsi kelyje.

BIRŽELIO 22 d.

„Tai yra ta duona, kuri nužengė iš dangaus“ (Jn 6, 58).

Mes patys savyje turėjome mirties nuosprendį, kad pasitikėtume ne savimi, bet Dievu, kuris prikelia mirusius; kuris išgelbsti mus nuo tokios didžios mirties, kuris gelbsti; kuriuo mes pasitikime, kad Jis ir toliau mus gelbės. Tai buvo antgamtinė Pauliaus gyvenimo paslaptis; jis savo kūnui nuolat sėmėsi jėgų iš Kristaus, savo Prisikėlusios Galvos. Kūnas, kuris pakilo iš Juozapo kapo, jam buvo fizinė realybė ir neišsenkantis jo gyvybinių jėgų šaltinis. Labiau nei bet kas kitas jis perdavė mums savo jėgos paslaptį; „Mes esame Jo kūno nariai, iš Jo kūno ir Jo kaulų“; „Viešpats – kūnui, o kūnas – Viešpačiui“. Nuostabi tiesa! Dieviškasis Gyvybės Eliksyras ir Amžinosios Jaunystės Šaltinis! Prisikėlimo laidas! Senovinių psalmių ir tikėjimo giesmių išsipildymas! „Viešpats yra mano gyvenimo stiprybė, ko man bijoti? Nors mano kūnas ir širdis silpsta ir gęsta, bet Dievas yra mano širdies uola ir mano dalis per amžius.“ Mylimieji, ar išmokome šią paslaptį ir ar gyvename Įsikūnijusiojo gyvenimą savo kūne?

BIRŽELIO 23 d.

„Dabar mes esame Dievo vaikai, bet dar nepasirodė, kas būsime“ (1 Jn 3, 2).

Mes esame Dievo vaikai. Mes ne tik pavadinti ir netgi teisiškai paskelbti, bet faktiškai esame Dievo sūnūs, priėmę Dievo gyvybę ir prigimtį; ir taip mes esame tikri mūsų Viešpaties broliai; ne tik Jo žmogiškojoje prigimtyje, bet dar labiau Jo dieviškame ryšyje. „Todėl Jis nesigėdija vadinti mus broliais.“ Jis suteikia mums tai, kas suteikia teisę į šį titulą, ir padaro mus jo vertus. Jis neįveda mūsų į padėtį, kuriai esame neišsilavinę ir netinkami, bet suteikia mums prigimtį, vertą mūsų šlovingos padėties; ir kai Jis žvelgs į mus mūsų pilname ir šlovingame išaukštėjime, atspindinčius Jo paties atvaizdą ir švytinčius Jo Tėvo šlove, Jis neturės priežasties mūsų gėdytis. Jau dabar Jam patinka pripažinti mus visatos akivaizdoje ir vadinti mus broliais visos žemės ir dangaus akyse. O, kaip tai suteikia orumo kukliausiam Dievo šventajam! Kaip mažai mums reikia rūpintis pasaulio nesupratingumu, jei Jis „nesigėdija vadinti mus broliais“.

Tad išeikime šiandien atstovauti Jo karališkajai šeimai.

BIRŽELIO 24 d.

„Aš aprensiau tave šventiniais drabužiais“ (Zch 3, 4).

Pauliui kiekvienas krikščioniško gyvenimo veiksmas buvo tiesiog Jėzaus Kristaus malonė, suteikta jam ir jo išgyventa, tad šventumas reiškė apsilikti Viešpačiu Jėzumi ir visais Jo tobulo teismo drabužiais, ką jis taip mėgsta aprašinėti savo gražiuose laiškuose. „Todėl, kaip Dievo išrinktieji, šventi ir mylimi, apsilikite“, – sako jis kolosiečiams, – „nuoširdžiu gailestingumu, gerumu, nuolankumu, romumu, kantrumu“; ir „virš viso to apsilikite meile, kuri yra tobulumo raištis“. Nė vienas šių dalykų nelaikomas mūsų vidinėmis savybėmis, bet suteiktomis malonėmis iš Jėzaus rankos. Ir net vėlesniais savo gyvenimo metais, po ketvirčio amžiaus brandžios patirties, randame jį šaukiantį: „Aš viską laikau nuostoliu dėl Kristaus Jėzaus, mano Viešpaties, pažinimo didybės, dėl kurio aš visko netekau ir viską laikau sąšlavomis, kad tik laimėčiau Kristų ir būčiau rastas Jame.“

Viešpatie, įgalink mus šiandien išeiti apsirengusius Tavo tobulo teismo drabužiais ir su širdimis, suderintomis su Tavo tobula meile.

BIRŽELIO 25 d.

„Kuris veda mus triumfo eisenoje“ (2 Kor 2, 14).

Kiekvienas nugalėtojas pirmiausia turi būti savęs nugalėtojas. Tačiau Jozuės pergalės metodas buvo pakelta Mozės ranka ant Kalno. Kai jis laikė iškėlęs rankas, Jozuė ėmė viršų, kai nuleisdavo – viršų imdavo Amalekas. Tai turėjo būti tikėjimo, o ne žmogiškos jėgos mūšis, ir vėliava, kuri turėjo plevėsuoti virš sutriuškinto priešo – „Jehova-Nissi“ („Viešpats – mano vėliava“). Tai taip pat yra mūsų dvasinio triumfo paslaptis. „Jei esame Dvasios vedami, nevykdysime kūno geismų.“ „Nuodėmė neturi jums viešpatauti, nes jūs ne įstatymo, bet malonės valdžioje.“

Ar taip pradėjome mūsų ir Kristaus jėgoje užmynėme koją sau ant sprando, ir taip, nugalėję priešą širdies tvirtovėje, buvome išlaisvinti Viešpaties kovai ir tarnystei kitiems? Būtent to trūkumas trukdė Sauliaus gyvenimui ir sužlugdė ne vieną daug žadančią karjerą. Vienas priešas širdyje yra stipresnis už dešimt tūkstančių lauke. Tegul Viešpats veda mus visus į pirmąją Jozuės pergalę ir parodo mums savęs nukryžiovimo paslaptį per didesnį Jozuę, kuris vienintelis gali vesti mus į šventumą ir pergalę!

BIRŽELIO 26 d.

„Matydamas minias, Jis gailėjosi jų“ (Mt 9, 36).

Jis gali „atjausti mūsų silpnybes“. Žodis „atjausti“ išreiškia labai daug. Tai reiškia, kad mūsų bėdos yra Jo bėdos, ir kad visuose mūsų sielvartuose Jis sielvartauja. Tai ne sentimentali užuojauta, bet kenčianti užuojauta.

Čia slypi didelė pagalba pavargusiai širdžiai. Tai yra Jo Kunigystės pamatas, ir Dievas norėjo, kad mums tai būtų nepaliaujamos paguodos šaltinis. Suvokime pilniau savo vienybę su mūsų Didžiuoju Vyriausiuoju Kunigu ir meskime visas savo naštas ant Jo didžios meilės širdies. Jei žinome, ką reiškia jausti skausmą kiekvienu nervu atliepiant savo kenčiančio vaiko skausmą, galime susidaryti šiokių tokių vaizdą, kaip mūsų sielvartai paliečia Jo širdį ir suvirpina Jo išaukštintą kūną. Kaip motina jaučia savo kūdikio skausmą, kaip draugystės širdis atliepia kiekvieną kito vargo šauksmą, taip danguje mūsų išaukštintas Gelbėtojas, net tarp to laimingo pasaulio palaimos, kenčia savo Dvasioje ir net savo kūne su viskuo, ką pakelia Jo vaikai. „Taigi, turėdami tokį didį Vyriausiąjį Kunigą, drąsiai artinkimės prie malonės sosto“, ir ateikime pas savo didįjį Vyriausiąjį Kunigą.

BIRŽELIO 27 d.

„Pildykitės Dvasia“ (Ef 5, 18).

Kai kurie prisipildymo Dvasia padariniai yra šie:

1. Širdies ir gyvenimo šventumas. Tai ne žmogiškos prigimties tobulumas, bet dieviškos prigimties, gyvenančios viduje, šventumas.
2. Džiaugsmo pilnatvė, dėl kurios širdis nuolat švyti. Tai nepriklauso nuo aplinkybių, bet pripildo dvasią šventu juoku pačių sunkiausių aplinkybių viduryje.
3. Išminties, šviesos ir pažinimo pilnatvė, leidžianti matyti dalykus taip, kaip juos mato Jis.
4. Proto pakylėjimas, patobulinimas ir pagyvinimas per gebėjimą priimti pažado išsipildymą: „Mes turime Kristaus protą“.
5. Lygus fizinio gyvenimo pagyvinimas. Kūnas buvo sukurtas Šventajai Dvasiai, lygiai kaip ir protas bei siela.
6. Gebėjimas melstis Šventosios Dvasios malda. Jei Ji yra mumyse, bus keistas suderinamumas su Dievo veikimu mus supančiame pasaulyje. Yra dieviška darna tarp Dvasios ir Apvaizdos.

BIRŽELIO 28 d.

„Pasirėmusi į savo mylimąjį“ (Gg 8, 5).

Ar padarysite šią pretenziją pačia praktiškiausia ir realiausia, ir kaip Jonas visu svoriu atsiremsite į Viešpaties krūtinę? Taip Jis norėtų, kad mes įrodytumėme savo meilę. „Jei myli mane, remkis stipriai“, – pasakė viena pagonė moteris savo misionierei, kai ši baikščiai rėmėsi pavargusiu kūnu į jos tvirtą krūtinę. Ji pasijuto atstumta to baikštaus santūrumo ir paprašė pasitikėjimo, kuris visu svoriu atsiremtų į ją, kuriuo pasitiki. Ir Jis sako mums: „Perveskite Jam visus savo rūpesčius, nes jis jumis rūpinasi.“ Jis norėtų, kad įrodytumėme savo meilę tobulu pasitikėjimu, kuris neturi jokių išlygų. Jis gali nešti visus mūsų rūpesčius, tvarkyti visus mūsų interesus, patenkinti visus mūsų poreikius. Išeikime pasiremdami į Jo krūtinę ir misdami Jo gyvybe. Nes Jonas ne tik rėmėsi, bet ir maitinosi. Jis rėmėsi vakarienės metu. Tai yra maitinimosi Juo paslaptis – išsėtis ant Jo krūtinės. Tai

karščiuojančios žmogaus širdies poreikis. Šaukime Jam: „Pasakyk man, Tu, kurį myli mano siela, kur Tu ganai, kur guldai savo bandą poilsio vidurdienį.“

BIRŽELIO 29 d.

„Ji gyvena su jumis ir bus jumyse“ (Jn 14, 17).

Nepamirškite pažymėti šių dviejų krikščioniško gyvenimo etapų. Vienas yra Dvasios darbas mumyse, kitas – Dvasios asmeninis atėjimas pasilikti mūsų viduje. Visi tikri krikščionys žino pirmąjį, bet bijau, kad nedaugelis supranta ir priima antrąjį. Yra didelis skirtumas tarp to, kai aš statau namą, ir to, kai einu gyventi į tą namą ir padarau jį savo namais. Ir yra didelis skirtumas tarp Šventosios Dvasios darbo atgimdant sielą – namo statymo – ir Jos atėjimo gyventi, pasilikti ir valdyti mūsų vidinėje dvasioje bei visame gyvenime ir esybėje.

Ar priėmėme Ją pačią ne kaip Svečią, bet kaip Savininką, Šeimininką ir Saugotoją šventyklos, kurią Ji pastatė, kad būtų „Dievo buveinė Dvasioje“?

Tai mano nuostabi istorija,
Kristus atėjo į mano širdį,
Jėzus, šlovės Karalius,
Randa mano širdyje namus.

Aš taip džiaugiuosi, kad priėmiau Jį,
Jėzų, brangujį savo širdies Karalių,
Aš, kuris taip dažnai Jį liūdinau,
Viską noriu atnešti prie Jo kojų.

BIRŽELIO 30 d.

„Rinkis“ (Ist 30, 19).

Žmonės kasdien renkasi dvasinius arba žemiškus dalykus. Ir rinkdamiesi mes nesąmoningai užimame vietą su Kristaus draugais arba su pasauliu. Svarbu ne tik tai, ką sakome, bet tai, kam teikiame pirmenybę.

Kai Saliamonas padarė savo didįjį pasirinkimą Gibeone, Dievas jam tarė: „Kadangi tai buvo tavo širdyje prašyti išminties, todėl aš duosiu ją tau, ir visa kita be to, ko nepasirinkai.“ Tai buvo ne tik tai, kad jis pasakė tai, nes buvo teisinga sakyti ir patiktų Dievui, jei jis tai pasakytų. Bet tai buvo dalykas, kuriam jo širdis teikė pirmenybę, ir Dievas matė tai jo širdyje ir davė jam tai kartu su viskuo, ko jis nebuvo pasirinkęs. Ką mes renkamės, mylimieji? Mūsų pasirinkimas nulemia mūsų likimą. Svarbu ne tai, kaip jaučiamės, bet ką ketiname. Ar pasirinkome gerąją dalį? Ar pasakėme: „Kad ir kas kitas būčiau ar ką turėčiau, leisk man būti Dievo vaiku, leisk man turėti Jo palankumą ir palaiminimą, leisk man patikti Jam?“ Ar pasakėme: „Aš privalau turėti šį dalyką, o tada pažiūrėsiu dėl religijos.“ Deja, Dievas matė, kas buvo tavo širdyje, ir galbūt Jis jau pasakė: „Jie atsiėmė savo atlygį.“

LIEPOS 1 d.

„Kurį laiką pakentėję“ (1 Pt 5, 10).

Mylimieji, ar mes mokomės meilės kančios mokykloje? Ar mūsų širdys brandinamos ir gilinamos vasaros išbandymų karštyje, kol Dvasios vaisius, kuris yra „meilė, džiaugsmas, ramybė, kantrybė, malonumas, gerumas, ištikimybė“, noksta Jo atėjimo pjūčiai, o mūsų kančios lengvai pakeliamos dėl Jo? O, tai meilės mokykla, ir ji padaro Jį neapsakomai brangesnį mūsų širdims, o mus – Jam. Ir tik taip galime su Juo išmokti dangiškos meilės, kuri „ilgai kenčia ir yra maloni“.

Matome, kad pats pirmas ir pats paskutinis meilės veido bruožas, pavaizduotas šv. Pauliaus portrete (1 Kor 13), yra skausmo ir kantrios kančios žymės: „ilgai kenčia“, „viską pakenčia“. Tad mokykimės taip meilės mokykloje kentėti ir būti malonūs, viską pakesti.

Tikrai nebus sunku mylėti per viską, kai tai Jėzaus širdis mumyse, kuri mylės ir toliau mylės iki pat galo.

Aš noriu meilės, kuri kenčia ir yra maloni,
Kuri nepavydi ir nesigiria savo išdidumu ar šlove,
Neišpuiksta, nesielgia nemandagiai,
Nėra provokuojama ir neieško savo naudos.

LIEPOS 2 d.

„Ir prikėlė mus kartu“ (Ef 2, 6).

Įžengimas į dangų yra daugiau nei prisikėlimas. Apie tai daug kalbama Naujajame Testamente. Kristus pakyla virš visų dalykų. Mes matome Jį pačiame kilimo veiksmo, ko nematome faktiniame prisikėlime, kai su laiminančiomis rankomis ir lūpomis Jis švelniai atsiskiria nuo jų, taip paprastai, taip nepompastiškai, su tiek mažai įspūdingos ceremonijos, kad dangus tampa toks artimas mūsų įprastam gyvenimui, jog galime tiesiog peršokti. Ir mes taip pat turime pakilti, net ir čia. „Taigi, jeigu esate su Kristumi prikelti, siekite to, kas aukštybėse.“ Turime išmokti gyventi dangaus pusėje ir žiūrėti į dalykus iš aukštai. Kaip tai nugalė nuodėmę, meta iššūkį šėtonui, ištirpdo keblumus, pakelia mus virš išbandymų, atskiria mus nuo pasaulio ir nugalė mirties baimę – kontempliuoti visus dalykus taip, kaip mato Dievas, kaip regi Kristus, kaip mes vieną dieną žvelgsime atgal į juos iš Jo šlovės, ir lyg būtume dabar tikrai „pasodinti su Juo“, kaip iš tiesų ir esame, „danguje“. Pakilkime su Jo prisikėlimu ir bendrystėje su Jo šlovingu įžengimu išmokime nuo šiol gyventi aukštybėse.

LIEPOS 3 d.

„Žvelk nuo viršūnės“ (Gg 4, 8).

Taip, mūsų keblumai taptų aiškūs, jei laikytumėmės dvasinės aukštumos. Kaip dažnai, kai keliautojas visai pasiklysta, jis greitai gali vėl rasti kelią nuo kokio nors medžio viršūnės ar kalvos viršūnės, kur visi vingiuoti takeliai, kuriais jis ėjo, driekiasi už jo, o visas kelias namo atsiveria priešais. Taip ir nuo maldos bei tikėjimo aukštumų mes taip pat galime pamatyti lygų taką ir žinoti, kad einame namo.

Nėra kito būdo, kuriuo galėtume pasiekti pergalę prieš pasaulį. Turime pakilti virš jo. Turime matyti jį iš savo didžiojo atlygio pusės. Tada jis atrodo kaip žemiški objektai po to, kai kurį laiką žiūrėjome į saulę. Mes jiems akli. Kai italų vaisių prekeivis sužino, kad yra kunigaikščio rūmų paveldėtojas, daugiau jo nebesugundysite menku pelnu iš prekybos ar senų bendrų draugija. Jis virš viso to. Tie, kurie pažįsta savo pašaukimo viltį ir savo paveldo šlovės turtus, gali lengvai niekinti pasaulį. Tai

vargšai badaujantys alksta žemės ankščių. Mes gimę iš aukštybių ir turime ilgesį eiti namo. Išėikime šiandien su širdimis, nukreiptomis į kelią namo.

LIEPOS 4 d.

„Kas pasilieka Jame, tas nenusideda“ (1 Jn 3, 6).

Kas nutinka senajai prigimčiai pašventinime? Daugelis žmonių yra kiek pernelyg susirūpinę sužinoti, ar ji gali būti nužudyta iš karto, ir, regis, trokšta savotiško jos mirties ir laidotuvių liudijimo. Pakanka žinoti, kad ji yra išorėje, o Kristus yra viduje. Ji gali vėl pasirodyti ir net belstis į duris bei maldauti įleidžiama, bet ji amžiams lieka už durų, kol mes pasiliekame Jame. Jei išeitume iš Jo ir į nuodėmę, galėtume rasti seną lavoną šiurpiose kapinėse, ir jo bjaurus tvaikas vėl galėtų atsigauti ir apkabinti mus. Bet tas, kas pasilieka Jame, nenusideda ir negali nusidėti, kol taip pasilieka.

Todėl pasilikime ir nebūkime nerimastingi pabėgti nuo amžino budrumo ir nepaliaujamo pasilikimo gniaužtų. Mūsų takai nutiesti ir jėga jais eiti suteikta; eikime jais. Dievas parūpino mums pilną pašventinimą. Ar keista, kad Jis turėtų to reikalauti iš mūsų ir reikalauti, kad būtume šventi, kaip Jis yra šventas, matant, jog Jis davė mums Savo paties šventumą? Tad apsivilkime savo gražiaisiais drabužiais ir pasiruoškime vaikščioti [baltai](#) apsirengę su Juo.

LIEPOS 5 d.

„Uždaras sodas“ (Gg 4, 12).

Čia vartojamas įvaizdis – uždaras sodas, ne dykuma. Sodo dirva yra kultivuota dirva, labai skirtinga nuo pakelės ar dykynės. Sodo idėja yra kultūra. Žemė turi būti paruošta, suarta plūgu, supurenta akėjant, visi akmenys pašalinti, visos laukinės augmenijos šaknys iškastos, nes geri dalykai, kurių siekiame, nėra natūralūs augalai ir neaugs mūsų dirvoje. Mes visi pradėdame senu pagrindu ir bandome pagerinti senąją prigimtį, bet tai nėra Dievo būdas. Jo būdas yra visiškai pašalinti „aš“ iš kelio ir leisti Jam kurti iš naujo iš nieko, kad viskas būtų iš Jo; ir mes turime rasti Jėzų kaip Alfą ir Omega.

Dalykas, kurio čia turite išmokti, yra mirti. Negali būti tikro gyvenimo, kol „aš“ nemiršta, ir nebandykite mirti patys, bet prašykite Dievo jus nužudyti, ir Jis atliks kruopštų darbą.

Tai paslaptis, kurią gamta slepia:

Vasara miršta ir vėl gyvena,
Pavasaris iš žiemos kapo kyla,
Derlius auga iš palaidoto grūdo.

LIEPOS 6 d.

„Aš priklausau savo mylimajam“ (Gg 7, 10).

Jei norite jėgos, turite suspausti. Būtent garų uždarymas išjudina variklį. Parako kiekis ant plokščio paviršiaus, kuris uždarytas šautuve nusviestų rutulį į tikslą, padaro tik blyksnį. Jei norite perduoti elektros srovę, turite būti izoliuoti. Pastatykite žmogų ant stiklinės platformos ir nukreipkite į jį bateriją, ir jis prisipildys elektros. Leiskite jam nulipti nuo stiklo, ir tą akimirką, kai jis palies žemę, jis praras galią.

Mes turime būti uždaryti Jo amžinosios Sandoros. Tai laiko mus ir saugo nuo kritimo. Jis bus ugnies siena aplink mus. Jis pats ateina ir apgaubia mus senąja Šekinos šlove, ir bus šlovė viduryje. Jis nori, kad būtume uždaryti – atskiru pasišventimo veiksmu visiškai dedikuoti Jam. Ar esate aptverti Jo tvoromis, Jo įsakymais, Jo pažadais, Jo [sandora](#)? Ar jūsų širdis tikrai ir tik Viešpačiui?

Jei ne, ateikite pas Jį dabar ir leiskite Jam atskirti jus nuo visų dalykų, kurie eikvoja jūsų gyvybę, ir leiskite Jam atskirti jus Sau, Gyvybės Davėjui.

LIEPOS 7 d.

„Ir Viešpaties šlovė pripildė Padangtę“ (Iš 40, 35).

Paskutiniame Išėjimo knygos skyriuje skaitome viską, ką Viešpats įsakė Mozei daryti, ir kad jam vykdant šiuos įsakymus Viešpaties šlovė nusileido ir pripildė Padangtę, kol neliko vietos Mozei, ir nuo to laiko debesies stulpas juos uždengė, būdamas jų vedlys ir apsauga. Taip ir mes statėme, kaip pats Viešpats įsakė, ir dabar šventykla turi būti perduota Jam, kad būtų užimta ir pripildyta. Jis taip pripildys jus, jei Jam leisite, kad jūs patys ir visa kita bus patraukta iš kelio, Viešpaties šlovė pripildys šventyklą, apgaubianti, pakelianti, vedanti, sauganti; ir nuo šio laiko jūsų mėnulis nebetrąks savo šviesos, ir jūsų saulė nebusileis.

Ar norite jėgos? Turite tam Dievą. Ar norite šventumo? Turite tam Dievą; ir taip su viskuo. Ir Dievas šiandien lenkiasi iš savo sosto, kad pakeltų jus į jūsų tikrąją vietą Jame. Nuo šio laiko tegu Jo šlovės debesys taip apsupa ir pripildo mus, kad mes būtume prarasti iš akiračio amžiams.

LIEPOS 8 d.

„Pradėję Dvasia, dabar užbaigsite kūnu?“ (Gal 3, 3).

Malonė pažodžiui reiškia tai, ko mums nereikia užsidirbti. Ji visada turi dvi dideles prasmes: ji ateina už dyką ir ji ateina, kai esame bejėgiai; ji ne tik padeda žmogui, kuris padeda sau – tai nėra Evangelija; Evangelija yra ta, kad Dievas padeda žmogui, kuris negali padėti sau. Ir tada yra dar vienas dalykas; Dievas padeda žmogui padėti sau, nes viskas, ką žmogus daro, ateina iš Dievo. Malonė duodama žmogui, kuris yra toks silpnas ir bejėgis, kad negali žengti pirmo žingsnio. Tai yra malonės prasmė – maža dalis jos prasmės; mes niekada negalime žinoti jos pilnatvės. Ši upė yra tiek pat laisva, kiek ir pilna, bet žinote, kai kurie žmonės įsivaizduoja, kad kai jie nueina šiek tiek toliau, jie turi mokėti už įėjimą, ir rezervuotos vietos yra labai brangios, ir jie traukiasi atgal nuo aukštesnių Evangelijos palaiminimų; eiliniai krikščionys vargiai drįsta juos reikalauti sau. Jei aš suprantu to prasmę, Dievas neatidėjo aukštesnių palaiminimų atskirai klasei, kuri kažkaip yra arčiau Jo. Dievas nėra šališkas asmenims.

LIEPOS 9 d.

„Perveresk savo naštą Viešpačiui“ (Ps 55, 23).

Brangūs draugai, kartais atnešame naštą Dievui, ir taip dejuojame dėl jos, ir, regis, manome, kad Dievui taip pat baisiai sunku, bet iš tikrųjų tai Jo visiškai neapkrauna. Dievas sako: Man lengvas dalykas tai padaryti dėl tavęs. Tavo kroviny, nors tau sunkus, Jam nėra sunkus. Kristus neša viską ant vieno peties, ne dviejų. Pasaulio valdymas yra ant Jo peties. Jis nesigrumia ir nedejuoja su juo. Jo galinga ranka gali nešti visas jūsų naštas. Kristuje yra jėga mūsų pašventinimui. Jis gali jus pašventinti. Taip, taip, Viešpats gali pašventinti, Viešpats gali išgydyti, Viešpats gali padaryti bet ką.

Turite tikėti Dievu. Jei ateisite prie šios upės ši rytą, ji paims jus, kaip jūsų Niagara paimtų mažą valtelę, ir tiesiog nuneš jus žemyn – į bedugnę? O, ne, bet į meilės ir palaiminimo prieglobstį amžiams.

Dažnai ateina nuostabi žinia,
Kai mano viltys gęsta,
Girdžiu ją per tamsą
Lyg kokį saldų ir tolimą himną.
Niekas nėra per sunku Jėzui,
Noks žmogus negali veikti kaip Jis.

LIEPOS 10 d.

„Kad suvoktume, kas mums Dievo dovanai suteikta“ (1 Kor 2, 12).

Aukščiausieji Evangelijos palaiminimai yra lygiai tokie pat nemokami kaip ir žemiausieji; ir kai tarnavote Jam dešimt metų, negalite atsisėsti ir sakyti: „Dabar aš turiu patyrimą ir tuo pasikliauju.“ Kaip dažnai mes tai darome; sakome: „Dabar aš žinau, kad esu išgelbėtas, aš tai jaučiu.“ Ir taip mes statome kitokį pamatą – statome ant kažko savyje. Visada priimkite malonę kaip kažką, ko nenusipelnėte, kažką, kas laisvai suteikta. Ilga, gili, beribė upė yra nemokama; ji tokia pat nemokama ties žiotimis, kaip ir ties mažu upeliu, ir nemokama visą kelią, ir bet kas gali ateiti ir atsigerti, ir bet kas gali ateiti ir išsimaudyti jos beribiuose vandenyse. Ar ketinate tuo tikėti?

Dievas davė mums savo Šventąją Dvasią, kad „suvoktume, kas mums Dievo dovanai suteikta“. Sunku vargšui vaikui žiūrėti pro langą ir matyti ugnį bei laimingą šeimą, sėdinčią aplink stalą, kai jis badauja. Kokia nauda žinoti, kad yra šiluma, meilė ir šviesa, jei tai nėra nemokama? Dievas dovanai suteikė visą savo malonės ir meilės gerumą.

LIEPOS 11 d.

„Tai Dievas veikia jumyse“ (Fil 2, 13).

Diena su Jėzumi. Ieškokime jos plano ir krypties iš Jo. Priimkime Jo aukščiausią mintį ir valią mums joje. Žvelkime į Jį dėl mūsų troškimų, idealų, lūkesčių joje. Tada ji atneš mums nepalyginamai gausiau už viską, ko prašome ar mąstome. Tegu Jis būna mūsų Vadovas ir Kelias. Negalvokime tiek apie Jo planą ir kelią, kiek apie Jį kaip kiekvienos akimirkos Asmeninį Vadovą, nuo kurio nuolat priklausome kiekviename žingsnyje.

Tegu Jis taip pat būna visos dienos pakankamumas ir stiprybė. Niekada nepamirškime paslapties: „Aš visa galiu Kristuje, kuris mane stiprina.“ Turėkime patį Jėzų Kristų savyje darbams atlikti, ir kiekvieną akimirką atsiremkiame į Jį, kad Jis ir norėtų, ir veiktų mumyse savo geru noru. Tegu mūsų šventumas būna „gyvybės dvasios įstatymas Kristuje Jėzuje“. Tegu mūsų sveikata būna „Jėzaus gyvybė, pasireiškianti mūsų mirtingame kūne“. Tegu mūsų tikėjimas būna „Dievo Sūnaus, kuris mus pamilo, tikėjimas“. Tegu mūsų ramybė ir džiaugsmas būna Jo ramybė ir džiaugsmas. Ir tegu mūsų tarnystė būna ne mūsų darbai, bet Kristaus malonė mumyse.

LIEPOS 12 d.

„Kai meldžiatės... tikėkite, kad gaunate“ (Mk 11, 24).

Į pasišventimą įžengiama tikėjimo veiksmu. Turite paimti dovaną iš Dievo, tikėti, kad ją turite, ir išpažinti, kad ją turite. Ženkite ant to tvirtai ir leiskite velniui žinoti, kad tai turite, taip pat kaip ir Viešpačiui. Kai kartą drąsiai pasakysite Jam: „Aš esu Tavo“, Jis atsakys iš dangiškų aukštybių: „Tu esi Mano“, ir aidas nuskambės per visą jūsų gyvenimą: „Mano! Tavo!“ Jei išdrįsite išpažinti Kristų kaip savo Gelbėtoją ir Pašventintoją, Jis įsipareigojo paversti tai tikrove, bet jūs turite stovėti už Jo galingo Žodžio. Liudijimo esmė yra pasakoti apie tai, kuo Jėzus pažadėjo tapti jums. Teisinga turėti šlovingus padėkos žodžius, bet tai nėra tiksliai liudijimas. Dievas nori, kad uždėtume savo antspaudą ant pažadų, pakeltume rankas ir pripažintume juos savais.

Tada turite ignoruoti senąjį gyvenimą ir nebelaikyti jo savu, jei jis vėl iškiltų. Kiekvieną kartą, kai jis pasirodo, sakykite: „Tai iš požemio. Aš sėdžiu danguje su Kristumi.“

LIEPOS 13 d.

„Net ir Kristus ne sau įtiko“ (Rom 15, 3).

Tebūnie tai savęs pamiršimo tarnystės Kristui ir kitiems diena. Negalvokime nė karto apie tai, kad mums būtų patarnauta, bet visada sakykime su Juo: „Aš tarp jūsų esu kaip tas, kuris tarnauja.“ netempkime savo naštų per dieną, bet numeskime visus savo rūpesčių krovinius ir būkime laisvi nešti Jo jungą ir Jo naštą. Atlikime laimingus mainus, atiduodami savo ir imdami Jo. Tegu sandora būna: „Tu pasiliksi Man, aš taip pat tau.“ Taip prarasime sunkiausią savo naštą – save – ir taip rasime aukščiausią džiaugsmą, dievišką meilę, „palaimingiau duoti“ nei „imti“. Darykime gera visiems žmonėms, kai tik turime progą. Nepraleiskime jokios palaiminimo progos ir ieškokime išradingų tarnystės bei naudingumo būdų. Ypač siekime laimėti sielas.

Dangaus dienos yra užimtos dienos,
Jos tarnauja nuolatos,
Taip praleistos dėl Tavęs ir Taviškių, mūsų dienos,
Būtų kaip Dangaus dienos.

Dangaus dienos yra mylinčios dienos,
Kaip viena jos visos sutaria,
Taip sujungtos mylinčioje vienybėje
Tebūnie mūsų dienos kaip Dangaus.

LIEPOS 14 d.

„Žmonės turi visuomet melstis“ (Lk 18, 1).

Tebūnie tai maldos diena. Pamatykime, kad mūsų aukščiausia tarnystė ir galia yra bendrauti su Dievu dėl žmonių. Būkime klusnūs visiems Šventosios Dvasios maldos balsams mumyse. Laikykite kiekvieną spaudimą kvietimu maldai. Puoselėkime nepaliaujamos maldos ir nuolatinės bendrystės dvasią. Išmokime maldos tarnystės prasmę. Pasiekime žmones šią dieną, kurių negalime pasiekti asmeniškai; tikėkimės rezultatų, kurių niekada anksčiau nedrįsime reikalauti; laikykime kiekvieną sunkumą tik didesne proga maldai, ir šaukimės Dievo, kuris parodys mums daug didžių ir galingų dalykų, kurių nežinome.

Ir tebūnie tai džiaugsmo bei šlovinimo diena. Gyvenkime Dievo pažadais ir Jo išlaisvinimo bei palaiminimo perspektyva. Niekada neapsistokime ties išbandymu, bet visada ties pergale, kuri yra

priešakyje. Neapsistokime kape, bet Juozapo sode ir prisikėlimo šviesoje. Laikykite savo veidus atgręžtus į saulėtekį. Kelkis, šviesk. Džiaukitės visada. Už viską dėkokite. Šlovinkite Viešpatį.

Viešpatie, suteik mums savo džiaugsmą širdyse, kuris pakeltų mus pakelti kitus, ir pripildyk mus, kad galėtume išsilieti kitiems.

LIEPOS 15 d.

„Aš priklausau mylimajam, o mylimasis – man“ (Gg 6, 3).

Jei aš priklausau Viešpačiui, tada Viešpats priklauso man. Jei Kristus valdo mane, aš valdau Jį. Taigi tikėjimas turi išsitiesti ir pareikalauti savo pilno paveldo bei pradėti naudoti savo didžiuosius išteklius. Akimirka po akimirkos dabar galime priimti Jį kaip savo malonę ir jėgą, savo tikėjimą ir meilę, savo pergalę ir džiaugsmą, savo viską visame kame. Ir kai taip reikalaujame Jo, rasime Jo malonę mums pakankamą, ir pradėsime mokytis, kad atiduoti viską reiškia tiesiog gauti viską. Taip, pasišventimas yra gauti Jį pilnai vietoj mūsų pačių apgailėtino gyvenimo. Iš tikrųjų yra dvi to pusės. Pasišventime dalyvauja du asmenys. Vienas iš jų yra pats brangus Viešpats. „Ir dėl jų“, – sako Jis, – „aš pašventinu save, kad ir jie būtų pašventinti tiesa.“ Tą akimirką, kai pašvenčiame save Jam, Jis pašvenčia Save mums, ir nuo tol visa Jo gyvenimo, meilės ir amžinosios galios jėga yra dedikuota išlaikyti ir užbaigti mūsų pasišventimą, ir padaryti mūsų pašvęstą gyvenimą geriausią ir didžiausią, koks įmanoma. Kas gi neatsiduotų tokiam Gelbėtojui? Tikrai mes šiandien pirmiausia atiduosime save, o tada atiduosime Jam kiekvieną ateinančią akimirką, kad būtume pripildyti ir panaudoti.

LIEPOS 16 d.

„Kaip elnė ilgisi vandens upelių, taip mano siela ilgisi Tavęs, Dieve“ (Ps 42, 1).

Pirmiausia, kad gyvenimas būtų pašvęstas, turi būti poreikio jausmas – tyrumo, jėgos ir didesnio artumo su Viešpačiu poreikis. Krikščioniškame gyvenime dažnai ateina antras įsitikinimas. Tai jau ne tiek kaltės ir Dievo rūstybės jausmas, kiek vidinės nuodėmės jėgos ir blogio, ir gyvenimo, kurį siela gyvena, nepasitenkinimo jausmas. Tai paprastai kyla iš gilesnio Dievo tiesos apreiškimo, iš dvasingos mokymo, iš konkrečių pavyzdžių ir liudijimų apie šį gyvenimą kituose, ir dažnai iš gilaus išbandymo, konflikto ir pagundymo patyrimo, kuriame siela randa savo pasiekimus ir išteklius nepakankamus tikriems gyvenimo klausimams ir poreikiams. Pirmasis rezultatas dažnai yra gilus nusivylimas ir net neviltis, bet Achoro slėnis yra vilties durys, ir septintas skyrius laiške romiečiams su savo karčiu šauksmu: „O aš vargšas žmogus!“ yra vartai į aštuntąjį su jo triumfo šūkniu: „Gyvybės Dvasios įstatymas Kristuje Jėzuje išlaisvino mane iš nuodėmės ir mirties įstatymo.“

LIEPOS 17 d.

„Viena atnaša Jis amžiams padarė tobulus tuos, kurie yra šventinami“ (Heb 10, 14).

Ar praleidžiate tai, kas jums priklauso? Jis pažadėjo jus pašventinti. Jis pažadėjo pašventinimą jums ateidamas pas jus Pats ir tapdamas jums pašventinimu iš Dievo. Jėzus yra mano pašventinimas. Turėdamas Jį, turiu paklusnumą, poilsį, kantrybę ir viską, ko man reikia. Jis gyvas per amžių amžius. Jei turite Jį, niekas negali būti prieš jus. Jūsų pagundymai nebus prieš jus; jūsų blogas būdas nebus prieš jus; jūsų sunkus gyvenimas, jūsų aplinkybės, net pats velnias nebus prieš jus. Kiekvieną kartą, kai jis ateis jūsų pulti, jis tik giliau įšaknys jus Kristuje. Jūs tapsite bailiu pagalvoję

apie buvimą vienam; kiekvieną kartą, užklupus bėdai, būsite mesti ant Jėzaus. Visi dalykai nuo šiol išeis į gera jūsų sielai. Kadangi Dievas už jus, niekas negali būti prieš jus.

Mano dangiškasis Jaunikis ieškojo manęs ir pašaukė vieną džiugią dieną:
„Kelkis, mano meile, mano gražioji, kelkis ir ateik“,
Aš paklausiau Jo maldavimo, atidaviau Jam visą širdį,
Ir mes esame viena amžiams ir niekada nebeišsiskirsime.

LIEPOS 18 d.

„Jūs Jame esate tobuli“ (Kol 2, 10).

Jame mes dabar esame tobuli (pilni). Tobulas šventos tarnystės gyvenimo pavyzdys, kuriam Jis mus atpirko ir pašaukė, dabar yra Jame danguje, lygiai kaip architekto modelis suplanuotas, paruoštas ir užbaigtas jo biure. Bet dabar jis turi būti įdirbtas mumyse ir perkeltas į mūsų žemiškąjį gyvenimą, ir tai yra Šventosios Dvasios darbas. Ji paima Kristaus dovanas bei malones ir atneša jas į mūsų gyvenimą, kai mums jų reikia ir priimame jas diena iš dienos, lygiai kaip laivo sekcijos atkuriamos tolimame žemyne; ir taip mes gauname iš Jo pilnatvės, malonę už malonę – Jo malonę mūsų malonei, Jo aprūpinimą mūsų poreikiui, Jo stiprybę mūsų stiprybei, Jo kūną mūsų kūnui, Jo Dvasią mūsų dvasiai, ir Jis tiesiog „tapo mums išmintimi, teisumu, pašventinimu ir atpirkimu iš Dievo“.

Bet tai daug daugiau nei tik abstrakti pagalba ir malonė, daug daugiau nei Šventoji Dvasia, atnešanti mums stiprybę, ramybę ir tyrumą. Tai asmeninė draugystė su pačiu Jėzumi!

Viešpatie, padėk mums šiandien priimti iš Tavęs tą malonę kiekviename išbandyme, kuri reikš mūsų tobulinimą Tavyje.

LIEPOS 19 d.

„Tačiau Dovydas paėmė Siono tvirtovę“ (1 Met 11, 5).

Daugelis iš jūsų turi tiek daug kovoti, nes neturite vieno aštraus, lemiamo mūšio pradžioje. Daug lengviau turėti vieną didelį mūšį, nei tęsti susirėmimus visą gyvenimą. Pažįstu žmonių, kurie keturiasdešimt metų kovoja su tuo, ką vadina savo nuolatine nuodėme, ir tam iššvaisto pakankamai jėgų evangelizuoti pasaulį.

Brangūs draugai, ar apsimoka išmesti savo gyvenimus? Turėkite vieną mūšį, vieną pergalę ir tada šlovinkite Dievą. Taip jie turėjo ramybę nuo savo priešų aplinkui. Reikia pastangų įžengti. Aukštuma stati. [Kryžiaus kelias](#) nėra lengvas kelias. Sunku įeiti, bet įėjus yra tobulas poilsis. Tegu Dievas padeda mums ir suteikia mums savo tobulą poilsį.

O, ateik ir palik savo nuodėmingą „aš“ amžiams
Po Gelbėtojo kraujo šaltiniu;
O, ateik ir priimk Jį kaip savo Pašventintoją,
Ateik su mumis, ir mes darysime tau gera.

Ateik į kraštą, kur visi priešai nugalėti,
Ir sielvartas, nuodėmė, liga ir mirtis numalšinti;
O, pavargusi siela! Šėtono sumušta ir suklaidinta,
Ateik su mumis, ir mes darysime tau gera.

LIEPOS 20 d.

„Užmiršk ir savo tautą“ (Ps 45, 11).

Mes taip pat, kaip senovės [levitai](#), turime būti „pašvęsti kiekvienas prieš savo sūnų ir prieš savo brolių“, ir „užmiršti savo giminę ir tėvo namus“ kiekviena prasme, kuria jie galėtų trukdyti mūsų pilnai laisvei ir tarnystei Viešpačiui. Mes taip pat turime paleisti savo verslą, jei jis stovi tarp mūsų ir Viešpaties, ir bet koku atveju tegu jis nuo šiol būna Jo verslas ir tik Jo, vykdomas Jam, valdomas Jo, ir jo pelnas visiškai dedikuotas Jam bei naudojamas kaip Jis nurodys. Ir, kaip Jokūbas ir Jonas, turite norėti atsisakyti ir „samdinių“. Tai padarys didelį skirtumą jūsų gyvenimo būde. Tai bus pokytis atsisakyti savo patogumo ir prabangos, savo buvimo aptarnaujamam ir tenkinamam kiekviename norė, ir turėti dirbti savo darbą, atsisakyti kitų dėmesio, taikstytis su nepritekliais, nepatogumais ir pažeminimais, bet bus lengva tai daryti su Juo. Jis niekada neturėjo nė pėdos žemės. Jis niekada nevažiavo karieta. Jis niekada neturėjo samdinio. Galiausiai Jis atsigulė į skolintą kapą. Bet Jis dabar pakankamai turtingas, ir tokie būsite jūs vieną dieną, jei tik norėsite kentėti ir laukti.

LIEPOS 21 d.

„Pakelk akis nuo tos vietos, kurioje esi“ (Pr 13, 14).

Pamatykime dabar tikėjimo palaiminimą. Mūsų pačių menkumas ir niekingumas kartais tampa vergove. Mes tokie maži savo akyse, kad nedrįstame reikalauti Dievo galingų pažadų. Sakome: „Jei galėčiau būti tikras, kad esu Dievo kelyje, galėčiau pasitikėti.“ Tai visiškai klaidinga. Susitelkimas į save yra didelė kliūtis tikėjimui. Nukreipkite akis į Jį ir tik į Jį; ne į savo tikėjimą, bet į savo tikėjimo Autorių; ne pusiniu žvilgsniu, bet tvirtu, ilgu žvilgsniu, su tikra širdimi ir tikslo tvirtumu, kuris nežino jokio svyravimo, jokių derybų su priešu be menkiausio baimės šešėlio. Kai išsigąstate, beveik tikra, kad suklupsite.

Keliautojai, kirtę Alpes, žino, kokios pavojingos tos kalnų perėjos, kokia siaura atrama kojoms, kokios gilios uolėtos daubos ir kaip būtina saugumui nuolat žiūrėti aukštyn; vienas žvilgsnis žemyn į svaiginančias gelmes būtų mirtinas; taip ir mes, jei norime įveikti tikėjimo aukštumas, turime žiūrėti aukštyn – žiūrėti aukštyn. Nukreipkite akis nuo savęs, nuo aplinkinių aplinkybių, nuo priemonių, nuo dovanų į Didįjį Davėją.

LIEPOS 22 d.

„Kas tarnauja, tebūna tarnavimas“ (Rom 12, 7).

Mylimieji, ar tarnaujate Kristui? Ar darote tai savo rankomis? Ar darote tai savo turtu ir tuo, ką turite? Ar Jis gauna geriausią dalį to, kas jums realiausia? Ar Jis turi vietą prie jūsų stalo? Ir kai Jis neateina užimti kėdės, ar ji laisva Jo atstovui, Jo vargšams ir nuolankiesiems vaikams? Jūsų žodžiai ir norai yra pigūs, jei jie neranda išraiškos jūsų faktinėse dovanose. Net Marija neatstūmė Jo su savo širdies smilkalais, bet padėjo brangiausias dovanas prie Jo kojų.

Jūs, užsiėmusios moterys, kurios taip sunkiai dirbate rengdamos savo vaikus ir apstatydamos namus bei stalus, ką jūsų rankos uždirbo Mokytojui, ką padarėte ar paaukojote dėl Jėzaus? „Ar galite sau tai leisti?“ – buvo paklausta kilnios moters, kai ji pažadėjo brangią auką Mokytojo darbui. „Ne“, – buvo jos kilnus atsakymas, – „bet aš galiu tai paaukoti.“ Apsižvalgykite šiandien aplinkui ir

pažiūrėkite, ką darome ir duodame daugiau mylinčiam Gelbėtojui, kuris atidavė visą savo gyvenimą už mus.

LIEPOS 23 d.

„Atneškite juos čia pas mane“ (Mt 14, 18).

Kodėl negavote visos Šventosios Dvasios pilnatvės? Ir kaip galime būti patepti „likusiu aliejumi“? Didžiausias poreikis yra padaryti vietas, kai Dievas ją daro. Apsižvalgykite į savo situaciją. Argi nesate apsupti poreikių šią pačią akimirką ir beveik užversti sunkumų, išbandymų bei krizių? Visa tai yra dieviškai parūpinti indai Šventajai Dvasiai pripildyti, ir jei tik teisingai suprastumėte jų prasmę, jie taptų galimybėmis gauti naujų palaiminimų ir išlaisvinimų, kurių negalite gauti jokių kitu būdu.

Atneškite šiuos indus Dievui. Laikykite juos tvirtai prieš Jį tikėjimu ir malda. Būkite ramūs ir sustabdykite savo nerimastingą darbą, kol Jis pradės veikti. Nedarykite nieko, ko Jis pats neįsako jums daryti. Suteikite Jam galimybę veikti, ir Jis tikrai tai padarys, ir tie patys išbandymai, kurie grasino nugalėti jus nusivylimu ir nelaimė, taps Dievo galimybe apreikšti Jo malonę ir šlovę jūsų gyvenime taip, kaip niekada anksčiau Jo nepažinojote. „Atneškite juos (visus poreikius) Man.“

LIEPOS 24 d.

„Kad įstatymo teisumas išsipildytų mumyse“ (Rom 8, 4).

Savo ankstyvose patirtyse mes pažįstame Šventąją Dvasią tik per atstumą, dalykuose, kurie vyksta apvaizdos kryptimi, arba vien Žodyje, bet po kurio laiko priimame Ją kaip Vidinį Svečią, ir Ji apsigyvena pačiame mūsų viduryje, ir kalba mums vidinėse mūsų esybės menėse. Bet tada išorinis Jos jėgos veikimas nenutrūksta, jis tik padidėja ir atrodo dar šlovingesnis. Jėga, kuri gyvena mumyse, veikia išorėje, atsakydama į maldą, gydydama ligas, valdydama apvaizdą, „darydama nepalyginamai daugiau, negu mes prašome ar mąstome, pagal mumyse veikiančią jėgą“.

Yra dvigubas Viešpaties buvimas pašvęstam tikinčiajam. Jis yra širdyje ir galingai veikia gyvenimo įvykiuose. Jis yra Kristus mumyse, visų dienų Kristus, turintis visą valdžią danguje ir žemėje.

Taigi Šventoji Dvasia yra mūsų Stebukladarys, mūsų viską patenkinantis Dievas ir Globėjas, ir šiomis dienomis Ji laukia veikti taip pat galingai žmonių reikaluose, kaip Mozės, Danieliaus ir Pauliaus dienomis.

LIEPOS 25 d.

„Kas šitaip tarnauja Kristui, tas mielas Dievui“ (Rom 14, 18).

Dievas gali mus naudoti tik tol, kol esame teisūs. Šėtonui daug mažiau rūpėjo Petro išsigynimas Mokytojo nei tai, kaip jis tuo pasinaudojo vėliau, kad sugriautų jo tikėjimą. Todėl Jėzus jam sakė: „Aš meldžiausi už tave, kad tavo tikėjimas nepalūžtų.“ Būtent Petro tikėjimą jis puolė, ir taip pat mūsų tikėjimą šėtonas ginčija. „Jūsų tikėjimo išbandymas daug brangesnis už gendantį auksą.“

Kad ir ką paleistume, laikykimės tvirtai savo pasitikėjimo. „Todėl nepameskite savo pasitikėjimo“ ir „tvirtai iki galo išlaikykime pasitikėjimą ir vilties pasididžiavimą“. Ir jei norite išlaikyti savo pasitikėjimą, išlaikykite savo saldumą, savo dvasios tiesumą, savo paklusnumą Kristui, savo pergalę visais būdais.

Kad ir kas nutiktų, laikykite tai mažiau svarbiu dalyku nei tai, kad triumfuotumėte ir stovėtumėte tvirtai, ir priimdami kiekvieną aplinkybę, kurią Dievas leidžia įvykti, mojuotumėte savo pergalės vėliava prieš kiekvieną priešą ir eitumėte toliau, šaukdami Jo vardu: „Dėkui Dievui, kuris visada veda mus triumfo eisenoje Kristuje Jėzuse.“

LIEPOS 26 d.

„Dabar mano akys tave mato“ (Job 42, 5).

Turime atpažinti tikrąjį savo „aš“ gyvenimo pobūdį ir jo tikrąjį nuodingumą bei bjaurumą. Turime sutikti su jo sunaikinimu ir patys paimti jį, kaip Abraomas Izaoką, ir paaukoti noria auka prie Dievo kojų.

Tai sunkus darbas prigimtinei širdžiai, bet tą akimirką, kai valia pasiduoda ir pasirinkimas padarytas, ta mirtis praeityje, [agonija](#) baigta, ir mes nustembame radę, kad mirtis įvykdyta.

Paprastai gyvenimo krizė tokiais atvejais priklauso nuo vieno taško. Dievui nereikia smogti mums šimto vietų, kad padarytų mirtiną žaizdą. Yra vienas taškas, kuris paliečia širdį, ir tai yra taškas, į kurį Dievas paprastai smogia – brangiausias dalykas mūsų gyvenime, lemiamas dalykas mūsų planuose, valios tvirtovė, širdies centras; ir kai pasiduodame ten, lieka nedaug ką atiduoti kur nors kitur, o kai atsisakome pasiduoti šiame taške, vengimo ir kompromiso dvasia įeina į visą likusį mūsų gyvenimą. Viešpatie, mes priimame Tave, kad įgalintum mus norėti, jog Tavo valia būtų įvykdyta visuose dalykuose mūsų gyvenime išorėje ir viduje.

LIEPOS 27 d.

„Kristaus kūno ugdymui“ (Ef 4, 12).

Dievas ruošia savo herojus, ir kai ateis proga, Jis akimirksniu galės įstatyti juos į jų vietą, ir pasaulis stebėsis, iš kur jie atsirado. Leisk Šventajai Dvasiai paruošti tave, brangus drauge, per visą gyvenimo drausmę; ir kai bus atliktas paskutinis potėpis marmurui, Dievui bus lengva užkelti jį ant pjedestalo ir įstatyti į jo nišą.

Ateina diena, kai, kaip Otnielis, mes taip pat teisime tautas ir valdysime bei karaliausime su Kristumi tūkstantmetėje žemėje; bet kol ateis ta šlovinga diena, turime leisti Dievui paruošti mus, kaip Jis ruošė Otnielį Kirjat Sefere, tarp mūsų dabartinio gyvenimo išbandymų ir mažose pergalėse, apie kurių reikšmę galbūt nė nesapnuojame. Bent jau būkime tikri dėl to, kad jei Šventoji Dvasia paruošė Otnielį, dangaus ir žemės Viešpats turi jam paruoštą sostą.

Ar man lemta būti panaudotam Jo malonės,
Padedant atnešti Jo karalystę,
Ar man lemta paveldėti vietą,
Net ant mano Karaliaus sosto?

LIEPOS 28 d.

„Ne mano valia, bet Tavo tebūnie“ (Lk 22, 42).

Tas, kuris kartą kentėjo Getsemanėje, bus mūsų stiprybė ir mūsų pergalė taip pat. Mes galime bijoti, galime ir skęsti, bet nebūgštaukime, ir mes dar šlovinsime Jį ir žvelgsime atgal iš užbaigto kelio sakydami: „Nė vienas žodis nesulaužytas iš visų, kuriuos Viešpats kalbėjo.“

Bet kad tai padarytume, turime, kaip Jis, pasitikti konfliktą ne su iššūkiu, bet su nuolankumo dvasia. Jis turėjo sakyti: „Ne mano valia, bet Tavo tebūnie“; bet sakydamas tai, Jis laimėjo būtent tą dalyką, kurį atidavė. Taigi Getsemanės nuolankumas nėra aklas ir miręs širdies, apleidusios visas viltis, pasidavimas; bet tai laisvas pasidavimas, kuris nulenkia galvą, kad gautų dvigubą jėgą per tikėjimą ir maldą.

Mes paleidžiame, kad galėtume suimti tvirčiau. Mes atiduodame, kad galėtume pilniau gauti. Mes paguldome savo Izaoką ant Morijos kalno ir prašome jo atgal, jau nebe mūsų Izaoko, bet Dievo Izaoko, ir be galo saugesnio, nes gražinto prisikėlimo gyvenime.

LIEPOS 29 d.

„Mano bendradarbiai Kristuje Jėzuje“ (Rom 16, 3).

Kristaus Bažnyčia perpildyta kapitonų. Jai labai reikia dar keleto eilinių. Kelios upės įteka į jūrą, bet didesnis skaičius įteka į kitas upes. Mes negalime visi būti pionieriai, bet visi galime būti pagalbininkai, ir joks žmogus nėra tinkamas eiti priekyje, kol gerai neišmoko eiti antras.

Svarbumo dvasia yra pražūtinga bet kokiam darbui dėl Kristaus. Didžiausias tikros dvasinės jėgos priešas yra dvasinis susitelkimas į save. Jozuė turi mirti, kad [Jerichas](#) kristų.

Dievui dažnai tenka išbandyti savo išrinktus tarnus pastatant juos į pavaldžią vietą, prieš iškeliant juos į priekį. Juozapas turi išmokti tarnauti virtuvėje ir kentėti kalėjime, kol galės pakilti į sostą, ir kai tik Juozapas pasiruošęs sostui, sostas visada laukia Juozapo. Dievas turi daugiau vietų nei priimtų kandidatų. Nebijokime eiti į mokymo klasę ir net užimti žemiausią vietą, nes greitai pakilsime, jei tikrai to nusipelnysime. Viešpatie, naudok mane taip, kad Tu būtum pašlovintas, o aš būčiau paslėptas nuo savęs ir kitų.

LIEPOS 30 d.

„Jei uoliai klausysi Viešpaties, savo Dievo, balso ir laikysiesi visų Jo nuostatų“ (Iš 15, 26).

Kartais žmonės patiria nesėkmę, nes nepasitiki Gydytoju. Pats pirmas šio Gydytojo reikalavimas yra, kad pasitikėtumėte Juo, ir pasitikėtumėte Juo besąlygiškai, taip besąlygiškai, kad eitumėte pirmyn remdamiesi vien Jo žodžiu ir elgtumėtės taip, lyg būtumėte gavę Jo išgydymą tą akimirką, kai pareikalavote Jo pažado. Bet niekas nesitikėtų būti išgydytas žemiško gydytojo vos tik paklausęs jo nurodymų.

Turite daryti tai, ką Didysis Gydytojas jums sako, jei tikitės, kad Jis jus pagydys.

Negalite tikėtis būti išgydyti, jei gyvenate nuodėmėje, lygiai kaip negalėtumėte tikėtis, kad geriausias gydytojas jus išgydys, kol gyvenate maliariniame klimate ir įkvepiate nuodų su kiekvienu atodūsiu. Taigi turite pakilti į gryną pasitikėjimo ir paklusnumo orą, kad Kristus galėtų jus padaryti sveikus. Ir tada, jei pasitikėsite Juo ir laikysitės Jo nurodymų, atrasite, kad yra balzamas Gileade ir kad ten yra Didysis Gydytojas.

LIEPOS 31 d.

„Buvome iš visur spaudžiami“ (2 Kor 7, 5).

Kodėl Dievas turėtų mus taip vesti ir leisti spaudimui būti tokiam sunkiam ir nuolatiniam?

Na, visų pirma, tai parodo Jo viską patenkinančią stiprybę ir malonę daug geriau, nei jei būtume atleisti nuo spaudimo ir išbandymų. „Šį turtą mes nešiojamės moliniuose induose, kad jėgos gausa būtų iš Dievo, o ne iš mūsų.“

Tai padaro mus sąmoningesnius dėl savo priklausomybės nuo Jo. Dievas nuolat bando išmokyti mus priklausomybės ir laikyti mus visiškai Savo rankoje bei priklausomus nuo Jo globos.

Tai buvo vieta, kurioje stovėjo pats Jėzus ir kur Jis nori, kad mes stovėtume, ne su savo susikurta jėga, bet su ranka, nuolat besiremiančia į Jo, ir pasitikėjimu, kuris nedrįsta žengti nė vieno žingsnio vienas.

Tai moko mus pasitikėjimo. Nėra kito būdo išmokti tikėjimo, tik per išbandymus. Tai Dievo tikėjimo mokykla, ir mums daug geriau išmokti pasitikėti Dievu nei mėgautis gyvenimu.

Tikėjimo pamoka, kartą išmokta, yra amžinas įgytas turtas ir amžinas sukrautas kapitalas; o be pasitikėjimo net turtai paliks mus vargšus.

RUGPJŪČIO 1 d.

„Nes mums visiems reikės stoti prieš Kristaus teismo krasę, kad kiekvienas atsiimtų pagal tai, ką jis darydamas kūne darė“ (2 Kor 5, 10).

Ne visada bus vargo ir išbandymų diena. Vieną dieną išgirsime savo vardus skelbiant visatos akivaizdoje ir skaitant įrašus dalykų, kuriuos seniai pamiršome. Kaip mūsų širdys virpės ir galvos nulinks, kai išgirsime šaukiant mūsų pačių vardus, ir tada Mokytojas išvardins triumfus ir tarnystes, kurias mes patys buvome pamiršę! Ir galbūt iš išgelbėtųjų gretų Jis pašauks pirmyn sielas, kurias mes laimėjome Kristui, ir sielas, kurias jos savo ruožtu laimėjo, ir matydami baigtį dalykų, kurie galbūt atrodė tik menkniekiai tuo metu, mes pulsime priešais sostą ir sakysime: „Ne mums, Viešpatie, ne mums, bet Tavo vardui suteik šlovę!“

Mylimieji, puslapiai pildosi kiekvieną dieną mūsų gyvenimo įrašui. Mes patys renkame šriftą kiekvienos akimirkos veiksmu. Nematomos rankos lieja formas, ir netrukus įrašas bus užregistruotas ir perskaitytas visatos auditorijai amžinybės akivaizdoje.

RUGPJŪČIO 2 d.

„Tavo romumas išaukštino mane“ (Ps 18, 36).

Palaimintasis Guodėjas yra romus, švelnus ir pilnas kantrybės bei meilės. Koks romus Dievo elgesys net su nusidėjėliais! Kokia kantri Jo ištvėrmė! Kokia švelni Jo drausmė su Jo paties klystančiais vaikais! Kaip Jis vedė Jokūbą, Juozapą, Izraelį, Dovydą, Eliją ir visus savo senovės tarnus, kol jie galėjo iš tiesų pasakyti: „Tavo romumas išaukštino mane.“

Širdis, kurioje gyvena Šventoji Dvasia, visada pasižymės romumu, nusižeminimu, ramybe, kantrybe ir atlaidumu. Grubiai, sarkastiškai dvasiai, šiurkščioms manieroms, aštriam atkirtiui, skaudžiam įžeidimui – visiems šiems dalykams vieta kūne, bet jie neturi nieko bendra su švelniu Guodėjo mokymu.

Šventasis Balandis traukiasi nuo triukšmingos, audringos, susijaudinusios ir kerštingos dvasios, ir randa namus nuolankioje taikios sielos krūtinėje. „Dvasios vaisius yra romumas, kantrybė.“

Viešpatie, padaryk mane romų. Nutildyk mano dvasią. Išgrynink mano elgesį. Leisk man turėti Kristų savo laikysenoje ir pačiame balso tone, taip pat kaip ir širdyje.

RUGPJŪČIO 3 d.

„Todėl nusižeminkite po galinga Dievo ranka“ (1 Pt 5, 6).

Sunkių vietų spaudimas verčia mus vertinti gyvenimą. Kiekvieną kartą, kai mūsų gyvenimas gražinamas mums po tokio išbandymo, tai lyg nauja pradžia, ir mes geriau išmokstame, kiek jis vertas, ir labiau jį panaudojame Dievui ir žmogui.

Spaudimas padeda mums suprasti kitų išbandymus ir paruošia mus padėti jiems bei atjausti juos.

Yra lėkšta, paviršutiniška prigimtis, kuri lengvabūdiškai griebiasi teorijos ar pažado ir labai sklandžiai kalba apie nepasitikėjimą tų, kurie traukiasi nuo kiekvieno išbandymo; bet žmogus ar moteris, kurie daug kentėjo, niekada to nedaro, bet yra labai švelnūs ir romūs, ir žino, ką iš tikrųjų reiškia kančia.

Tai Paulius turėjo omenyje sakydamas: „Mirtis veikia mumyse, o gyvybė jumoje.“ Išbandymai ir sunkios vietos reikalingi stumti mus pirmyn; lygiai kaip krosnies ugnis to galingo laivo triumus suteikia jėgą, kuri judina stūmoklį, suka variklį ir varo tą didį laivą per jūrą, priešpriešiais vėjams ir bangoms.

RUGPJŪČIO 4 d.

„Jūs ne kūne, bet Dvasioje, jei tik Dievo Dvasia gyvena jumoje. O kas neturi Kristaus Dvasios, tas nėra Jo“ (Rom 8, 9).

Dvasinis žmogus yra ne tiek žmogus, turintis stiprų dvasinį charakterį, kiek žmogus, pripildytas Šventosios Dvasios. Todėl apaštalas sakė: „Jūs ne kūne, bet Dvasioje, jei tik Dievo Dvasia gyvena jumoje.“

Tad naujosios kūrinijos šlovė yra ne tik ta, kad ji iš naujo sukuria žmogaus dvasią, bet kad ji paruošia ją paties Dievo buveinei ir padaro priklausomą nuo saulės, kaip vaikas priklauso nuo motinos. Todėl aukščiausias dvasingumas yra visiškiausias bejėgiškumas, pati pilniausia priklausomybė ir pats visiškiausias Šventosios Dvasios turėjimas. Todėl tas gražus Kristaus veiksmas, kai Jis kvėpė į savo mokinius ir suteikė jiems iš savo lūpų pačią Dvasią, kuri jau buvo Jame, ryškiausiai išreiškė naujosios kūrinijos vainikuojančią šlovę. Ir kai Šventoji Dvasia mus taip užvaldo, Ji pripildo kiekvieną mūsų esybės dalį.

RUGPJŪČIO 5 d.

„Jei kas išgirs mano balsą ir atvers duris, aš pas jį užeisiu ir vakarieniausiu su juo, o jis su manimi“ (Apr 3, 20).

Kai kurie iš mūsų badaujame ir stebimės, kodėl Šventoji Dvasia mūsų nepripildo. Mes daug gauname, bet neatiduodame. Atiduokite palaiminimą, kurį turite, pradėkite didesnius tarnystės ir laiminimo planus, ir greitai pamatysite, kad Šventoji Dvasia yra jūsų priekyje, ir Ji „pasitiks jus su gėrybių palaiminimais“ bei duos jums viską, ką gali jums patikėti, kad išdalintumėte kitiems.

Gamtoje yra gražus faktas, turintis savo dvasines paraleles. Nėra dangiškesnės muzikos už Eolo arfą, o Eolo arfa yra ne kas kita, kaip harmoningai suderintų muzikos stygų rinkinys, paliktas liesti

nematomų klaidžiojančių vėjų pirštų. Ir kai dangaus alsavimas plazdena virš stygų, sakoma, kad natos, beveik dieviškos, sklendo ore, lyg angelų choras klaidžiotų aplink ir liestų stygas.

Taip įmanoma išlaikyti savo širdis taip atviras Šventosios Dvasios prisilietimui, kad Ji galėtų groti jomis savo valia, mums tyliai laukiant Jos tarnystės kelyje.

RUGPJŪČIO 6 d.

„Visi, kurie vedami Dievo Dvasios, yra Dievo vaikai“ (Rom 8, 14).

Palaimintoji Šventoji Dvasia yra mūsų Vadovė, mūsų Vedlė ir mūsų Poilsio vieta. Yra laikai, kai Ji spaudžia mus pirmyn į malda, į tarnystę, į kančią, į naujas patirtis, naujas pareigas, naujus tikėjimo, vilties ir meilės reikalavimus; bet yra laikai, kai Ji sustabdo mus mūsų veikloje ir ilsina po savo dengiančiu sparnu, ir nutildo mus Aukščiausiojo paslapyje, mokydama mus kokių nors naujų pamokų, įkvėpdama mums gilesnės jėgos ar pilnatvės, ir tada vėl vedama mus pirmyn vien tik Jos paliepiamu. Ji yra tikroji šventojo Vadovė ir tikroji Bažnyčios Vedlė, mūsų nuostabioji Patarėja, mūsų neklystanti Draugė; ir tas, kuris neigtų asmeninį Šventosios Dvasios vadovavimą tam, kad pagerbtų Dievo Žodį kaip vienintelį mūsų vadovą, turėtų paniekinti tą kitą pažado žodį, kad Jo avys pažins Jo balsą ir kad Jo klausantys bei klusnūs vaikai išgirs balsą už savęs, sakantį: „Štai kelias, eikite juo.“

RUGPJŪČIO 7 d.

„Žinodami, kad mūsų senasis žmogus buvo nukryžiuotas“ (Rom 6, 6).

Tai grynai tikėjimo reikalas, o tikėjimas ir regėjimas visada skiriasi, tad jūsų pojūčiams atrodo, kad taip nėra, bet jūsų tikėjimas vis tiek turi tai laikyti tiesa. Tai labai sunki pozicija išlaikyti, ir tik tada, kai mes visiškai tikime Dievu, galime taip pasikliauti Jo Žodžiu ir Jo veikimu, bet kai mes tai darome, tikėjimas paverčia tai faktu, ir tai tampa tiesa.

Šie du žodžiai – „atsiduoti“ ir „laikyti“ (skaityti) – yra slaptažodžiai į prisikėlimo gyvenimą. Jie yra tarsi dvi „Dvasios kalavijo“ ašmenys, per kuriuos įžengiame į nukryžiuovimą su Kristumi.

Šis pasidavimo veiksmas ir šis tikėjimo skaitymas Naujajame Testamente pripažįstami kaip žymintys labai konkrečią krizę dvasiniame gyvenime. Tai nereiškia, kad iš mūsų tikimasi, jog nuolat pereisime per mirimą, bet kad turėtų būti vienas labai konkretus mirimo veiksmas, o tada pastovus įprotis laikyti save mirusiais ir pasitikti viską iš šio taško.

„Taip ir jūs laikykite save mirusiais nuodėmei, bet gyvais Dievui per Jėzų Kristų.“

RUGPJŪČIO 8 d.

„Būkite kaip balandis“ (Jer 48, 28).

„Nekalti kaip balandžiai“ – tai Kristaus interpretacija šiam gražiam simboliui. Taip ir Dievo Dvasia yra pats tyrumas. Ji negali gyventi netyroje širdyje. Ji negali pasilikti prigimtiniame prote. Apie senovės patepimą buvo sakyta: „Ant žmogaus kūno jis nebus pilamas.“

Tyrumas, kurį atneša Šventoji Dvasia, yra kaip baltas ir be dėmės augalėlis, kuris išauga iš mėšlo krūvos ar juodos žemės be jokios nešvarumo kruopelytės, prilipusios prie jo kristalinio paviršiaus, be dėmės kaip angelo sparnas.

Taip Šventoji Dvasia suteikia širdies tyrumą, kuris suteikia savo apsaugą, nes jis iš esmės nepanašus į piktus dalykus, kurie auga aplink jį. Jis gali būti apsuptas blogio iš visų pusių, bet jis neužterštas ir tyras, nes pati jo prigimtis yra iš esmės šventa ir dieviška. Kaip balandžio plunksnos, jis negali būti suteptas, bet išėina iš purvimo tvenkinio nesuteptas ir nesuterštas tamsių vandenu, nes yra apsaugotas aliejinio dangalo, kuris atstumia kiekvieną teršalą ir padaro jį atsparų kiekvienos dėmės prisilietimui.

RUGPJŪČIO 9 d.

„Tegul... uždeda abi rankas ant gyvojo ožio galvos ir išpažįsta virš jo visas izraelitų nedorybes, nusikaltimus bei nuodėmes“ (Kun 16, 21).

Kai iškyla koks nors blogis ir bet kokio nešvento dalyko suvokimas paliečia mūsų vidinius pojūčius, mūsų privilegija yra nedelsiant perduoti tai Šventajai Dvasiai ir uždėti tai ant Jėzaus kaip kažką, kas jau nukryžiuota su Juo, ir kaip senovėje aukos už nuodėmę atveju, tai bus išnešta už stovyklos ir sudeginta iki pelenų.

Gali būti didelė kančia, gali būti užsitęsęs skausmas, tai gali būti intensyviai tikra; bet per visa tai bus labai saldus ir šventas Dievo artumo jausmas, ir intensyvus tyrumas visoje mūsų dvasioje, ir mūsų atsiskyrimas nuo blogio, kuris yra naikinamas. Iš tikrųjų, tai bus išnešta už stovyklos ir net be liepsnos kvapo ant mūsų drabužių.

Taip palaiminga, kai Šventoji Dvasia nužudo dalykus. Jokie kalavijai, tik Jos, gali taip tobulai pereiti tarp mūsų ir blogio, kad sunaikintų nuodėmę nepalietę dvasios.

Viešpatie Jėzau, mano Auka už nuodėmę, aš dedu savo nuodėmę, savo „aš“, visą savo prigimtį ant Tavo Kryžiaus. Sunaikink mane Savo šventa ugnimi ir leisk man mirti viskam, išskyrus Tave!

RUGPJŪČIO 10 d.

„Nėra tavyje jokios dėmės“ (Gg 4, 7).

Palaimintoji Šventoji Dvasia, kuri valdo pašvęstą širdį, yra intensyviai susirūpinusi dėl mūsų aukščiausio gyvenimo ir stebi mus su jautria ir net pavydžia meile. Labai gražus yra tikrasis tos įprastos Jokūbo laiško eilutės vertimas: „Dvasia, kuri gyvena mumyse, trokšta pavydžiai.“

Šventosios Dvasios širdis yra intensyviai susirūpinusi apsaugoti mus nuo kiekvienos dėmės ir trūkumo bei atvesti mus į pačias aukščiausias Dievo valios galimybes.

Dangiškasis Jaunikis norėtų, kad Jo Bažnyčia būtų ne tik laisva nuo kiekvienos dėmės, bet ir nuo „kiekvienos raukšlės ar ko nors panašaus“. Dėmė yra nuodėmės ženklas, bet raukšlė yra silpnumo, senatvės ir irimo ženklas, ir Jis nenori jokio tokio bjaurojančio prisilietimo ant šventų Jo Mylimojo bruožų; taigi Šventoji Dvasia, kuri yra Jo valios Vykdytoja ir Dieviškoji Pasiuntinė, kurią Jis siunčia pašaukti, atskirti ir parvesti namo Savo Nuotaką, yra pavydžiai susirūpinusi išpildyti mumyse visą Mokytojo valią.

Viešpatie, paaimk iš manęs kiekvieną dėmę ir silpnumo bei irimo žymę, ir padaryk mane Savo dėmės neturinčia Nuotaka.

RUGPJŪČIO 11 d.

„Visą žemę, kurią matai“ (Pr 13, 15).

Faktinis Jo malonės aprūpinimas ateina iš vidinio regėjimo.

Tas, kuris įdeda instinktą į aną paukščio krūtinę kirsti žemyną ieškant vasaros saulės ana ten pietų klimato, yra per geras, kad jį apgautų, ir lygiai taip pat tikrai, kaip Jis įdėjo instinktą į jo krūtinę, taip Jis taip pat paruošė švelnius vėjelius ir pavasarišką saulę ana ten, kad pasitiktų jį jam atvykus.

Tas, kuris suteikė Abraomui Pažadėtosios Žemės viziją, taip pat pasakė begaline tiesa ir meile: „Visą žemę, kurią matai, aš duosiu tau.“ Tas, kuris įkvepia į mūsų širdis dangišką viltį, neapgaus ir nenuvils mūsų, kai veršimės pirmyn į jos įgyvendinimą. Nėra nieko neištikimo Jame, kuris pasakė: „Jei taip nebūtų, būčiau jums pasakęs“, ir mes galime žinoti, kad Jis niekada mūsų neapgaus ir nenuvils, bet viską, ką Jis apreiškia savo Šventąja Dvasia, Jis padarys mūsų nuosavybe, kai veršimės pirmyn ir įžengsime į to įgyvendinimą.

Viešpatie, suteik man pirmiausia viziją, o tada pergalę. Parodyk man visą mano paveldą, o tada atiduok jį visą man Kristuje Jėzuje.

RUGPJŪČIO 12 d.

„Ne save pačius, bet Kristų Jėzų“ (2 Kor 4, 5).

Jūsų krikščioniška įtaka, jūsų kaip darbininko dėl Dievo reputacija ir jūsų padėtis tarp brolių gali būti stabas, kuriam turite mirti, prieš tapdami laisvi gyventi vien tik Jam.

Jei kada nors atkreipėte dėmesį į šriftą spausdintame puslapyje, turbūt matėte, kad mažoji „i“ visada turi tašką virš savęs, ir būtent tas taškas iškelia ją virš kitų raidžių eilutėje.

Kiekvienas iš mūsų yra mažoji „i“ (angl. *I* – aš), ir virš kiekvieno iš mūsų yra mažas savęs sureikšminimo, savivalės, savanaudiškumo, pasitikėjimo savimi, savimeilės taškas, arba kažkas, ko laikomės ir dėl ko kovojame, kas lygiai taip pat užtikrintai atskleidžia „aš“ gyvenimą, lyg tai būtų tikros svarbos kalnas.

Šis „i“ yra Jėzaus Kristaus konkurentas ir Šventosios Dvasios bei mūsų ramybės ir gyvenimo priešas, todėl Dievas paskelbė nuosprendį jo mirti, ir Šventoji Dvasia su savo liepsnojančiu kalaviju laukia jį sunaikinti, kad galėtume įžengti pro vartus ir ateiti prie Gyvybės Medžio. Viešpatie, išstumk mane lauk Savo pilnatve, lygiai kaip Viešpaties šlovė nepaliko vietos Mozei Padangtėje.

RUGPJŪČIO 13 d.

„Debesys ir tamsa aplink Jį“ (Ps 97, 2).

Debesų buvimas jūsų danguje ir išbandymų jūsų kelyje yra pats geriausias įrodymas, kad sekate debesies stulpą ir einate Dievo akivaizdoje. Jie turėjo įžengti į debesį, kad galėtų išsvysti atsimaitymo šlovę, ir šiek tiek vėliau tas pats debesis tapo vežimu priimti kylančiam Viešpačiui, ir jis vis dar laukia kaip vežimas, kuris atneš Jo šlovingą pasirodymą.

Vis dėlto tiesa, kad balti „debesys ir tamsa aplink Jo sostą, gailestingumas ir tiesa“ visada yra jų viduryje ir „eis Jo veido priekyje“.

Galbūt gražiausias ir maloniausias debesies panaudojimas buvo pridengti juos nuo ugningos saulės. Kaip didžiulis skėtis, tas didingas stulpas išskleidė savo baldakimą virš stovyklos ir tapo apsauginiu šešėliu nuo deginančio karščio bemedėje dykumoje. Niekas, kas niekada nejautė Rytų saulės, negali pilnai įvertinti, kiek tai reiškia – šešėlis nuo karščio.

Taip Šventoji Dvasia ateina tarp mūsų ir ugningų, deginančių sielvarto ir pagundymo spindulių.

RUGPJŪČIO 14 d.

„Nelieskite mano pateptųjų ir nedarykite pikto mano pranašams“ (Ps 105, 15).

Aš verčiau žaisčiau su šakotu žaibu ar imčiau į rankas gyvus laidus su jų ugninga srove, nei ištarčiau neapgalvotą žodį prieš bet kurį Kristaus tarną ar tuščiai kartočiau šmeižikiškas strėles, kurias tūkstančiai krikščionių svaido į kitus, žalodami savo pačių sielas ir kūnus.

Galbūt dažnai stebitės, kodėl jūsų liga nepagydyta, jūsų dvasia nepripildyta Šventosios Dvasios džiaugsmo, ar jūsų gyvenimas nepalaimintas ir neklesti. Gali būti, kad kokia nors strėlė, kurią sviedėte piktu balsu arba tuščią neapgalvotų apkalbų valandą, vejasi jus jūsų kelyje, aprašydama ratą, kuris visada grąžina atgal į šaltinį, iš kurio atėjo, kiekvieną kartumo ietį ir kiekvieną tuščią bei piktą žodį.

Prisiminkime, kad kai persekiojame ar skaudiname Dievo vaikus, mes tik persekiojame Jį ir skaudiname save kur kas labiau.

Viešpatie, padaryk mane tokį jautrų kitų jausmams ir teisėms, koks dažnai buvau saviesiems, ir leisk man gyventi bei mylėti kaip Tu.

RUGPJŪČIO 15 d.

„Jis įves jus į visą tiesą“ (Jn 16, 13).

Šventoji Dvasia ateina ne tam, kad duotų mums nepaprastų apraiškų, bet kad duotų savo gyvybę ir šviesą, ir kuo arčiau ateisime prie Jos, tuo paprastesnis bus Jos apšvietimas ir vedimas. Ji ateina „įvesti mus į visą tiesą“. Ji ateina lieti šviesą į mūsų pačių širdis ir parodyti mums mus pačius. Ji ateina apreikšti Kristų, duoti ir tada apšviesti Šventąjį Raštą, ir padaryti Dieviškas realijas ryškias ir aiškias mūsų dvasiniam suvokimui. Ji ateina kaip išminties ir apreikšimo Dvasia Kristaus pažinime, kad „apšviestų mūsų supratimo akis, kad žinotume, kokia yra Jo pašaukimo viltis, kokie Jo palikimo šlovės turtai šventuosiuose ir kokia beribė Jo jėgos didybė mums, kurie tikime, veikiant Jo galingai jėgai“.

Jėgos Dvasia! Su dangiška ugnimi
Mūsų sielas aprenk, mūsų liežuvius įkvėpk;
Ištiesk savo galingą Ranką,
Savo Sekminių dovanas sugrąžink,
Savo galios stebuklus dar kartą
Parodyk kiekvienoje šalyje.

RUGPJŪČIO 16 d.

„Aš esu su jumis per visas dienas“ (Mt 28, 20).

O, kaip mums padeda ir guodžia gyvenimo rutinoje žinojimas, kad su mumis yra Kristus, kuris praleido pirmuosius trisdešimt savo gyvenimo metų dailidės dirbtuvėje Nazarete, mojuodamas plaktuku, padengtas prakaitu ir purvinomis dulkėmis, fiziškai pavargęs, kokie dažnai esame mes, ir galintis suprasti visas mūsų sunkaus darbo ir triūso patirtis! Ir Tas, kuris vis dar mėgsta dalytis mūsų kasdienėmis užduotimis ir aprūpinti mus sunkiems rankų ir proto darbams!

Taip, kukli seserie, Jis padės tau prie skalbimo lentos ir virtuvės kriauklės taip pat džiugiai, kaip ir maldos valandą. Taip, užsiėmęs mechanike, Jis eis su tavimi ir padės tau mojuoti plaktuku, ar valdyti pjūklą, ar laikyti plūgą gyvenimo triūse, ir tu būsi geresnis mechanikas, labiau įgudęs darbininkas ir sėkmingesnis žmogus, nes priimi Jo išmintį kasdieniams gyvenimo reikalams. Nėra vietos ar laiko, kur Jis negalėtų ir nenorėtų eiti mums iš šono, dirbti per mūsų rankas ir smegenis, ir susivienyti mylinčioje bei viską patenkinančioje partnerystėje su visais mūsų poreikiais, užduotimis ir išbandymais, ir įrodyti mūsų visapusišką pakankamumą viskam.

RUGPJŪČIO 17 d.

„Kalbėkite uolai“ (Sk 20, 8).

Šventoji Dvasia yra labai jautri, kaip meilė visada yra. Galite nugalėti laukinį žvėrį smūgiais ir grandinėmis, bet negalite taip užkariauti moters širdies ar laimėti jautrios prigimties meilės; ji turi būti viliojama subtiliais pasitikėjimo ir prieraišumo prisilietimais. Taip ir Šventoji Dvasia turi būti priimama tikėjimu, tokiu pat subtiliu ir jautriu kaip ta švelni širdis, su kuria ji susiliečia. Viena netikėjimo mintis, viena nekantraus nepasitikėjimo ar baimės išraiška akimirksniu sustabdys tobulą Jos veikimo laisvę, lygiai kaip šalčio dvelksmas nuvytintų jautriausios rožės ar lelijos žiedlapius.

Kalbėkite Uolai, nemuškite jos. Tikėkite Šventąja Dvasia ir elkitės su Ja su švelniausiu pasitikėjimu ir labiausiai nesvyruojančiu tikėjimu, ir Ji pasitiks jus su momentiniu atsaku ir pasitikėjimu.

Mylimieji, ar atėjote prie uolos Kadeše? Ar atvėrėte visą savo esybę Dvasios pilnatvei, ir tada, su vaiko pasitikėjimu motina, nuotakos – vyru, gėlės – saulės šviesa, ar priėmėte tikėjimu ir ar geriate Jos palaimintą gyvenimą?

RUGPJŪČIO 18 d.

„Trijų šimtų būrys pūtė trimitus“ (Teis 7, 22).

Kartais nė neįsivaizduojame, ką skubotas žodis, neapgalvota kalba, neatsargus veiksmas ar netikėjimo bei baimės išpažinimas gali padaryti, kad sutrukdytų mūsų didžiausiam naudingumui arba nukreiptų jį nuo kokios didžios galimybės, kurią Dievas mums ruošė.

Nors Šventoji Dvasia naudoja silpnus žmones, Ji nenori, kad jie būtų silpni po to, kai Ji juos išsirenka ir pašaukia. Nors Ji naudoja kvailus dalykus, kad sugėdintų išmintingus, Ji nenori, kad mes būtume kvaili po to, kai Ji ateina duoti mums savo išminties ir malonės. Ji naudoja pamokslavimo kvailystę, bet nebūtinai pamokslininkų kvailystę. Kaip elektros srovei, kuri gali tiekti tūkstančio vyrų jėgą, būtina turėti tinkamą laidininką, ir labai maža viela yra geriau nei labai stora virvė.

Dievui reikia tinkamų instrumentų Jo jėgai – pasidavusių valių, pasitikinčių širdžių, nuoseklių gyvenimų ir Jo valiai paklusnių lūpų; ir tada Jis gali panaudoti silpniausius ginklus ir padaryti juos galingus per Dievą griauti tvirtoves.

RUGPJŪČIO 19 d.

„Turėkite Dievo tikėjimą“ (Mk 11, 22).

Jis reikalauja iš mūsų tobulo tikėjimo, ir Jis sako mums, kad jei tikėsime ir neabejosime, turėsime, ko tik prašome. Menkiausias netikėjimo prisilietimas neutralizuos mūsų pasitikėjimą.

Bet kaip mums turėti tokį tobulą tikėjimą? Ar tai įmanoma žmogaus prigimčiai? Ne, bet tai įmanoma Dieviškai prigimčiai, tai įmanoma Kristui mumyse. Tai įmanoma Dievui duoti, ir Dievas tai duoda. Bet Kristus yra mūsų tikėjimo Autorius ir Išstobulintojas, ir Jis liepia mums turėti Dievo tikėjimą, ir kai turime jį per Kristaus Dvasios suteikimą, mes tikime lygiai taip, kaip Jis.

Mes meldžiamės Jo vardu ir Jo paties prigimtimi, ir gyvename Dievo Sūnaus, kuris pamilo mus ir atidavė save už mus, tikėjimu. Meilė, kurios Jis reikalauja iš mūsų, nėra vien žmogiška meilė, nei netgi Senojo Testamento reikalaujamas meilės standartas, bet kažkas daug aukščiau. Naujasis įsakymas yra: Mylėkite vienas kitą ne kaip save, bet kaip Aš jus pamilau.

Kaip tokia meilė taps įmanoma? Šitaip mūsų meilė tampa tobula, nes koks Jis yra, tokie ir mes esame šiame pasaulyje. Mūsų meilė yra tiesiog Jo meilė, įdirbta mumyse ir suteikta mums per Dvasią.

RUGPJŪČIO 20 d.

„Tuo pasišlovina mano Tėvas“ (Jn 15, 8).

Tikrasis būdas pašlovinti Dievą yra leisti Dievui rodyti Savo šlovę per mus, šviesti per mus kaip per tuščius indus, atspindinčius Jo malonės ir jėgos pilnatvę.

Saulė pašlovinama, kai turi galimybę parodyti savo šviesą per krikštolinį langą arba atspindėti ją nuo be dėmės veidrodžio ar stiklo jūros.

Niekas taip nepašlovina Dievo, kaip silpno ir bejėgio vyro ar moters gebėjimas triumfuoti per Jo jėgą vietose, kur aukščiausios žmogiškos savybės mus nuviltų, ir nešti Dieviška jėga per kiekvieną darbo ir kančios formą dvasią, kuri iš prigimties silpna, neryžtinga, savanaudiška ir nuodėminga, paverstą į saldumą, tyrumą, jėgą ir stovinčią pergalingai aplinkybėse, kurioms jos prigimtinės savybės visiškai netiktų. Protas, iš prigimties neišmintingas ar nestiprus, nukreiptas Dieviškos išminties ir nešamas didžio ir galingo plano linija, ir panaudotas pasiekti stulbinančių rezultatų Dievui ir žmogui – štai kas šlovina Dievą.

Tad leisk man šlovinti savo Viešpatį šią dieną ir puošti Dievo mokymą visame kame.

RUGPJŪČIO 21 d.

„Kova ne jūsų“ (2 Met 20, 15).

Esmė yra laikyti kovą Dievo kova. „Kova ne jūsų, bet Dievo.“ Jums nereikės kovoti šiame mūšyje. Kol skaičiuosime pavojus ir atsakomybes kaip savus, būsime išblaškyti baimės, bet kai suvoksime, kad Jis įpareigotas rūpintis mumis kaip Savo nuosavybe ir Savo atstovais, pajusime begalinį palengvėjimą ir saugumą.

Jei siunčiu savo tarną į ilgą kelionę, aš esu atsakingas už jo išlaidas ir apsaugą, ir jei Dievas mane kur siunčia, Jis yra atsakingas. Jei priklausome Dievui ir atiduodame savo gyvenimą, savo šeimą ir savo viską į Jo rankas, galime žinoti, kad Jis mumis pasirūpins.

Jei mūsų kūnas priklauso Jam, Jo interesas yra išlaikyti mus sveikus, lygiai taip pat kaip piemens interesas yra, kad jo avys būtų gerai pamaitintos, gerai prižiūrėtos ir darytų jam garbę.

„Dėkui Dievui, kuris visada veda mus triumfo eisenoje Kristuje Jėzuje.“

Stovėkite, stovėkite už Jėzų,
Stovėkite vien Jo jėgoje;
Kūno ranka jus nuvils,
Nedriškite pasitikėti sava.

RUGPJŪČIO 22 d.

„Aš, Viešpats, pirmasis ir su paskutiniaisiais“ (Iz 41, 4).

Tūkstančiai žmonių užstringa, vos pradėję didžiąją šventumo kelionę, nes pasikliovė patyrimu, o ne jo Autoriumi. Jie manė, kad yra visiškai ir visam laikui išlaisvinti iš visų nuodėmių, ir savo pirmojo patyrimo ekstazėje įsivaizduoja, kad niekada daugiau nebus bandomi ir gundomi kaip anksčiau, ir kai išeina į tikrus krikščioniško gyvenimo faktus ir randa save klystančius bei klumpančius, jie nustemba ir sutrinka, ir nusprendžia, kad turbūt suklydo vertindami savo patyrimą, ir taip daro naują bandymą to paties dalyko, ir vėl krenta, kol galiausiai, išvarginti eksperimentų, padaro išvadą, kad patyrimas yra iliuzija arba bent jau kad jis niekada nebuvo skirtas jiems, ir taip grįžta į senąjį kelią, ir jų paskutinė būseną tampa blogesnė už pirmąją.

Ko vyrams ir moterims šiandien reikia, tai pažinti ne pašventinimą kaip būseną, bet Kristų kaip gyvą Asmenį.

Viešpatie Jėzau, duok man Savo širdį, Savo tikėjimą, Savo gyvenimą, Save.

RUGPJŪČIO 23 d.

„Kaip ir Jis yra tyras“ (1 Jn 3, 3).

Dievas dabar siekia atkurti mumyse pavyzdį, kuris jau pasirodė Jėzuje Kristuje, Dievo Sūnuje. Krikščioniškas gyvenimas nėra Kristaus imitacija, bet tiesioginis naujas kūrimas Kristuje, ir vienybė su Kristumi yra tokia pilna, kad Jis suteikia mums Savo paties prigimtį ir gyvena Savo paties gyvenimą mumyse, ir tada tai nėra imitacija, bet tiesiog viduje įsodintos prigimties augimas.

Mes gyvename panašiai į Kristų, nes turime Kristaus gyvenimą. Dievas nepatenkintas niekuo mažiau nei tobulumu. Jis reikalavo to iš Savo Sūnaus. Jis reikalauja to iš mūsų, ir malonės procese Jis nesumažina standarto, bet pakelia mus iki jo. Jis nenuleidžia įstatymo teismo, bet reikalauja iš mūsų teismo, kuris toli pralenkia Rašto žinovų ir fariziejų teisumą, ir tada Jis suteikia jį mums. Jis laiko mus teisiais pašventinime, ir Jis sako apie naująjį kūrinį: „Kas daro teisumą, yra teisus, kaip ir Jis yra teisus.“

Viešpatie, gyvenk savo paties gyvenimą manyje.

RUGPJŪČIO 24 d.

„Jūsų romumas tebūna žinomas visiems žmonėms“ (Fil 4, 5).

Tikrasis pasišventimo išbandymas yra mūsų noras ne tik atsisakyti dalykų, kurie yra blogi, bet atsisakyti savo teisių, norėti būti pavaldžiam. Kai Dievas pradeda malšinti sielą, Jis dažnai reikalauja iš mūsų atsisakyti dalykų, kurie patys savaime yra mažai svarbūs, ir taip sulaužyti mūsų sprandą bei numalšinti mūsų dvasią.

Joks krikščionis darbininkas niekada negali būti Dievo panaudotas, kol išdidi savivalė nėra sulaužyta ir širdis pasiruošusi paklusti kiekvienam Dievo prisilietimui, nesvarbu, per ką jis ateitų.

Daugelis žmonių nori, kad Dievas vestų juos jų keliu, ir jie nepakęs jokios valdžios ar suvaržymo. Jie duos savo pinigus, bet norės diktuoti, kaip jie turi būti išleisti. Jie dirbs tol, kol leisite jiems daryti savaip, bet tegul ateina koks nors spaudimas, ir iškart susidursite ne su nuolankumo malone, bet su atsistatydinimo laišku, pasitraukiant iš kokio nors svarbaus pasitikėjimo ir sukeliant visą bendruomenę kritikuojančių draugų, lygiai taip pat linkusių turėti savo nuomonę ir savo valią apie tai. Tai griaua visą tikrąją galią.

RUGPJŪČIO 25 d.

„Aš įdėsiu į jus savo Dvasią ir padarysiu, kad vaikščiotumėte pagal mano nuostatus ir laikytumėtės mano įsakymų ir juos vykdytumėte“ (Ez 36, 27).

Tai daug daugiau nei nauja širdis. Tai širdis, pripildyta Šventosios Dvasios, Dieviškosios Dvasios, jėgos, kuri verčia mus vaikščioti Dievo įsakymuose.

Tai didžiausia krizė, kuri ateina į krikščionio gyvenimą, kai į dvasią, kuri buvo atnaujinta atsivertimo metu, pats Dievas ateina gyventi ir padaryti ją savo buveine, ir laikyti ją savo galinga jėga šventume ir teisme.

Na, po to, kai tai įvyksta, manytume, kad būsime pakelti į daug labiau viltingą ir džiugią dvasią, bet pranašas pateikia labai skirtingą paveikslą. Jis sako, kad kai tai įvyks, mes bjaurėsime savimi savo pačių akyse.

Dievo apreiškimas suteikia gilų savo niekingumo ir nevertingumo jausmą, ir paguldo mus veidu į dulkes savęs atsižadėjime.

Šventosios Dvasios atėjimas išstumia „aš“ ir amžiams pažemina „aš“, ir aukščiausias šventumas yra vaikščioti savęs atsižadėjime.

RUGPJŪČIO 26 d.

„Tavo tarnaitė neturi nieko namuose, tik ąsotį aliejaus“ (2 Kar 4, 2).

Jis paklausė jos: „Ką turi namuose?“ Ir ji atsakė: „Nieko, tik ąsotį aliejaus.“ Bet to ąsočio aliejaus pakako visiems jos poreikiams, jei tik ji žinotų, kaip jį panaudoti.

Tiesą sakant, tai reprezentavo Šventąją Dvasią, ir didžioji palyginimo pamoka yra ta, kad Šventoji Dvasia yra pakankama visiems mūsų norams, jei tik mokame Ja naudotis.

Viskas, ko jai reikėjo, buvo gauti pakankamai indų pertekliui laikyti, ir tada pilti, kol visi bus pripildyti.

Taip ir Šventąją Dvasią riboja tik mūsų gebėjimas Ją priimti, ir kai Dievas nori, kad turėtume didesnę pilnatvę, Jis turi padaryti jai vietos sukurdamas didesnius poreikius.

Dievas siunčia mums naujus indus, kad jie būtų pripildyti Jo Šventąja Dvasia poreikiuose, kurie ateina pas mus, ir išbandymuose, kurie mus pasitinka. Tai Dievo galimybės duoti mums daugiau Savęs, ir kai mes juos pasitinkame, Jis ateina pas mus didesne pilnatve kiekvienai naujai būtinybei.

Viešpatie, padėk man matyti Tave visose mano sunkiose situacijose ir padaryti jas indais laikyti daugiau Tavo malonės.

RUGPJŪČIO 27 d.

„Nesirūpinkite savo gyvybe“ (Mt 6, 25).

Viešpats vis dar naudoja dalykus, kurie yra niekinami. Patys Nazariečio ir Krikščionio vardai kadaise buvo paniekos epitetai. Joks žmogus negali turėti aukščiausios Dievo minties ir būti populiarius savo tiesioginėje kartoje. Labiausiai skriaudžiami žmonės dažnai yra labiausiai naudojami.

Yra daug didesnių nelaimių nei būti nepopuliariam ir nesuprastam. Yra daug blogesnių dalykų nei būti mažumoje. Daugelis didžiausių Dievo palaiminimų guli už velnio baidyklių – išankstinių nuostatų ir klaidingo pateikimo. Šventoji Dvasia nesigėdija naudoti nepopuliarių žmonių. Ir jei Ji naudoja juos, koks jiems rūpestis dėl žmonių?

O, leiskite mums turėti tik Jo pripažinimą, ir žmogaus dėmesys reikš mažai, ir Jis suteiks mums viską, ko reikia iš žmogiškos pagalbos ir pagyrimo. Siekime tik Jo valios, Jo šlovės, Jo pritarimo. Eikime dėl Jo sunkiausiais pavedimais ir atlikime menkiausias užduotis. Pakanka garbės, kad Jis mus naudoja ir siunčia. Nebijokime šią dieną sekti paskui Jį už stovyklos, nešdami Jo paniekinimą, ir netrukus Jis pripažins mūsų bevertį vardą prieš žemės ir dangaus miriadus.

RUGPJŪČIO 28 d.

„Pagal mumyse veikiančią jėgą“ (Ef 3, 20).

Kai pasiekiame vienybės su Dievu vietą per Šventosios Dvasios gyvenimą viduje, įžengiame į išorinio palaiminimo paveldą ir įeiname į savo nuosavybės žemę. Tada mūsų fizinė sveikata ir stiprybė ateina pas mus per mūsų vidinio gyvenimo jėgą; tada malda išsipildo, kad būsime sveiki ir klestėsime, kaip klesti mūsų siela. Tada, su Dievo karalyste ir Jo teisumu mumyse, visa kita mums pridedama.

Dievo išorinis veikimas visada eina koja kojon su jėga, kuri veikia mumyse. Kai Dievas įsodinamas į sostą žmogaus sieloje, tada velnias ir pasaulis greitai tai sužino. Mums nereikia reklamuoti savo jėgos. Jėzus negalėjo būti paslėptas, ir siela, pripildyta Dieviškos jėgos ir tyrumo, turėtų tapti traukos centru alkanoms širdims ir kenčiantiems gyvenimams.

Priimkime Jį ir atpažinkime Jį Jo vidinėje šlovėje, ir tada pasisavinsime viską, ką tai reiškia mūsų gyvenimui visa pilnatve. Viešpatie, duok man „Tavo jėgos slėptuvę“ ir tegu Kristus būna pašlovintas manyje.

RUGPJŪČIO 29 d.

„Paklusti yra geriau negu aukoti“ (1 Sam 15, 22).

Mūsų išgydymas taip vaizduojamas kaip ypatingas atlygis už paklusnumą. Todėl, jei norime patikti Viešpačiui ir gauti atlygį tų, kurie Jam patinka, nėra Jam priimtinesnės tarnystės už mūsų šlovinimą.

Visada pasitikime Jį su džiugia ir dėkinga širdimi, ir Jis atspindės tai atgal mūsų veido sveikata bei žvaliu gyvenimu ir trykštančia sveikata, kuri tėra džiugios širdies aidas.

Be to, dėkingumas yra geriausias pasiruošimas tikėjimui. Pasitikėjimas spontaniškai auga šlovinančioje širdyje. Dėkingumas renkasi saulėtą gatvės pusę ir žiūri į šviesiąją Dievo pusę, ir tik taip galime Juo pasitikėti. Netikėjimas žiūri į mūsų bėdas, ir, žinoma, jos atrodo kaip kalnai, o tikėjimas nusivylęs perspektyva. Dėkingas būdas visada ras priežastį džiaugsmui, o niūrus ras

debesį šviesiausiam danguje ir musę saldžiausiam tepale. Ugdykime džiugesio dvasią, ir rasime tiek daug Dieve ir savo gyvenime, kas mus padrąsintų, kad neturėsime vietos abejonei ar baimei.

RUGPJŪČIO 30 d.

„Jūs palaiminti, jei taip darote“ (Jn 13, 17).

Jūs mažai žinote poilsį, kuris ateina iš pasidavusios valios, atiduoto pasirinkimo, palikto pasaulio, romios ir nuolankios širdies, kuri leidžia pasauliui praeiti pro šalį ir žino, kad paveldės žemę, kurios atsisakė! Jūs mažai žinote skonį, kurį suteikia palaiminimas alkti ir trokšti teismo, ir būti pripildytam pasitenkinimo, kurio pasaulietiškas malonumas negali suteikti, ir tada pakilti į aukštesnį gailestingųjų, atleidžiančiųjų palaiminimą, širdžių, kurios išmoko, kad „palaimingiau duoti negu imti“, ir gyvenimų, kurie randa, kad „paleisti yra dukart turėti“, o laiminti kitus yra būti dvigubai palaimintam!

Ne, šiame palaiminimų vainike yra dar vienas brangakmenis, ryškesnis už visus kitus. Tai ašara, kristalizuota į deimantą, kraujo lašas, perkeistas į dangaus amžinojo vainiko rubiną. Tai džiaugsmas kentėti su Jėzumi, ir tada pamiršti visą sielvartą pertekliuje džiaugsmo, kol su dangiškuoju Paskaliu nebežinome, ką sakyti pirmiau, tad sakome abu kartu: „Ašaros ant ašarų, džiaugsmas ant džiaugsmo“.

RUGPJŪČIO 31 d.

„Vesk mane amžinuoju keliu“ (Ps 139, 24).

Dažnai atrodo, kad tarp dviejų skirtingų gyvenimų – nuolatinės pergalės ir dažnos pergalės – yra tik mažas skirtumas. Bet tas vienas mažas skirtumas sudaro sėkmės ar nesėkmės pasaulį. Vienas yra Dieviškas, kitas žmogiškas; vienas yra amžinasis kelias, kitas laikinas ir netobulas. Dievas nori vesti mus amžinuoju keliu, ir įtvirtinti mus, ir padaryti mus nepajudinamus kaip Jis. Mes mažai žinome menkiausio pasidavimo rimtumą. Tai tik pirmas žingsnis žemyn vedančioje progresijoje, ir tik Dievas žino, kur ji baigsis.

Būkime „ne iš tų, kurie atsitraukia į pražūtį, bet iš tų, kurie tiki, kad išgelbėtų sielą“.

Jūsų pergalė šiandien tik ruošia kelią didesnei pergalei rytoj, o jūsų pasidavimas šiandien atidaro duris baisesniam pralaimėjimui ateinančiomis dienomis. Todėl, kad ir ką pareikalavome iš savo palaimintojo Mokytojo, patikėkime tai Jo saugojimui ir imkime Jį, kad įtvirtintų mus ir išlaikytų mus tvirtai vilties pasididžiavime iki galo.

RUGSĖJO 1 d.

„Paskui tai, kas dvasiška“ (1 Kor 15, 46).

Dievui dažnai tenka atvesti mus ne tik į kančios vietą, ir į ligos bei skausmo lovą, bet taip pat į vietą, kur mūsų teismus sugriūva ir mūsų charakteris subyra į šipulius, kad nusižemintume dulkėse ir pamatytume poreikį visiško nukryžiuavimo visam mūsų prigimtiniam gyvenimui. Tada, prie Jėzaus kojų, esame pasiruošę priimti Jį, pasilikti Jame ir priklausyti tik nuo Jo, ir traukti visą savo gyvybę bei jėgą kiekvieną akimirką iš Jo, mūsų Gyvosios Galvos.

Būtent taip Petras buvo išgelbėtas per patį savo nuopuolį ir turėjo mirti Petrui, kad galėtų tobuliau gyventi Kristui.

Ar mes taip mirėme ir ar taip atsižadėjome savo pačių pasitikėjimo savimi jėgos?

Mes pradedame gyvenimą su tuo, kas prigimtiška, po to ateiname į tai, kas dvasiška; bet tada, kai tikrai priimame Dievo karalystę ir Jo teisumą, prigimtinis pridedamas prie dvasiško, ir mes sugebame priimti Jo apvaizdos dovanas ir gyvenimo palaiminimus netapdami juose centruoti ar neleisdami jiems atskirti mus nuo Jo.

RUGSĖJO 2 d.

„Kas niekino mažos pradžios dieną?“ (Zch 4, 10).

Ažuolas išauga iš gilės, erelis iš to mažo kiaušinio lizde, derlius išauga iš sėklos; taip ir ateinančio amžiaus šlovė visa kyla iš Kristaus gyvenimo dabar, lygiai kaip Jo karalystės didybė visa buvo suvyniota tą naktį Betliejaus kūdikėlyje.

O, imkime Jį visam savo gyvenimui. Būkime suvienyti su Jo asmeniu ir Jo prisikėlusiu kūnu. Žinokime, ką reiškia sakyti: „Viešpats – kūnui, o kūnas – Viešpačiui“! Mes esame Jo kūno, Jo kūno ir Jo kaulų nariai.

Tas, kuris tą tamsią žiemos naktį atidavė tą mažą kūdikį, Savo paties palaimintąjį kūdikėlį ir viengimį Sūnų į žiaurais ir nedėkingo pasaulio rankas, neatsisakys atiduoti Jo visa Jo pilnatve jūsų širdžiai, jei tik atversite širdį ir suteiksite Jam kelią bei pilną nuosavybę ir valdymą. Tada savo saiku pažinsite Jo gaivinančią gyvybę net šiame žemiškame gyvenime, ir vėliau jūsų viltis pasieks savo pilną išsipildymą, kai sėdėsite su Juo Jo soste kiekviena savo nemirtingos esybės gija, lygiai kaip Jis.

RUGSĖJO 3 d.

„Izraelio Dievas atskyrė jus“ (Sk 16, 9).

Mažas augalas gali augti iš mėšlo krūvos ir būti apsuptas purvo, ir labai dažnai padengtas plaukiančiomis dulkėmis, kurias neša vėjas, bet jo baltos šaknys yra atskirtos nuo nešvarios dirvos, o jo lapai ir žiedai neturi jokio ryšio su dulkėmis, kurios ant jų nusėda; ir po vasaros lietaus jie nusimeta kiekvieną teršalo dalelę ir žvelgia aukštyn, tokie pat gaivūs ir be dėmės kaip anksčiau, nes jų vidinė prigimtis negali turėti jokios dalies su tais teršiančiais dalykais.

Tai atskyrimas, kurio Kristus reikalauja ir kurį Jis suteikia. Nėra jokio nuopelno man likti atokiau nuo teatro, jei noriu ten eiti. Nėra jokios vertės man susilaikyti nuo kvailo romano ar svaiginančios taurės, jei visą laiką trokštu, kad galėčiau juos turėti. Mano širdis ten, ir mano siela suteršta blogų dalykų troškimo. Ne pasaulis mus sutepa, bet meilė pasauliui. Tikras levitas yra atskirtas nuo žemiškų dalykų troškimo, ir net jei galėtų, jis nenorėtų uždraustų malonumų, kuriuos vertina kiti.

RUGSĖJO 4 d.

„Eikite sau vieni... į nuošalią vietą“ (Mk 6, 31).

Viena didžiausių kliūčių dvasingumui yra laukimo Dievo akivaizdoje trūkumas. Negalite išgyventi dvidešimt keturių valandų su dviem ar trimis oro įkvėpimais ryte, gurkšnodami kavą. Turite gyventi atmosferoje ir turite kvėpuoti ja visą dieną. Krikščionys nepakankamai laukia Dievo. Reikia valandų valandas kasdienės dvasinės bendrystės su Šventąja Dvasia, kad išlaikytumėte savo

gyvybingumą sveiką ir pilną. Kiekviena akimirka turėtų rasti jus iškvėpiančius save į Kristų ir iš naujo įkvėpiančius Jo gyvybę, meilę ir jėgą.

Dievas laukia atsiųsti mums Šventąją Dvasią. Jis trokšta mus laiminti. Vienintelis Jo darbas yra atgaivinti ir palaikyti mūsų dvasinį gyvenimą. Jis neturi ką daugiau veikti su Savo begaliniais ir didžiais ištekliais. Priimkime Jį. Gyvenkime Jame. Suteikime Jam džiaugsmo žinoti, kad Jo begalinė malonė nebuvo suteikta veltui, bet kad vertiname ir tobuliname palaiminimus, kuriuos Jis dažnai taip laisvai suteikė.

Viešpatie, padėk man šią dieną gyventi Tavyje kaip gėlei saulės šviesoje, kaip žuviai jūroje, gyvenant Tavo meilėje kaip mano esybės atmosferoje ir elemente.

RUGSĖJO 5 d.

„Jis kvėpė į juos“ (Jn 20, 22).

Gražus įvaizdis, kurį siūlo ši eilutė, pilnas paprasto pamokymo. Priimti Šventąją Dvasią taip pat lengva, kaip kvėpuoti. Beveik atrodo, lyg Viešpats būtų jiems suteikęs patį kvėpavimo įspūdį ir pasakęs: „Štai, tai būdas priimti Šventąją Dvasią.“

Jums nereikia eiti į raupų ligoninę, kad užterštumėte savo plaučius nešvarių oru. Pakanka laikyti plaučiuose orą, kurį įkvėpėte prieš minutę, ir tai jus nužudys. Visi gryni elementai buvo iš jo absorbuoti, ir neliko nieko kito, tik anglis ir kitos mirtinos dujos bei skysčiai.

Todėl, jei norite būti pripildyti Šventosios Dvasios, pirmiausia turite ištuštinti ne tik savo seną nuodėmingą gyvenimą, bet ir savo seną dvasinį gyvenimą. Turite gauti naują įkvėpimą kiekviena akimirka, arba mirsite. Dievas nori, kad ištuštintumėte visą savo esybę į Jį, ir tada priimsite Jį, be didelių pastangų. Vakuumas visada užsipildo, tuščia plaučių pora neišvengiamai įkvėpia gryno oro. Jei tik esate teisingoje nuostatoje, nebus jokių bėdų priimti Šventąją Dvasią.

RUGSĖJO 6 d.

„Galiausiai, mano broliai, džiaukitės Viešpatyje“ (Fil 3, 1).

Depresijoje nėra jokios dvasinės vertės. Vienas šviesus ir dėkingas žvilgsnis į kryžių vertas tūkstančio liguistų, save smerkiančių apmąstymų. Kuo ilgiau žiūrite į blogį, tuo labiau jis užhipnotizuoja ir sutepa jus į savo panašumą. Padėkite tai prie kryžiaus, priimkite apvalantį kraują, laikykite save mirusiu tam dalykui, kuris buvo blogas, ir tada pakilkite ir laikykite save lyg būtumėte kitas žmogus ir nebe tas pats asmuo; ir tada, tapatindamiesi su Viešpačiu Jėzumi, priimkite savo padėtį Jame ir žiūrėkite į savo Tėvo veidą tokie pat nekalti kaip Jėzus. Tada iš kiekvienos jūsų kaltės ateis kokia nors budrumo pamoka ar pergalės paslaptis, kuri vieną dieną įgalins jus padėkoti Jam net už skausmingą patirtį.

Bet šlovinimas yra auka, nes „tai priimtina Dievui“. Jis kyla į dangų saldžiau nei angelų giesmės, „saldžiai kvėpiantis aromatas jūsų Viešpačiui ir Karaliui“. Jis turėtų būti nepertraukiamas – „nuolatinė šlovinimo auka“. Vienas lašas nuodų neutralizuos visą taure vyno ir pavers ją mirties taure, o viena niūrumo akimirka suterš visą saulės ir džiugesio dieną. „Džiaukimės visada.“

RUGSĖJO 7 d.

„Aš džiaugsiuosi savo išgelbėjimo Dievu“ (Hab 3, 18).

Džiaugsmo paslaptis yra ne laukti, kol pasijusite laimingi, bet pakilti tikėjimo veiksniu iš depresijos, kuri jus tempia žemyn, ir pradėti šlovinti Dievą kaip pasirinkimo veiksniu. Tokia yra šių eilučių prasmė: „Visuomet džiaukitės Viešpatyje! Ir vėl sakau: džiaukitės!“; „Aš džiaugiuosi; taip, ir džiaugiuosi.“ „Laikykite didžiausiu džiaugsmu, kai patenkate įvairius išbandymus.“ Visais šiais atvejais yra akivaizdi kova su liūdesiu, o tada tikėjimo ir šlovinimo triumfas.

Štai ką reiškia – bent iš dalies – šlovinimo auka. Auka yra tai, kas mums kažką kainuoja. Ir kai vyras ar moteris turi kokią nors puoselėjamą nuoskaudą ar skriaudą ir ją laiko, peni, ties ja apsistoja, varto ją kaip saldų kąsnį po liežuviu ir yra visiškai pasiryžę mėgautis apgailėtiniu laiku savanaudiškame liguistume ir niurzgėjime, mums kainuoja nemažą auką nusimesti liguistus kerus, atsisakyti įžeidimo, nepriežiūros pasiūlymų ir nedraugiškumo prisiminimo, pakilti iš savęs gailėjimosi nuotaikos sveiku ir šventu ryžtu ir pasakyti: „Aš džiaugiuosi Viešpatyje“; aš „laikysiu tai didžiausiu džiaugsmu“.

RUGSĖJO 8 d.

„Kas valgo mane, tas gyvens per mane“ (Jn 6, 57).

Ko reikia Dievo vaikams, tai ne tik daugybės mokymo, bet Gyvosios Duonos. Geriausi kviečiai nėra geras maistas. Jus reikia sumalti ir iškepti, kad būtų galima suvirškinti ir įsisavinti taip, jog pamaitintų organizmą. Tyriausia ir aukščiausia tiesa negali pašventinti ar patenkinti gyvos sielos.

Jis įkvepia Naujojo Testamento žinių iš savo lūpų su meilės bučiniu ir gaivinančios jėgos dvelksmu. Kai mes pasiliegame Jame, gulėdami ant Jo krūtinės ir gerdami Jo paties gyvybę, mes esame maitinami, atgaivinami, guodžiami ir gydomi.

Tai dieviško išgydymo paslaptis. Tai ne tikėjimas doktrina, tai ne ceremonijos atlikimas, tai ne išreikalavimas peticijos iš dangaus tikėjimo logika ir valios jėga; bet tai Dievo gyvybės įkvėpimas; tai gyvas prisilietimas, kurio niekas negali suprasti, išskyrus tuos, kurių pojūčiai išlavinti pažinti nematomo pasaulio realijas. Todėl dažnai labai maža tiesa atneš mums daug daugiau pagalbos ir palaiminimo nei didelis kiekis instrukcijų.

RUGSĖJO 9 d.

„Viskas man leistina“ (1 Kor 10, 23).

Aš pats galiu būti visiškai laisvas daryti daugelį dalykų, kurių darymas galėtų įskaudinti mano brolių ir sužeisti jo sąžinę, ir meilė mielai atsisakys mažo malonumo, kad išgelbėtų savo brolių nuo pagundymo. Yra daug klausimų, kurie lengvai išsprendžiami šiuo principu.

Taip pat yra daug pramogų formų, kurios pačios savaime galėtų būti nekenksmingos ir tam tikromis aplinkybėmis neprieštarautinos, bet jos tapo susijusios su pasaulietiškumu ir bedievyste, ir pasirodė esančios sąžinatai bei pagundos daugeliui jaunų širdžių ir gyvenimų; todėl meilės įstatymas vestų jus vengti jų, nepritari joms ir jokia būdu neskatinti kitų jose dalyvauti.

Būtent šiuose dalykuose, kurie nėra reikalaujami iš mūsų absoliučiomis taisyklėmis, bet yra mąstančios meilės impulsai, pasireiškia aukščiausios krikščioniško charakterio savybės ir subtiliausi krikščioniškos meilės atspalviai.

RUGSĖJO 10 d.

„Todėl priimkite vienas kitą, kaip ir Kristus jus priėmė į Dievo šlovę“ (Rom 15, 7).

Tai didingas principas, ir jis suteiks gyvenimui didingumo. Kitur tai išdėstyta panašia kalba: „Ir visa, ką darytumėte žodžiu ar darbu, visa darykite Viešpaties Jėzaus vardu.“

Tai mūsų aukštas pašaukimas – atstovauti Kristui ir veikti Jo vardu, Jo charakteriu ir dvasia visomis aplinkybėmis ir visų žmonių atžvilgiu. „Ką darytų Jėzus?“ yra paprastas klausimas, kuris išspręš kiekvieną sunkumą ir visada išspręš jį meilės pusėje.

Bet mes negalime teisingai atsakyti į šį klausimą neturėdami paties Jėzaus savo širdyse. Mes negalime *vaidinti* Kristaus. Tai per daug rimtas reikalas vaidybai. Mes turime *turėti* Kristų ir tiesiog būti natūralūs bei ištikimi gyvenimui viduje, ir tas gyvenimas pats save išreikš.

O, kaip lengva mylėti kiekvieną ir matyti vien grožį, kai mūsų širdis pilna Kristaus, ir kaip kiekvienas sunkumas ištirpsta, ir kiekvienas sutiktasis atrodo apvilktas Dvasia mumyse, kai esame pripildyti Šventosios Dvasios!

RUGSĖJO 11 d.

„Štai aš esu su jumis per visas dienas iki pat amžiaus pabaigos“ (Mt 28, 20).

Tai „per visas dienas“, ne „visada“ (angl. *all the days*, not *always*). Jis ateina pas jus kiekvieną dieną su nauju palaiminimu. Kiekvieną rytą, diena iš dienos, Jis eina su mumis su meile, kuri niekada nepavargsta, ir palaiminimu, kuris niekada nepasensta. Ir Jis yra su mumis „per visas dienas“; tai nepaliaujamas pasilikimas. Nėra dienos tokios tamsios, tokios banalios, tokios neįdomios, kad Jo ten nerastumėte. Dažnai, be abejonės, Jis neatpažįstamas, kaip buvo kelyje į Emausą, kol suvokiate, kaip jūsų širdis sušilo, jūsų meilė sujudinta, jūsų Biblija taip keistai pagyvinta, ir kiekvienas pažadas, regis, kalba jums su dangiška realybe ir jėga. Tai Viešpats! Tėduoda Dievas, kad Jo gyvas artumas taptų mums visiems nuo šiol realesnis, ir ar turime sąmoningumą bei įrodymą, kaip jie turėjo kelis šlovingus kartus per tas keturiasdešimt dienų, ar einame į ateinančias dienas, kaip jie ėjo daugumą savo dienų, eidami paprastu tikėjimu ir paprasta pareiga, bent jau žinokime, kad faktas yra tiesa amžiams, KAD JIS YRA SU MUMIS, Artumas visiškai nematomas, bet realus, ir pasiruošęs, jei mums Jo prireiktų bet kurią akimirką, apsireikšti mūsų palengvėjimui.

RUGSĖJO 12 d.

„Tiglis sidabru ir krosnis auksui, bet Viešpats ištiria širdis“ (Pat 17, 3).

Prisiminkite, kad pagunda nėra nuodėmė, nebent ji lydima jūsų valios sutikimo. Gali atrodyti, kad yra net polinkis, ir vis dėlto tikrasis jūsų dvasios pasirinkimas yra nepajudinamai nukreiptas prieš tai, ir Dievas tai laiko tiesiog viliojimu bei įskaityto jums paklusnumą, tuo labiau Jam patinkantį, nes pagunda buvo tokia stipri.

Mes mažai žinome, kaip blogis gali rasti priėjimą prie tyros prigimties ir atrodyti įsikūnijęs mūsų mintyse bei jausmuose, tuo pačiu metu mums priešinant ir nugalint jį, ir išliekant tyriems kaip jūros paukštis, kuris iškyla iš vandens be nė vieno lašo, likusio ant jo blizgančio sparno, arba kaip arfos styga, kurią gali užgauti grubi ar nerangi ranka ir kuri skleidžia nedarną garsą ne dėl kokio nors arfos defekto, bet dėl rankos, kuri ją liečia. Bet leiskite Mokytojo rankai ja groti, ir tai bus melodijos akordas bei išskirtinio malonumo nata.

„Ir niekuo neišsigąskite priešininkų; tai jiems yra akivaizdus pražūties ženklas, o jums – išgelbėjimo, ir tai nuo Dievo.“

RUGSĖJO 13 d.

„Nesistebėkite ugnies karščiu, kuriuo esate bandomi“ (1 Pt 4, 12).

Dauguma žmonių po tikėjimo žingsnio tikisi saulėto dangaus ir neramių jūrų, ir kai sutinka audrą bei vėtrą, jie prisipildo nuostabos ir sumišimo. Bet tai yra būtent tai, ko turime tikėtis sutikti, jei gavome ką nors iš Viešpaties. Geriausias Jo buvimo ženklas yra priešininko iššūkis, ir kuo tikresnis mūsų palaiminimas, tuo tikriau jis bus užginčytas. Geras dalykas yra išeiti tikintis blogiausio, ir jei tai ateina, mes nesame nustebinti; o jei mūsų takas lygus ir mūsų kelias be pasipriešinimo, tai tuo labiau džiugina, nes ateina kaip džiugi staigmena.

Bet gerai supraskime, ką turime omenyje sakydami pagunda. Jūs, ypač tie, kurie žengėte su užtikrintumu, kad mirėte „aš“ ir nuodėmei, galite būti labai nustebę radę save užpultus minčių ir jausmų audros, kuri, regis, kyla visiškai iš vidaus, ir būsite priversti sakyti: „Kodėl, aš maniau, kad esu miręs, bet atrodo, kad esu gyvas.“ Tai, mylimieji, yra laikas prisiminti, kad pagunda, kurstymas, nėra nuodėmė, bet tik iš piktojo.

RUGSĖJO 14 d.

„Viešpats Dievas padės man, todėl aš nebūsiu sugėdintas. Todėl aš padariau savo veidą kaip titnagą ir žinau, kad nebūsiu sugėdintas“ (Iz 50, 7).

Tai pasitikėjimo ir pergalės kalba, ir būtent per šį tikėjimą, kaip mums sakoma laiško hebrajams ištraukoje, savo paskutinėje agonijoje „Jėzus, vietoj Jam skirto džiaugsmo, iškentėjo kryžių, nepaisydamas gėdos“. Jo gyvenimas buvo tikėjimo gyvenimas, Jo mirtis buvo tikėjimo pergalė, Jo prisikėlimas buvo tikėjimo triumfas, Jo tarpininkavimo karaliavimas yra visa viena ilga tikėjimo pergalė, „nuo šiol laukiant, kol visi Jo priešai bus padėti po Jo kojomis“.

Ir taip mums Jis tapo tikėjimo pavyzdžiu, ir kiekvienoje sunkumų, pagundymų ir vargo situacijoje ėjo prieš mus mojuodamas pasitikėjimo ir triumfo vėliava, ir liepdamas mums sekti Jo pergalingais pėdsakais.

Jis yra didysis Tikinčiojo Pavyzdys. Kol mes turime reikalauti savo išgelbėjimo tikėjimu, Didysis Pirmtakas taip pat reikalavo pasaulio išgelbėjimo tuo pačiu tikėjimu.

Todėl laikykime šį šlovingą Vadą savo tobulu pavyzdžiu, ir sekdami arti paskui Jį, prisiminkime, kad ten, kur Jis triumfavo, galime triumfuoti ir mes.

RUGSĖJO 15 d.

„Nors ir delstų, lauk jo, nes jis tikrai ateis ir nevēluos“ (Hab 2, 3).

Kai kurie dalykai turi savo ciklą per valandą, o kai kurie – per šimtmetį; bet Jo planai užbaigs savo ciklą, nesvarbu, ilgą ar trumpą. Gležnas vienmetis augalas, kuris žydi sezoną ir miršta, ir Kolumbijos alavijas, kuris vystosi šimtmetį, – kiekvienas ištikimas savo normaliam principui. Daugelis iš mūsų nori nuskinti savo vaisius birželį, o ne laukti iki spalio, ir todėl, žinoma, jie rūgštūs ir neprinokę; bet Dievo tikslai noksta lėtai ir pilnai, ir tikėjimas laukia, kol tai delsiama, žinodamas, kad tai tikrai ateis ir neuždels per ilgai.

Tai tobulas poilsis pilnai išmokti ir visiškai pasitikėti šiuo šlovingu pažadu. Galime žinoti be klausimo, kad Jo tikslai bus įvykdyti, kai visiškai patikėsime savo kelius Jam ir vaikščiosime budriai paklusdami kiekvienam Jo paraginimui. Šis tikėjimas suteiks ramią ir tykią pusiausvyrą dvasiai ir išgelbės mus nuo nerimastingų rūpesčių ir bandymų daryti per daug patiems.

Lauk, ir kiekviena skriauda išsitaisys,
Lauk, ir kiekvienas debesis prašviesės,
Jei tik lauksi.

RUGSĖJO 16 d.

„Niekada aš tavęs nepaliksiu ir niekada tavęs neapleisiu“ (Heb 13, 5).

Labai džiugu žinoti, kad nors klystame ir užsitraukiame daug bėdų, kurių galėjome lengvai išvengti, vis dėlto Dievas neapleidžia net klystančio vaiko, bet nuolankiai atgailaujant ir maldaujant visada pasiruošęs atleisti ir išgelbėti. Neatsisakykime savo tikėjimo dėl to, kad galbūt išklydome iš kelio, kuriuo Jis norėjo mus vesti. Izraelitai nesekė Juo, kai Jis pašaukė juos į Pažadėtąją Žemę, bet Dievas jų neapleido; per keturiasdešimt jų klajonių metų Jis ėjo šalia, kantriai ir su užuojauta kęsdamas jų atkrytį, laukdamas, kol galės būti maloningas jiems, kai ateis kita karta. „Visuose jų sielvartuose Jis sielvartavo, ir Jo akivaizdos Angelas juos gelbėjo; Jis nešė ir nešiojo juos visas senovės dienas.“ Ir taip vis dar, kol mūsų klajonės atneša mums daug sielvartų ir atima daug palaiminimų, širdžiai, kuri tikrai pasirenka Jį, Jis maloningai taria: „Niekada aš tavęs nepaliksiu ir niekada tavęs neapleisiu.“

RUGSĖJO 17 d.

„Tavo tauta bus savanoriška auka Tavo galybės dieną“ (Ps 110, 3).

Tai ir reiškia terminas „pasišventimas“. Tai savanoriškas širdies atidavimas arba savęs paaukojimas, verčiant meilei, kad priklausytume Viešpačiui. Džiugi jo išraiška yra: „Aš priklausau mylimajam.“ Tai, žinoma, turi kilti iš tikėjimo. Turi būti pilnas pasitikėjimas, kad esame saugūs šiame atsidavime, kad nekrentame į bedugnę ir neatsiduodame į teisėjo rankas, bet kad grimztame į Tėvo glėbį ir įžengiame į begalinį paveldą. O, tai begalinis paveldas. O, tai begalinė privilegija būti leistam taip atsiduoti Tam, kuris pasižada padaryti mus viskuo, kuo mes norėtume būti, netgi viskuo, ką Jo begalinė išmintis, jėga ir meilė su džiaugsmu mumyse įgyvendins. Tai molis, pasiduodantis puodžiaus rankoms, kad būtų suformuotas į garbės indą, tinkamą Šeiminko naudojimui. Tai vargšas gatvės pamestinukas, sutinkantis tapti kunigaikščio vaiku, kad būtų išsilavinęs ir aprūpintas, kad būtų paruoštas paveldėti visus savo globėjo turtus.

RUGSĖJO 18 d.

„Mes gyvename tikėjimu, o ne regėjimu“ (2 Kor 5, 7).

Yra dangiškos natos, kurios turi galią sugriauti deimantinio kietumo sienas ir ištirpdyti sunkumų kalnus. Pauliaus ir Silo giesmė sutraukė Filipų kalėjimo grandines; Juozapato choras privertė bėgti amonitų kariuomenes; ir tikėjimo giesmė išsklaidys mūsų priešus bei pakels mūsų silpstančias širdis į stiprybę ir pergalę. Mylimieji, ar mums tamsi valanda? Nevaisingumo ir niūrumo žiema? O, prisiminkime, kad tai Dievo pasirinktas laikas tikėjimo ugdymui ir kad Jis slepia po paviršiumi brangius ir nesuskaičiuojamus derlius, apie kuriuos nė negalvojome! Ne visada bus žiema, ne visada bus naktis, ir kai ateis rytas, ir pavasaris išskleis savo žalią apsiaustą ant plikų laukų, tada

džiaugsimės, kad nenuvylėme savo Tėvo išbandymo valandą, bet kad tikėjimas jau pareikalavo ir matė tolumoje džiugų vaisių, kurį regėjimas dabar stebi su ne ką mažesniu susižavėjimu nei gryno tikėjimo vizija.

Viešpatie, padėk man tikėti, kai negaliu matyti, ir mokytis iš savo išbandymų labiau pasitikėti Tavimi.

RUGSĖJO 19 d.

„Metui atėjus pjausime, jei nepailsime“ (Gal 6, 9).

Jei mažiausias iš mūsų galėtų tik numatyti amžinus rezultatus, kurie tikriausiai kils iš kukliausių tikėjimo tarnysčių, mes savo aukas ir vargus laikytume tik neapsakomais garbės ir galimybių paveldais ir nustotume kalbėti apie išbandymus ir aukas dėl Dievo.

Mažiausias tikėjimo grūdas yra nemirtingas ir negendantis daigas, kuris dar apsodins dangų ir padengs žemę negęstančios šlovės derliumi. Pakelkite galvą, mylimieji, horizontas platesnis nei tas mažas ratas, kurį galite matyti. Mes gyvename, mes kenčiame, mes dirbame, mes tikime dėl amžių, kurie dar ateis. „Nepailskime daryti gera, nes metui atėjus pjausime, jei nepailsime“, ir su džiaugsmo ašaromis vieną dieną šauksime: „O, koks didis yra Tavo gerumas, kurį paslėpei tiems, kurie Tavęs bijo, kurį paruošei tiems, kurie pasitiki Tavimi žmonių akivaizdoje.“

Padėk man šiandien gyventi ateinančio pasaulio jėgomis ir gyventi kaip žmogui danguje, vaikščiojančiam žeme.

RUGSĖJO 20 d.

„Tie, kurie laukia, nebus sugėdinti“ (Iz 49, 23).

Dažnai Jis pašaukia mus į šalį nuo mūsų darbo sezonui ir liepia mums nurimti bei mokytis, prieš vėl išeinant tarnauti. Ypač taip būna, kai įvyksta koks nors rimtas lūžis, staigi nesėkmė ar radikalus trūkumas mūsų darbe. Tokiomis laukimo valandomis laikas nėra prarandamas. Bėgdamas nuo priešų senovės riteris pastebėjo, kad jo žirgui reikia naujų pasagų. Apdairumas atrodė raginas jį nedelsti, bet aukštesnė išmintis pamokė jį sustoti kelioms minutėms prie pakelės kalvės, kad pakeistų pasagą, ir nors jis girdėjo persekiotojų žingsnius, šuoliuojančius visai šalia už nugaros, vis dėlto jis palaukė tas minutes, kol jo žirgas buvo paruoštas bėgimui, ir tada, šokęs į balną, kai jie pasirodė už šimto jardų, jis nulėkė nuo jų vėjo greičiu ir žinojo, kad jo sustojimas pagreitino jo pabėgimą. Taip dažnai Dievas liepia mums užtrukti prieš einant, ir visiškai atsigauti kitam dideliame kelionės ir darbo etapui.

Viešpatie, išmokyk mane nurimti ir žinoti, kad Tu esi Dievas, ir visą šią dieną eiti su Dievu.

RUGSĖJO 21 d.

„Pavargę, bet dar vejasi“ (Teis 8, 4).

Didelis dalykas taip išmokti pasikliauti Dievu, kad Jis veiktų per mūsų menkus išteklius, ir vis dėlto, taip pasikliaujant, būti visiškai ištikimiems bei darbštiesiems, ir neleisti mūsų pasitikėjimui išsigimti į abejingumą ir tingumą. Mes nerandame jokio tingumo ar aplaidumo Gideone ar jo trijuose šimtuose; nors jie buvo silpni ir jų buvo mažai, jie buvo visiškai ištikimi, ir viskas juose buvo paruošta Dievui naudoti iki pat galo. „Pavargę, bet dar vejasi“ – buvo jų šūkis, kai jie sekė ir

užbaigė savo šlovingą pergalę, ir jie nenurimo, kol paskutiniai jų priešai buvo sunaikinti, ir net jų klastingi draugai buvo nubausti už išdavystę ir neištikimybę.

Taip Dievas vis dar šaukia silpniausius instrumentus, bet kai Jis juos pasirenka ir įgalina, jie nebėra silpni, bet „galingi per Dievą“ ir ištikimi per Jo malonę kiekvienam pasitikėjimui ir galimybei; „pasitikėdami“, kaip sakydavo dr. Čalmersas (Chalmers), „tarsi viskas priklausytų nuo Dievo, ir dirbdami, tarsi viskas priklausytų nuo jų pačių“.

Išmokyk mane, mano palaimintasis Mokytojai, pasitikėti ir paklusti.

RUGSĖJO 22 d.

„Dar nematome, kad viskas būtų jam pajungta... Bet matome Jėzų“ (Heb 2, 8–9).

Kaip tai teisinga mums visiems! Kiek daug dalykų atrodo stipresni už mus, bet tebūnie palaimintas Jo vardas! – jie visi pajungti po Juo, ir mes matome Jėzų, vainikuotą virš jų visų; o Jėzus yra mūsų Galva, mūsų atstovas, mūsų antrasis „aš“, ir kur Jis yra, ten tikrai būsime ir mes. Todėl, kai nepamatome ko nors, ką Dievas pažadėjo ir ką pareikalavome savo patirtyje, pažvelkime aukštin ir pamatykime tai įgyvendinta Jame, ir pareikalaukime to Jame sau. Mūsų pusė yra tik pusė rato, dangaus pusė jau užbaigta, ir vaivorykštė, kurios viršutinės pusės nematome, vieną dieną bus aplink sostą ir apims kitą pusrutulį viso mūsų dabar nebaigto gyvenimo. Tad tikėjimu įženkime į visą savo paveldą. Pakelkime akis į šiaurę ir į pietus, į rytus ir į vakarus, ir išgirskime Jį sakant: „Visą žemę, kurią matai, aš duosiu tau.“ Prisiminkime, kad ratas yra pilnas, kad paveldas neribotas ir kad viskas padėta po Jo kojomis.

RUGSĖJO 23 d.

„Aš esu Viešpats, kuris tave gydo“ (Iš 15, 26).

Labai protinga, kad Dievas tikisi iš mūsų pasitikėjimo Juo dėl mūsų kūnų, taip pat kaip ir sielų, nes jei mūsų tikėjimas nėra pakankamai praktiškas atnešti mums laikiną palengvėjimą, kaip galime būti ugdomi tikrai priklausomybei nuo Dievo dėl bet ko, kas susiję su rimta rizika? Labai gerai kalbėti apie pasitikėjimą Dievu dėl tolimos ir būsimos išgelbėjimo perspektyvos po mirties! Vargu ar krikščioniškame krašte yra nusidėjėlis, kuris nesitikėtų būti išgelbėtas vieną dieną, bet tokiame tikėjime nėra tvirtumo. Tik tada, kai susiduriame akis į akį su pozityviais klausimais ir triuškinančiomis jėgomis, galime įrodyti Dieviškos jėgos realumą antgamtiniame gyvenime. Todėl, kaip ugdymą pačiai mūsų dvasiai, taip pat kaip ir maloningą aprūpinimą mūsų laikinam gyvenimui, Dievas mokė Savo žmones nuo pat pradžių pripažinti Jį kaip visų jų poreikių teikėją ir žvelgti į Jį kaip į savo kūną Gydytoją ir dvasių Tėvą. Mylimasis, ar išmokai „Jehova-Rofi“ prasmę, ir ar ji pakeitė tavo išbandymų Marą į palaiminimo ir šlovinimo Elimą?

RUGSĖJO 24 d.

„Jis vadina tai, ko nėra, tarytum būtų“ (Rom 4, 17).

Dievo Žodis sukuria tai, ką įsako. Kai Kristus sako bet kuriam iš mūsų: „Jūs jau esate švarūs dėl žodžio, kurį jums kalbėjau“, mes esame švarūs. Kai Jis sako „jokio pasmerkimo“, jo nėra, nors prieš tai buvo visas gyvenimas nuodėmės. Ir kai Jis sako „galingi per Dievą griauti tvirtoves“, tada silpni tampa stiprūs. Tai tikėjimo dalis – priimti Dievą už Jo Žodį, ir tada tikėtis, kad Jis pavers tai tikrove. Vienas prancūzų vadas padėkojo paprastam kareiviui, kuris išgelbėjo jo gyvybę, ir pavadino jį

kapitonu, nors jis buvo tik eilinis, bet vyras priėmė vadą už žodį, priėmė naują titulą ir tuo iš tiesų buvo paskirtas kapitonu.

Ar taip priimsime kuriamąjį Dievo išteisinimo, pašventinimo, jėgos ir išlaisvinimo žodį ir taip paversime tikrove galingą pažadą: „Jis duoda jėgų pavargusiam, ir tam, kuris neturi galios, Jis padaugina stiprybę; nes tie, kurie laukia Viešpaties, atgaus jėgas.“

RUGSĖJO 25 d.

„Dievo Sūnaus tikėjimas“ (Gal 2, 20).

Išmokime net paties savo tikėjimo paslaptį. Tai Kristaus tikėjimas, trykštantis mūsų širdyje ir pasitikintis mūsų išbandymuose. Taip visada giedosime: „Gyvenimą, kurį dabar gyvenu, gyvenu Dievo Sūnaus, kuris pamilo mane ir atidavė save už mane, tikėjimu.“ Taip žiūrėdami į Jėzų, „mūsų tikėjimo Autorių ir Ištobulintoją“, rasime, kad užuot kovoję pasiekti Dievo pažadus, mes atsigulsime ant jų palaimingame poilsyje ir būsime jų laikomi su tikėjimu, kuris yra ne daugiau mūsų, nei pažadai, kuriais jis remiasi. Kiekvienas naujas poreikis ras mus iš naujo besiremiančius į Jį dėl malonės pasitikėti ir nugalėti.

Be to, čia matome tikrąją maldos dvasią. Tai Kristaus Dvasia mumyse. „Bažnyčios viduryje giedosiu gyrių tau.“ Kristus vis dar gieda šiuos gyrius pasitikinčioje širdyje ir pakelia mūsų maldas į pergalės giesmes! Tai tikroji maldos dvasia, kaip Paulius ir Silas Filipų kalėjime, paverčiantys maldą šlovinimu, naktį diena, sielvarto naktį džiaugsmo rytu, ir kai Jis yra mumyse, tikėjimo dvasia, Jis taip pat taps šlovinimo dvasia.

RUGSĖJO 26 d.

„Būsiu su juo varge“ (Ps 91, 15).

Dažnai kyla klausimas: „Kodėl Jis nepadėjo man anksčiau?“ Tai ne Jo tvarka. Jis pirmiausia turi priderinti jus prie situacijos ir priversti jus išmokti pamoką iš jos. Jo pažadas yra: „Būsiu su juo varge; išlaisvinsiu jį ir pagerbsiu jį.“ Jis turi būti su jumis varge pirmiausia, kol nurimsite. Tada Jis jus iš ten išves. Tai neateis tol, kol nenustosite būti neramūs ir irzlūs dėl to ir netapsite ramūs bei pasitikintys. Tada Jis pasakys: „Gana.“

Dievas naudoja vargą mokyti savo vaikus brangių pamokų. Jie skirti mus ugdyti. Kai jų geras darbas bus atliktas, per juos mums ateis šlovingas atlygis. Juose yra saldus džiaugsmas ir galimybė. Jis nelaiko jų sunkumais, bet galimybėmis. Jie atėjo, kad suteiktų Dievui didesnę interesą jumis ir parodytų, kaip Jis gali jus iš jų išlaisvinti. Mes negalime turėti gailestingumo, verto šlovinti Dievą, be sunkumų. Dievas yra toks gilus, ir ilgas, ir aukštas, kaip mūsų mažas aplinkybių pasaulis.

RUGSĖJO 27 d.

„Šlovinga Dievo vaikų laisvė“ (Rom 8, 21).

Ar esate aukščiau savęs ir savęs tenkinimo visais būdais? Ar pakilote virš aplinkybių taip, kad jos nedaro jums įtakos? Ar esate aukščiau ligos ir piktų jėgų aplinkui, kurios norėtų nutempti jūsų fizinį gyvenimą į lakųjų smėlių? Šios jėgos yra visur aplink, ir jei joms pasiduotume, jos greitai mus paskandintų. Dievas nesunaikina ligos ar jos galios žaloti, bet Jis pakelia mus virš jos. Ar esate aukščiau savo jausmų, nuotaikų, emocijų ir būsenų? Ar galite plaukti nepajudinami kaip žvaigždės per visokį orą? Arfa skleis saldžią muziką arba nedarnius garsus, priklausomai nuo to, kieno pirštai

lies stygas. Jei velnio ranka ant jūsų arfos stygų, kokius bjaurius garsus ji skleis. Leiskite Viešpaties pirštams ją perbraukti, ir ji iškvėps dangišką muziką. Ar esate pakelti virš žmonių, taip, kad nesate surišti su niekuo ar niekam, išskyrus brangų Viešpatį, ir ar stovite laisvi Jo šlovingame gyvenime?

„Aš prisikėliau su Kristumi, aš gyvenu aukštybėse;
Aš vaikštau su Jėzumi žemai,
Aš skleidžiu Jo šlovės ir meilės šviesą
Aplink save, kur tik einu.“

RUGSĖJO 28 d.

„Kad jūsų tikėjimo išbandymas... daug brangesnis už auksą“ (1 Pt 1, 7).

Mūsų išbandymai yra didelės galimybės. Pernelyg dažnai žiūrime į juos kaip į dideles kliūtis. Tai būtų poilsio dangus ir neapsakomos jėgos įkvėpimas, jei kiekvienas iš mūsų nuo šiol pripažintų kiekvieną sunkią situaciją kaip vieną iš Dievo pasirinktų būdų įrodyti mums savo meilę ir galią, ir jei vietoj pralaimėjimo skaičiavimo pradėtume dairytis Jo šlovingų apsireiškimų žinučių. Tada iš tiesų kiekvienas debesis taptų vaivorykste, ir kiekvienas kalnas – kilimo taku ir atsimumo scena. Jei pažvelgsime į praeitį, daugelis iš mūsų rasime, kad būtent tas laikas, kurį mūsų dangiškasis Tėvas pasirinko padaryti mums maloniausius dalykus ir duoti mums turtingiausius palaiminimus, buvo laikas, kai buvome įsitempę ir uždaryti iš visų pusių. Dievo brangakmeniai dažnai atsiunčiami mums grubiuose ryšuliuose ir tamsiai apsirengusių tarnų, bet viduje randame pačius Karaliaus rūmų lobius ir Jaunikio Meilę.

Dievo Ugnie, pradėk savo darbą,
Sudegink „aš“ ir nuodėmės šlaką;
Sudegink mano pančius, išlaisvink mane,
Ir per krosnį eik su manimi.

RUGSĖJO 29 d.

„Nevadink suteptu“ (Apd 10, 15).

„Nėra nieko sutepto savaime“ (Rom 14, 14).

Mes galime atnešti Kristų į paprastus dalykus taip pat pilnai, kaip ir į tai, ką vadiname religinėmis pamaldomis. Iš tiesų, tai yra aukščiausias ir sunkiausias Dieviškos malonės pritaikymas – nuleisti ją į kasdienes gyvenimo reikalus, ir todėl Dievas tuo labiau pagerbiamas nei netgi dalykuose, kurie yra specialiai šventi.

Todėl dvyliktame laiške romiečiams skyriuje, kuris yra praktinio pasišventimo vadovas, iškart po ištraukos, kalbančios apie tarnavimą šventuose dalykuose, apaštalas iškart pereina prie bendrų, socialinių ir pasaulietinių reikalų, į kuriuos turime įnešti savo pasišventimo principus. Skaitome: „Mylėkite vieni kitus broliška meile; pagarba vienas kitą pralengkite; uolumu nebūkite tingūs; būkite liepsnojančios dvasios; tarnaukite Viešpačiui.“

Dievas nori levitų, išsibarsčiusių po visus Izraelio miestus. Jis nori jūsų dirbtuvės, gamyklos, virtuvės, vaikų kambario, redaktoriaus kabineto ir spaustuvės, taip pat kaip ir jūsų sakyklos bei maldos kambarėlio. Jis nori, kad būtumėte tokie pat šventi pirmadienio ar trečiadienio vidurdienį, kaip ir šventovėje sekmadienio rytą.

RUGSĖJO 30 d.

„Laiptų slėptuvėse“ (Gg 2, 14).

Balandis yra uolos plyšyje – perverame mūsų Viešpaties šone. Ten yra paguoda ir saugumas. Jis taip pat yra laiptų slėptuvėse. Jis mėgsta sukliuzti aukštuose bokštuose, į kuriuos žmonės lipa sraigtiniais laiptais šimtus pėdų virš žemės. Koks šlovingas vaizdas ten atsiveria į aplinkinį peizažą. Tai kylančio gyvenimo paveikslas. Kad pasiektume jo aukščiausią aukštumą, turime rasti laiptų slėptuves. Tai vienintelis būdas pakilti virš prigimtinio lygmens. Mūsų gyvenimas turėtų būti tylus kilimas su retkarčiais pasitaikančiomis poilsio vietomis; bet turėtume kilti aukščiau žingsnis po žingsnio. Ne visi randa šį slapto kilimo kelią. Tai skirta Dievo išrinktiesiems. Pasaulis gali manyti, kad einate žemyn. Galbūt neturite tiek daug viešo darbo kaip anksčiau. „Palaiminti turintys vargdienio dvasią.“ Tai slaptas, paslėptas gyvenimas. Mes galime vargiai suvokti, kad augame, kol vieną dieną ateina išbandymas ir mes randame, kad esame įsitvirtinę. Ar pakilote virš nuodėmės galios, kad Kristus saugotų jus nuo tyčinio nepaklusnumo? Ar jums sukelia šurpą žinojimas apie nuodėmės suvokimą? Ar esate pakelti virš pasaulio?

SPALIO 1 d.

„Kad ateinančiais amžiais parodytų beribius savo malonės turtus“ (Ef 2, 7).

Didysis Kristaus tikslas savo žmonėms yra išugdyti juos pažinti Jo pašaukimo viltį, Jo paveldo šlovės turtus ir kokia beribė Jo jėgos didybė mums, kurie tikime.

Įrodykime visuose savo įvairiuose gyvenimo keliuose ir kovos scenose Jo jėgos ir malonės pilnatvę, ir taip pažinsime „ateinančiais amžiais beribius Jo malonės turtus Jo gerume mums Jėzuje Kristuje“.

Mylimieji, ar taip sekate savo Mokytoju tikėjimo mokykloje ir baigiate išsilavinimą, kuris vėliau paruoš jus „daug viršesnei ir amžinai šlovės naštai“? Tai tik Tikėjimo Mokykla.

Mažai dabar galime įsivaizduoti, ką šios pamokos mums reikš vieną dieną, kai sėdėsime su Juo Jo soste ir dalysimės su Juo Dievo galia bei visatos valdymu. Būkime ištikimi mokiniai dabar, ir netrukus su Juo mes taip pat būsim „iškentėję kryžių, nepaisydami gėdos“, ir „atsisėsime Dievo sosto dešinėje“.

SPALIO 2 d.

„Moze nedavė jokio paveldo; Viešpats, Izraelio Dievas, buvo jų paveldas, kaip Jis jiems sakė“ (Joz 13, 33).

Tai labai reikšminga. Dievas davė žemę kitoms gentims, bet Jis atidavė Save levitams.

Krikščioniškame gyvenime yra toks dalykas kaip paveldas iš Viešpaties, ir yra toks dalykas kaip turėti patį Viešpatį savo paveldu.

Kai kurie žmonės gauna iš Viešpaties pašventinimą, kuris yra labai vertingas, bet kintamas ir dažnai nepastovus. Kiti išmoko aukštesnę pamoką priimti patį Viešpatį savo saugotoju ir šventumu, ir pasilikdami Jame yra išlaikomi virš savo būsenų ir jausmų permainų.

Kai kurie gauna iš Viešpaties didelius džiaugsmo ir palaiminimo saikus bei atgavos laikus.

Kiti gi išmoka priimti patį Viešpatį kaip savo džiaugsmą.

Kai kurie žmonės tenkinasi ramybe su Dievu, bet kiti paėmė „Dievo ramybę, pranokstančią visokį supratimą“.

Kai kurie turi tikėjimą *Dievu*, o kiti turi *Dievo* tikėjimą. Kai kurie turi daug išgydymo prisilietimų iš Dievo, kiti gi išmoko gyventi paties Dievo sveikatoje.

SPALIO 3 d.

„Mažąsias lapes, kurios gadina vynuogynus“ (Gg 2, 15).

Yra dalykų, kurie geri, bet netobuli. Jums nereikia viso pulko kanonados už lango, kad negalėtumėte užmigti. Visiškai pakanka, kad jūsų mažas žadintuvas skambintų savo mažu skambučiu. Nebūtina nervintis dėl visko; visiškai pakanka, jei velnias suerzina jūsų protą vienu mažu rūpesčiu, viena maža mintimi, kuri sugriauna jūsų tobulą ramybę. Tai kaip veidrodžio ar prašmatnaus tualetinio staliuko poliravimas – vienas įbrėžimas jį sugadins; ir kuo jis smulkesnis, tuo mažesnis įbrėžimas jį subjauroja. Taip ir jūsų poilsį gali sugriauti labai mažas dalykas. Galbūt pasitikėjote Dievu dėl savo būsimo išgelbėjimo; bet ar pasitikite dėl savo dabartinio verslo ar žemiškų rūpesčių, savo pinigų ir savo šeimos?

Ką reiškia ramybė, pranokstanti visokį supratimą? Tai nereiškia ramybės, kurios niekas negali suvokti. Tai reiškia ramybę, kurios joks protavimas neatneš. Negalite jos gauti galvodami. Gali būti visiškas pasimetimas ir keblumas visame horizonte, bet vis dėlto jūsų širdis gali ilsėtis tobulame saugume, nes Jis žino, Jis myli, Jis veda.

SPALIO 4 d.

„Vietoj erškėčių išsaug kiparisai“ (Iz 55, 13).

Dievo saldžiausias paminklas yra perkeistas spyglys ir usnis, žydinti ramybės ir saldumo gėlėmis ten, kur kadaise augo priekaištai.

Mylimieji, Dievas laukia sukurti būtent tokius paminklus jūsų gyvenime iš dalykų, kurie šiandien jus labiausiai skaudina. Paimkite nuoskaudas, išsiskyrimus, įtemptas draugystes ir nutrūkusius ryšius, kurie buvo jūsų gyvenimo sielvartas ir širdgėla, ir leiskite Dievui juos išgydyti bei suteikti malonės, kad susitaikytumėte su visais, su kuriais galbūt esate neteisūs, ir stebėsitės džiaugsmu bei palaiminimu, kuris ateis iš dalykų, sukėlusių jums tik apgailėstavimą ir skausmą.

„Palaiminti taikdariai, nes jie bus vadinami Dievo vaikais.“ Amžinasis mūsų palaimintojo Atpirkėjo užsiėmimas yra sutaikinti kaltuosius ir susvetimėjusius su Dievu, ir aukščiausias bei kristiškiausias darbas, kurį galime daryti, yra būti panašiems į Jį.

Ar išeisime nusausinti sielvartaujančio pasaulio ašarų, gydyti sudužusių širdžių, tvarstyti žmonių gyvenimo žaizdų ir sujungti širdį su širdimi, o žemę su dangumi?

SPALIO 5 d.

„Jis šlovingai nugalėjo“ (Iš 15, 1).

Mylimieji, Dievas šaukia mus į pergalę. Ar kas nors iš jūsų atsisakė kovos, ar pasidavėte? Ar sakėte: „Šis dalykas per sunkus“? Ar sakėte: „Galiu atsisakyti bet ko kito, bet ne šito“? Jei taip, jūs nesate pažadėtojoje žemėje. Dievas nori, kad priimtumėte kiekvieną sunkų dalyką, kuris ateina į jūsų

gyvenimą. Jis pradėjo su jumis žinodamas kiekvieną sunkumą. Ir jei išdrįsite Jam leisti, Jis išves jus ne tik kaip nugalėtojus, bet „daugiau nei nugalėtojus“. Ar tikitės visos pergalės?

Dievas suteikia savo vaikams jėgų mūšiu ir stebi juos su mylinčiu entuziazmu. Jis trokšta priglausti jus prie Savo rankų ir pasakyti: „Aš mačiau tavo kovą, stebėjau tavo išbandymus, džiaugiasi tavo pergale; tu pagerbei Mane.“ Žinote, Jis pasakė Jozuei pradžioje: „Niekas negalės atsilaikyti prieš tave per visas tavo gyvenimo dienas; kaip buvau su Moze, taip būsiu su tavimi: aš neapleisiu tavęs ir nepaliksiu tavęs.“ Ir vėl Jis sako mums: „Nebijok, nes aš su tavimi.“

SPALIO 6 d.

„Efraimas susimaišė“ (Oz 7, 8).

Didelis dalykas išmokti priimti Dievą pirmiausia, ir tada Jis gali sau leisti duoti mums visa kita, be baimės, kad tai mums pakenks.

Kol ko nors labai norite, ypač labiau nei norite Dievo, tai yra stabas. Bet kai tampate patenkinti Dievu, visa kita taip praranda savo žavesį, kad Jis gali jums tai duoti be žalos, ir tada galite imti tiek, kiek pasirenkate, ir naudoti tai Jo šlovei.

Nėra jokios žalos turėti pinigų, namų, žemių, draugų ir brangiausių vaikų, jei nevertinate šių dalykų dėl jų pačių.

Jei buvote atskirti nuo jų dvasioje ir tapote patenkinti pačiu Dievu, tada jie taps jums kanalais, pripildytais Dievo, kad priartintų Jį prie jūsų. Tada kiekvienas mažas ėriukas jūsų namuose bus švelni virvė, rišanti jus prie Ganytojo širdies. Tada kiekviena meilė bus maža auksinė taurė, pripildyta Jo meilės vyno. Tada kiekvienas bankas, akcija ir investicija bus tik kanalas, per kurį galėsite išlieti Jo geranoriškumą ir išplėsti Jo dovanas.

SPALIO 7 d.

„Jis neatvėrė savo burnos“ (Iz 53, 7).

Kiek daug malonės reikia teisingai pakelti nesupratimą ir priimti piktą vertinimą su šventu saldumu! Niekas labiau neišbando krikščioniško charakterio, kaip tai, kad apie jį pasakoma kas nors blogo. Tai dildė, kuri greitai įrodo, ar esame tik paaukuoti, ar grynas auksas. Jei tik galėtume žinoti palaiminimus, kurie slypi paslėpti mūsų gyvenimuose, sakytume kaip Dovydas, kai Šimis jį keikė: „Tegul keikia; galbūt Viešpats atlygins man geru už jo keikimą šią dieną.“

Kai kurie žmonės lengvai nukrypsta nuo savo gyvenimo darbo didingumo, persekidami savo nuoskaudas ir priešus, kol jų gyvenimas pavirsta vienu mažu menku karo sūkuriu. Tai kaip širšių lizdas. Galite išvaikyti širšes, bet tikriausiai būsite baisiai sugelti ir negausite nieko už savo vargus, nes net jų medus neverta paieškų.

Dieve, duok mums daugiau savo Dvasios, kuri, kai buvo keikiama, neatsakė keikimu; bet pavedė save Tam, kuris teisiai teisia.

Apsvarstykite Tą, kuris iškentė tokį nusidėjėlių prieštaravimą prieš Save.

SPALIO 8 d.

„Nieko netrūko iš visų gerų dalykų, kuriuos Viešpats buvo kalbėjęs“ (Joz 21, 45).

Vieną dieną net tu, drebantis, svyruojantis, stovėsi tose aukštumose ir žvelgsi atgal į viską, ką perėjai, viską, ko vos išvengei, visus pavojus, per kuriuos Jis tave vedė, suklypimus, per kuriuos Jis tave saugojo, ir nuodėmes, nuo kurių Jis tave išgelbėjo; ir šauksi su prasme, kurios dabar negali suprasti: „Išgelbėjimas priklauso Tam, kuris sėdi soste, ir Avinėliui.“

Vieną dieną Jis atsisės su mumis tuose šlovinguose namuose, ir turėsime visus amžius, kad suprastume savo gyvenimo istoriją. Ir Jis skaitys iš naujo tą seną pažymėtą Bibliją su mumis, Jis parodys mums, kaip laikėsi visų tų pažadų, Jis paaiškins mums paslaptis, kurių negalėjome suprasti, Jis primins mums dalykus, kuriuos seniai pamiršome, Jis pereis iš naujo su mumis gyvenimo knygą, Jis atsimins visą užbaigtą istoriją, ir esu tikras, mes dažnai šauksime: „Palaimintasis Kristau! Tu buvai toks tikras, Tu buvai toks geras! Ar kada buvo meilė kaip ši?“ Ir tada didysis choras bus pakartotas dar kartą – „Nieko netrūko iš nė vieno gero dalyko, kurį Jis kalbėjo; viskas įvyko.“

SPALIO 9 d.

„Ramybė jums“ (Jn 20, 19. 21).

Tai Jo pirmojo pasirodymo mūsų širdims tipas, kai Jis ateina atnešti mums savo ramybę ir išmokyti mus pasitikėti Juo bei mylėti Jį.

Bet yra antra ramybė, kurią Jis turi duoti. Jėzus vėl tarė jiems: „Ramybė jums.“ Yra „ramybė“, ir yra „vėl ramybė“. Yra ramybė su Dievu, ir yra „Dievo ramybė, kuri pranoksta supratimą“. Tai gilesnė ramybė, kurios mums reikia, prieš galint tarnauti Jam ar būti panaudotiems Jo šlovei.

Kol esame apkrauti savo rūpesčiais, Jis negali mums duoti savųjų. Kol esame užsiėmę savimi, negalime būti laisvi tarnauti Jam. Mūsų protai bus taip pripildyti mūsų pačių nerimo, kad nebūsime lygūs pasitikėjimui, kurio Jis reikalauja iš mūsų, ir todėl, prieš patikėdamas mums savo darbą, Jis nori išlaisvinti mus nuo kiekvienos naštos ir nerimo.

„Ramybė, tobula ramybė, šiame tamsiame nuodėmės pasaulyje,
Jėzaus kraujas kužda ramybę viduje.
Ramybė, tobula ramybė, spaudžiant gausybei pareigų,
Vykdyti Jėzaus valią – tai yra poilsis.“

SPALIO 10 d.

„Jei Dvasia marinate kūno darbus, gyvensite“ (Rom 8, 13).

Šventoji Dvasia yra vienintelė, kuri gali mus nužudyti ir išlaikyti mirusius. Daugelis krikščionių bando atlikti šį nemalonų darbą patys, ir jie eina per nuolatinį nukryžiavimą, bet niekada negali atlikti darbo galutinai. Tai Šventosios Dvasios darbas, ir kai tikrai atsiduodate mirčiai, nuostabu atrasti, kaip saldžiai Ji gali jus nužudyti.

Sako, kad elektros kibirkštis prisilietimu gyvybę užgęsta beveik be skausmo virptelėjimo. Bet, kad ir kaip būtų natūraliuose dalykuose, mes žinome, kad Šventoji Dvasia gali paliesti dangiška ugnimi atiduotą dalyką ir nužudyti jį akimirksniu, po to, kai jis tikrai atiduotas mirties nuosprendžiui. Tai mūsų reikalas, o Dievo reikalas yra įvykdyti tą nuosprendį ir laikyti jį nuolat veikiančią.

Neleiskime sau gyventi nuolatinės ir neveiksmingos savižudybės skausme, bet, laikydami save iš tiesų mirusiais, palikime save palaimintosios Šventosios Dvasios rankose, ir Ji nužudys viską, kas

kyla priešpriešiais Jo valiai, ir išlaikys mus ištikimus mūsų dangiškam skaitymui bei pripildytus Jo prisikėlimo gyvenimo.

SPALIO 11 d.

„O Tas, kuris tiria širdis, žino, kokia yra Dvasios mintis, nes Ji užtaria šventuosius pagal Dievo valią“ (Rom 8, 27).

Šventoji Dvasia pašvęstai širdžiai tampa užtarimo Dvasia. Mes turime du Užtarėjus. Turime Užtarėją pas Tėvą, kuris meldžiasi už mus Dievo dešinėje; bet Šventoji Dvasia yra Užtarėja viduje, kuri meldžiasi mumyse, įkvėpdama mūsų prašymus ir pateikdama juos per Kristų Dievui.

Mums reikia šio Užtarėjo. Mes nežinome, ko melsti, ir nežinome, kaip melsti, kaip derėtų, bet Ji įkvepia šventai širdžiai troškimus, kurių mes ne visada galime suprasti, dūsavimus, kurių negalėjome ištarti.

Bet Dievas supranta, ir Jis, su mylinčio Tėvo širdimi, visada tiria mūsų širdis, kad rastų Dvasios maldą ir atsakytų į ją. Jis randa ten daug maldų, kurių mes neatradome, ir atsako į daug šauksmų, kurių niekada nesupratome. Ir kai pasieksime savo namus ir skaitysime gyvenimo įrašus, mes geriau žinosime ir įvertinsime begalinę to Dieviško Draugo meilę, kuris budėjo viduje kaip maldos Dvasia ir iškvėpė kiekvieną mūsų poreikį į Dievo širdį.

SPALIO 12 d.

„Gyvybės Dvasios įstatymas Kristuje Jėzuse išlaisvino mane“ (Rom 8, 2).

Jėzaus Kristaus gyvenimas, atneštas į mūsų širdį Šventosios Dvasios, veikia ten kaip naujas dieviškos jėgos ir gyvybingumo dėsnis, ir neutralizuoja, nugali bei pakelia mus virš seno nuodėmės ir mirties dėsnio.

Pailiustruokime šiuos du dėsnius paprastu palyginimu. Pažiūrėkite į mano ranką. Pagal gravitacijos dėsnį ji natūraliai krenta ant stalo ir guli ten, traukiama žemyn to gamtos dėsnio, kuris verčia sunkius kūnus kristi į žemę.

Bet yra stipresnis dėsnis už gravitacijos dėsnį – mano paties gyvybė ir valia. Ir taip per šio aukštesnio dėsnio – gyvybingumo dėsnio – veikimą aš metu iššūkį gravitacijos dėsniui, pakeliu ranką ir laikau ją virš jos ankstesnės poilsio vietos, ir judinu ją savo valia. Gyvybingumo dėsnis išlaisvino mane nuo gravitacijos dėsnio.

Lygiai taip pat viduje gyvenantis Kristaus Jėzaus gyvenimas, veikdamas su dėsnio jėga, pakelia mane aukščiau ir neutralizuoja nuodėmės jėgą mano puolusioje prigimtyje.

SPALIO 13 d.

„Kūniškas mąstymas yra priešiškus Dievui“ (Rom 8, 7).

Kūnas yra nepagydomai blogas. „Jis nepaklūsta Dievo įstatymui ir net negali.“ Jis niekada negali būti geresnis. Nėra prasmės bandyti pagerinti kūną. Galite jį lavinti kiek norite. Galite treniruoti jį geriausiais metodais, galite rodyti jam ryškiausius pavyzdžius, galite jam groti ar raudoti, elgtis su juo skatinančiai ar griežtai; jo prigimtis visada liks nepataisomai ta pati.

Kaip laukinis vanagas, kurį mažas vaikas pagauna kūdikystėje ir bando išmokyti balandžio įpročių, nespėsite nė apsidairyti, kai jis įsmeigs savo žiaurų snapą į švelnius pirštus, kurie norėtų jį glostyti,

ir parodys seną laukinę baimės ir žiaurumo dvasią. Jis iš prigimties vanagas, ir niekada negali būti padarytas balandžiu. „Kūniškas mąstymas yra priešiškus Dievui. Jis nepaklūsta Dievo įstatymui ir net negali.“

Vienintelis vaistas žmogaus prigimčiai yra sunaikinti ją ir priimti vietoj jos dievišką prigimtį. Dievas nepagerina žmogaus. Jis nukryžiuoja prigimtinį gyvenimą su Kristumi ir sukuria naują žmogų Kristuje Jėzuje.

SPALIO 14 d.

„Eik šalin nuo manęs, šėtone!“ (Mt 16, 23).

Kai jūsų senasis „aš“ grįžta, jei klausysitės jo, bijosite jo, tikėsite juo, jis turės jums tokią pačią įtaką, lyg nebūtų miręs; jis valdys jus ir sunaikins jus. Bet jei ignoruosite jį ir sakysite: „Tu nesi aš, bet šėtonas, bandantis priversti mane patikėti, kad senasis ‘aš’ nėra miręs; aš atmetu tave, aš elgiuosi su tavimi kaip su demoniška jėga už manęs, aš atsiskiriu nuo tavęs“; jei elgsitės su juo kaip žmona su savo išsiskyrusiu vyru, sakydama: „Tu man niekas, tu neturi man galios, aš atsižadėjau tavęs, Jėzaus vardu liepiu tau dingti“, – štai! blogas dalykas dings, šešėlis išnyks, tikėjimo lazdelė nuramins neramią dvasią ir nusiųs ją atgal į bedugnę, ir rasite, kad Kristus yra ten vietoj to, su Savo prisikėlusiu gyvenimu, kad paremtų jūsų pasitikėjimą ir užantspauduotų jūsų pergalę.

Šėtonas gali pakęsti bet ką geriau nei nepaisymą. Jei ignoruosite jį, jis pasišlykštės ir dings. Jėzus atsukdavo jam nugarą ir sakydavo: „Eik šalin nuo manęs, šėtone.“ Tad atmeskime jį, ir pamatysime, kad jis bus priverstas veikti pagal mūsų tikėjimą.

SPALIO 15 d.

„Tikėjimas yra... įrodymas to, ko nematome“ (Heb 11, 1).

Tikras tikėjimas įmeta savo laišką į pašto dėžutę ir paleidžia jį. Nepasitikėjimas laikosi įsikibęs į jo kampą ir stebisi, kad atsakymas niekada neateina.

Aš turiu keletą laiškų savo stalo stalčiuje, kurie parašyti jau kelias savaites, bet buvo šioks toks neaiškumas dėl adreso ar turinio, tad jie vis dar neišsiųsti. Jie dar nieko gero nepadarė nei man, nei kam kitam. Jie niekada nieko nepasieks, kol aš neišleisiu jų iš savo rankų ir nepatikėsiu jų paštininkui bei paštui.

Taip yra ir su tikru tikėjimu. Jis perduoda savo bylą Dievui, ir tada Jis veikia.

Tai puiki eilutė trisdešimt septintoje psalmėje: „Perversk savo kelią Viešpačiui, pasitikėk Juo, ir Jis veiks.“ Bet Jis niekada neveikia, kol mes nepervedame.

Tikėjimas yra priėmimas, arba dar geriau – paėmimas Dievo siūlomų dovanų. Galime tikėti, ir ateiti, ir pavesti, ir ilsėtis, bet visiškai nesuvoksime viso savo palaiminimo, kol nepradėsime priimti ir neateisime į pasilikimo bei ėmimo nuostatą.

SPALIO 16 d.

„Nors buvai apleista ir nekenčiama... Aš padarysiu tave... džiaugsmu“ (Iz 60, 15).

Dievas mėgsta paimti labiausiai pražuvusius žmones ir padaryti juos didingiausiais Jo atperkančios meilės ir galios paminklais. Jis mėgsta paimti šėtono neapykantos aukas ir gyvenimus, kurie buvo

baisiausi jo naikinamosios galios pavyzdžiai, ir panaudoti juos iliustruoti bei nušviesti Dieviško gailingumo galimybes ir naujus Šventosios Dvasios kūrinus.

Jis mėgsta paimti dalykus mūsų pačių gyvenimuose, kurie buvo blogiausi, sunkiausi ir priešiškausi Dievui, ir pakeisti juos taip, kad taptume priešingi savo buvusiems „aš“.

Salviausios dvasios padaromos iš audringiausių ir savavališkiausių, galingiausias tikėjimas sukuriamas iš abejonių ir baimių dykumos, o Dieviškiausia meilė transformuojama iš akmeninių neapykantos ir savanaudiškumo širdžių.

Dievo malonė prilygsta pačiam nepalankiausiam temperamentui, nepalankiausioms aplinkybėms; ir jos šlovė yra paversti prakeiksmą palaiminimu ir parodyti žmonėms bei angelams ateinančiais amžiais, kad „kur gausėjo nuodėmė, ten dar labiau pertekė malonė“.

SPALIO 17 d.

„Abraomas patikėjo Dievu“ (Rom 4, 3).

Abraomo tikėjimas rėmėsi pačiu Dievu. Jis pažinojo Dievą, su kuriuo turėjo reikalų. Tai buvo asmeninis pasitikėjimas Tuo, kuriuo jis galėjo visiškai pasikliauti.

Tikroji viso Abraomo gyvenimo paslaptis buvo ta, kad jis buvo Dievo draugas ir žinojo Dievą esant jo didį, gerą ir ištikimą Draugą, ir, priimdamas Jį už žodį, jis išėjo iš visko, ką pažinojo ir mylėjo, ir iškeliavo nežinomu taku su niekuo kitu, tik Dievu.

Mylimieji, ar mes pasitikime ne tik Dievo žodžiu, bet ar išmokome atsiremti visu savo svoriu į Jį patį, begalinės meilės ir galios Dievą, mūsų sandoros Dievą ir amžinąjį Draugą?

Mums sakoma, kad Abraomas pašlovino Dievą šiuo tikėjimo gyvenimu. Tikrasis būdas pašlovinti Dievą yra leisti pasauliui pamatyti, kas Jis yra ir ką Jis gali padaryti. Dievas nenori, kad mes tiek daug darytume, kiek leistume žmonėms pamatyti, ką Jis gali padaryti. Dievas neieško nepaprastų charakterių kaip Savo instrumentų, bet Jis ieško nuolankių instrumentų, per kuriuos Jis galėtų būti pagerbtas per amžius.

SPALIO 18 d.

„Visa yra nuoga ir atidengta akims To, kuriam turime duoti apyskaitą“ (Heb 4, 13).

Pažodinis šios frazės vertimas yra: viskas yra nurengta ir pritrenkta (parblokšta). Tokia graikų kalbos žodžių jėga. Įvaizdis yra atleto Koliziejuje, kuris kovojo iš visų jėgų arenoje ir galiausiai krito po savo priešininko kojomis, nuginkluotas ir palaužtas bejėgiškume. Ten jis guli, negalėdamas suduoti smūgio ar pakelti rankos. Jis yra nurengtas ir pritrenkta, nuginkluotas ir neįgalus, ir jam nelieka nieko kito, kaip tik gulėti po priešininko kojomis ir kelti rankas pasigailėjimo.

Štai į tokią padėtį Dievas nori mus atvesti, kur mes nustosime kovoti ir bandyti apsiginti ar save pagerinti, ir bejėgiškai mesimės ant Dievo gailingumo. Tai nusidėjėlio vienintelė viltis, ir kai jis taip guli po gailingumo kojomis, Jėzus pasiruošęs jį pakelti ir suteikti jam tą nemokamą išgelbėjimą, kuris laukia visų.

Tai taip pat didžiausias krikščionio, ieškančio gilesnio ir aukštesnio gyvenimo, poreikis – ateiti į pilną savo niekingumo ir bejėgiškumo suvokimą ir atsigulti nurengtam ir pritrenktam po Jėzaus kojomis.

SPALIO 19 d.

„Atsisakę bedievystės“ (Tit 2, 12).

Sakykime „Ne“ kūnui, pasauliui ir meilei sau, ir mokykimės to švento savęs atsižadėjimo, kuris sudaro tiek daug paklusnumo gyvenimo. Nedarykite jokių nuolaidų kūnui; nesuteikite jokio pripažinimo savo žemesniajam gyvenimui. Sakykite „Ne“ viskam, kas žemiška ir savanaudiška. Kiek daug tikėjimo gyvenimo susideda tiesiog iš savęs atsižadėjimo.

Mes pradėdame vienu dideliu „Taip“ Dievui, o tada baigiame amžinu „Ne“ sau, pasauliui, kūnui ir velniui.

Jeį pažvelgsite į dešimt Dekalogo įsakymų, rasite, kad beveik kiekvienas iš jų yra „Nedaryk“. Jei skaitysite trylikąjį Pirmojo laiško korintiečiams skyrių su jo gražiu meilės paveikslu, rasite, kad dauguma meilės savybių yra neigiamos – ko meilė „nedaro, nemąsto, nesako, nėra“. Ir taip rasite, kad didžiausia pasišventimo gyvenimo dalis iš tikrųjų yra sakymas „Ne“.

Aš ne savo paties,
Aš priklausau Jam.
Aš Jo vieno,
Aš priklausau Jam.

SPALIO 20 d.

„Nepailskime daryti gera“ (Gal 6, 9).

Jeį Paulius galėtų žinoti paguodą ir viltį, kurią jis suteikė nesuskaičiuojamoms kartoms, žygiavusioms taku nuo kryžiaus į Karalystę aukštybėse, jis norėtų pereiti per tūkstantį gyvenimų ir tūkstantį mirčių, tokių, kokias iškentė, dėl palaiminimo, kuris sekė nuo tada, kai jo kilni galva nusirito į dulkes prie Ostijos vartų Romoje.

Ir jei mažiausias iš mūsų galėtų tik numatyti amžinus rezultatus, kurie tikriausiai kils iš kukliausių tikėjimo tarnysčių, mes savo aukas ir vargus laikytume tik neapsakomais garbės ir galimybių paveldais ir nustotume kalbėti apie išbandymus ir aukas, padarytas dėl Dievo.

Mažiausias tikėjimo grūdas yra nemirtingas ir negendantis daigas, kuris dar apsodins dangų ir padengs žemę negėstančios šlovės derliumi. Pakelkite galvą, mylimieji, horizontas platesnis nei tas mažas ratas, kurį galite matyti. Mes gyvename, mes kenčiame, mes dirbame, mes tikime dėl amžių, kurie dar ateis!

SPALIO 21 d.

„Kas mus atskirs nuo Kristaus meilės?“ (Rom 8, 35).

Ir tada ateina triumfuojantis atsakymas, po to, kai visos galimos kliūtys ir priešai buvo paminėti vienas po kito: „Tačiau visuose šiuose dalykuose mes esame daugiau nei nugalėtojai per Tą, kuris mus pamilo.“ Mūsų išbandymai virs pagalba; mūsų priešai bus paimti į nelaisvę ir priversti kovoti mūsų mūšiuose. Kaip svarmenys aname laikrodyje, kurie priverčia jį eiti, patys mūsų sunkumai taps paskatomis tikėjimui ir maldai, ir progomis Dievui tapti mums realesniam.

Mes gausime iš savo bėdų ne tik išlaisvinimą, bet triumfą, ir visuose šiuose dalykuose būsime net daugiau nei nugalėtojai per Tą, kuris mus pamilo.

Mūsų saugumas priklauso ne nuo mūsų nekintančios meilės, bet nuo Dievo meilės Kristuje Jėzuse mums. Ne išikibusios kūdikio rankos į motinos krūtinę saugo jį nuo kritimo, bet stiprios motinos rankos aplink jį, kurios niekada jo nepaleis. Jis pamilo mus amžina meile, ir nors visa kita gali keistis, Jis niekada mūsų nepaliks ir neapleis.

SPALIO 22 d.

„Galintį atjausti mūsų silpnybes“ (Heb 4, 15).

Kai kurie iš mūsų šiek tiek žinome, ką reiškia būti sukrėstam kitų kančių jausmo, ir kartais kitų nuodėmių, ir nuodėmių, kurios atrodo persunkiančios mus, kai jos susisiečia su mumis, ir užmeta ant mūsų baisų nuodėmės ir poreikio jausmą.

Tai, galbūt, skirta suteikti mums šioji tokį supratimą apie užuojautą, kurią Jėzus jautė, kai Jis prisiėmė mūsų nuodėmes, mūsų ligas ir mūsų sielvartus. Nedvejokime uždėti jas ant Jo! Jam daug lengviau nešti jas *nuo* mūsų, nei nešti jas *su* mumis. Jis jau nešė jas už mus, tiek Savo gyvenime, tiek Savo mirtyje. Nuridenkime naštą ant Jo, ir tegul ji nurieda, ir tada, stiprūs Jo jėga ir pailsėję Jo gyvenime bei meilėje, išsikime patarnauti kitiems užuojauta ir pagalba, kurią Jis mums taip gausiai suteikė.

Pasaulis pilnas sielvarto, ir tie, kurie pažino jo kartėlį ir išgydymą, yra Dievo paguodos tarnai verkiančiam pasauliui.

O, ašaros, kurios teka aplink mus,
Nušluostykime jas, kol galime;
Atneškite sudužusias širdis Jėzui,
Jis nušluostys jų ašaras.

SPALIO 23 d.

„Ar ilgai jūs svyruosite tarp dviejų nuomonių?“ (1 Kar 18, 21).

Keista, kad žmonės negali atsikratyti minties, jog pašvęstas gyvenimas yra sunkus. Paprastas pavyzdys atsakys į šį kvailą įspūdį. Tarkime, tramvajaus vairuotojas pasakytų: „Daug lengviau važiuoti vienu ratu bėgiais, o kitu – ne“, jo linija greitai būtų visuomenės apleista, ir jie verčiau eitų pėstute. Žinoma, daug lengviau važiuoti abiem ratais bėgiais ir visada bėgiais, ir daug lengviau sekti Kristumi pilnai nei sekti puse širdies ir šlubuojant. Pranašas buvo teisus savo aštriu klausimu: „Ar ilgai jūs svyruosite tarp dviejų nuomonių?“ Neapsisprendęs žmogus yra šlubuojantis žmogus. Šlubuojantis žmogus yra luošas žmogus ir apgailėtinas žmogus, o visiškai atsidavęs krikščionis yra žmonių ir angelų susižavėjimas bei nuolatinis džiaugsmas sau.

Pasakyk, ar viskas skirta Jėzui,
Kaip dažnai giedi giesmėse;
Ar Jis tavo Karališkasis Šeimininkas,
Ar Jis tavo širdies tikrasis Karalius?

SPALIO 24 d.

„Pirmiausia atidavė patys save Viešpačiui, o paskui mums per Dievo valią“ (2 Kor 8, 5).

Kad būtumėte sėkmingi krikščioniškame darbe, būtina būti lojaliems ne tik Dievui, bet ir darbui, su kuriuo esate susiję. Kuo giliau žmogus pažįsta Viešpatį, tuo lengviau su Juo sutarti.

Paviršutiniški krikščionys linkę būti kaprizingi. Brandūs krikščionys yra taip arti Viešpaties, kad nebijo praleisti Jo vedimo ir ne visada bando įrodinėti savo lojalumą Jam ir nepriklausomybę nuo kitų.

[Korintiečiai](#), kurie pirmiausia atidavė save Viešpačiui, neturėjo sunkumų atiduoti save Jo Apaštalui per Dievo valią. Džiugu dirbti su tikromis širdimis, kuriomis galime visiškai pasikliauti.

Dieve, duok mums sveiko proto dvasią ir širdį „padėti kelyje“.

Gali padėti šventa malda,
Padedančia meile ir džiaugsminga giesme;
O, naštos, kurias gali nešti;
O, sielvartai, kuriais gali dalintis;
O, vainikai, kuriuos dar gali dėvėti,
Jei tik padėsi kelyje.

SPALIO 25 d.

„Jau atėjo valanda mums pabusti iš miego... Todėl atmeskime tamsos darbus ir apsiginkluokime šviesos ginklais“ (Rom 13, 11–12).

Pabuskime iš miego; būkime budrūs; būkime gyvi didžiosioms būtinybėms, kurios mums tikrai rūpi.

Nusivilkime nakties drabužius ir nakties pataikavimus; laisvus malonumo rūbus ir plazdančius poilsio drabužius; tamsos valandų šventiniai malonumai nėra skirti dienos vaikams. Atmeskime tamsos darbus.

Apsiginkluokime dienai. Prieš apsirengdami drabužius, užsidėkime ginklus, nes žengiame į priešų žemę ir pavojų pasaulį; užsidėkime išgelbėjimo šalną, tikėjimo ir meilės šarvus bei tikėjimo skydą, ir stovėkite ginkluoti bei budrūs, kai paskutinių dienų pavojai renkasi aplink mus.

Apsivilkime Viešpačiu Jėzumi Kristumi. Tai mūsų dienos apdaras. Ne mūsų pačių darbai ar teisumas, bet Viešpaties Jėzaus Kristaus asmuo ir teisumas, kuris atidavė mums savo paties gyvybę ir tampa mums mūsų Visapusišku Pakankamumu.

SPALIO 26 d.

„Eik į kelius... ir priversk įeiti“ (Lk 14, 23).

Didžiajame palyginime keturioliktame Luko skyriuje, pasakojančiame apie didžiąją vakarienę, kurią senovės didikas paruošė savo draugams ir kaimynams, ir į kurią, kai šie paprašė atleisti, jis pakvietė luošus ir raišus iš miesto lūšnynų bei raupsuotuosius iš už vartų, yra reikšmingas krikščionybės programos šiame amžiuje paveikslas ir pamoka.

Visų pirma, kiekvienam mąstančiam protui akivaizdu, kad Mokytojas pradeda atleisti krikščioniškų šalių žmonėms, užkietėjusiems Evangelijai. Darosi nuolat sunkiau sudominti neišgelbėtuosius mūsų pačių krašte, ypač tuos, kurie buvo pratę girdėti Evangeliją ir Kristaus dalykus. Jie paprašė atleisti nuo Evangelijos puotos, ir Viešpats jiems atleidžia.

Tuo pačiu metu du pastebimi judėjimai, nurodyti palyginime, tampa vis labiau akivaizdūs mūsų laikais. Vienas yra Evangelija lūšnynams ir apleistoms klasėms namuose; kitas yra Evangelija pagonims arba apleistoms klasėms užsienyje.

SPALIO 27 d.

„Štai Aš esu Viešpats, viso kūno Dievas; ar yra man kas nors per sunku?“ (Jer 32, 27).

Karalius Kyras buvo priverstas išpildyti Jeremijo viziją, išleisdamas dekretą tą akimirką, kurią pranašystė buvo išpranašavusi, skelbdamas, kad Jehova liepė jam atstatyti Jeruzalę ir pakviesti jos belaisvius grįžti į gimtuosius namus. Taip Jeremijo tikėjimas buvo apgintas, ir Jehovos pranašystė šlovingai išsipildė, kaip tikėjimas visada bus pagerbtas. O, duok tikėjimo, kuris tamsioje dabartyje ir dar tamsesnėje ateityje išdrįstų pasirašyti įrodymus ir užantspauduoti dokumentus, jei reikia, laukimo laikui, ir tada pradėtų liudyti savo vilties tikrumą kaip Anatoto pranašas!

Žodis Anatotas turi gražią reikšmę – „aidai“. Taip tikėjimas yra Dievo „aidas“, ir Dievas visada duoda „aidą“ tikėjimui, atsakydamas jam šlovingu išsipildymu. O, tegu mūsų tikėjimas taip pat atkartoja drąsų senovės pranašo teiginį ir paima mūsų pilną paveldą su jo šlovingu šūksniu: „O, Viešpatie, Tu esi viso kūno Dievas, ar yra kas nors per sunku Viešpačiui?“ Ir atgal kaip aidas ateis dangiškas atsakymas į mūsų širdį: „Aš esu viso kūno Dievas, ar yra man kas nors per sunku?“

SPALIO 28 d.

„Gerasis tarne! Kadangi buvai ištikimas mažiausiame dalyke, valdyk dešimt miestų“ (Lk 19, 17).

Svarbu ne mūsų sėkmė tarnystėje, bet mūsų ištikimybė. Kalebas ir Jozuė buvo ištikimi, ir Dievas tai prisiminė, kai atėjo aplankymo diena. Tai buvo labai sunki ir nepopuliari padėtis, ir mes visi esame pašaukti savo gyvenimo krizėse stovėti vieni, ir būtent šiame reikale – pasitikėti Dievu dėl pergalės prieš nuodėmę ir mūsų pilno paveldo Kristuje – mes visi turime būti išbandyti kaip jie.

Mūsų broliai, net Dievo bažnyčioje, pripažindami abstrakčiai tokio idealaus gyvenimo grožį ir privalumus, sako mums, kaip sakė Izraeliui, kad tai neįgyvendinama ir neįmanoma, ir daugeliui iš mūsų tenka stovėti vieniems metų metus liudijant apie Kristaus galią išgelbėti Savo žmones iki galo ir kaip Kalebas sekant Juo visiškai, kad ir vieniems. Bet tai tikroji tikėjimo pergalė ir mūsų bekompromisės ištikimybės įrodymas.

Todėl nesiskųskime, kai kenčiame priekaištus dėl savo liudijimo ar stovime vieni už Dievą, bet dėkokime Jam, kad Jis mus taip pagerbia, ir taip atlaikykime išbandymą, kad Jis vėliau galėtų mus panaudoti, kai minios mielai seks paskui.

SPALIO 29 d.

„Ko tik prašysite Tėvą mano vardu, Jis jums duos“ (Jn 16, 23).

Du vyrai eina pas banko kasininką, abu laikydami rankose popieriaus lapą. Vienas apsirengęs brangių stiliumi ir pateikia pirštinėtą bei žieduotą ranką; kitas yra grubus, neplautas darbininkas. Pirmasis atmetamas mandagiu sakiniu, o antrasis gauna tūkstantį dolerių per prekystalį. Koks skirtumas? Vienas pateikė bevertį vardą; kitas padavė vekselį, patvirtintą banko prezidento. Taip ir dorybingiausias moralistas bus nukreiptas nuo gailestingumo vartų, o bjauriausias nusidėjėlis priimtas vidun, jei pateiks Jėzaus vardą.

Ką duosime begaliniam tyrumui ir teisumui? Jėzų! Jokia kita dovana nėra verta Dievui priimti. Ir Jis davė Jį mums būtent šiam tikslui – atiduoti atgal kaip mūsų pakaitalą ir pasitenkinimą. Ir Jis „paliudijo“ apie šią dovaną tai, ko nepaliudijo apie jokią kitą, būtent, kad Juo Jis gėrėsi, ir visi, kurie Jį priima, „yra priimti Mylimajame“. Ar priimsime liudijimą, kad Dievas patenkintas Savo Sūnumi? Ar būsime patenkinti Juo?

SPALIO 30 d.

„Gyvenkite giliai“ (Jer 49, 8).

Dievo buvimas susilieja su kiekviena kita mintimi ir sąmone, tekėdamas saldžiai ir tolygiai per mūsų verslo planus, mūsų socialinius pokalbius, mūsų širdies prisirišimus, mūsų rankų darbą, visą mūsų gyvenimą, susiliedamas su viskuo, pašventindamas viską ir sąmoningas per viską, kaip gėlės kvapas arba draugo buvimas sąmoningai šalia, ir vis dėlto nė kiek netrukdamas intensyviausiam ir nuolatiniam rankų bei smegenų užimtumui. Koks gražus nusistovėjęs šios nepaliaujamos bendrystės ir priklausomybės įprotis tarp ir virš visų minčių bei užsiėmimų! Kaip miela matyti brangų seną šventąjį padedantį į šalį savo knygas vakare ir nuolankiai sakantį: „Viešpatie Jėzau, viskas tarp mūsų vis dar taip pat“, ir užmiegantį Jo globoje.

Tad būkime įsitvirtinę Jame. Įauikime į Jį visomis savo esybės šaknimis ir gijomis. Jis nepavargs nuo mūsų draugystės. Jis nenorės mūsų kartais atidėti į šalį. Gražūs kenčiančio šventojo žodžiai: „Jis niekada nesako sudie.“ Jis pasilieka. Tad pasilikime Jame.

SPALIO 31 d.

„Pakanka tau mano malonės, nes mano stiprybė tampa tobula silpnume“ (2 Kor 12, 9).

Dievas leido krizei apsupti Jokūbą tą naktį, kai jis nusilenkė Peniele maldaudamas, kad atvestų jį į vietą, kur jis galėtų įsikibti į Dievą taip, kaip niekada nebūtų padaręs; ir iš tos siauros pavojaus perėjos Jokūbas išėjo padidėjęs savo tikėjimu ir Dievo pažinimu, ir naujo bei pergalingo gyvenimo jėga. Jis turėjo priversti Dovydą per ilgą ir skausmingą metų drausmę išmukti visagalę savo Dievo jėgą ir ištikimybę, ir išaugti į įsitvirtinusių tikėjimo ir dievotumo principus, kurie buvo būtini jo vėlesnei ir šlovingai Izraelio karaliaus karjerai.

Nieko kito, tik kraštutinumai, kuriuose Paulius buvo nuolat statomas, niekada nebūtų galėję išmokyti jo, ir išmokyti bažnyčios per jį, pilnos didžiojo pažado prasmės, kurį jis taip išmoko reikalauti: „Pakanka tau mano malonės.“ Ir nieko kito, tik mūsų išbandymai ir pavojai niekada nebūtų atvedę kai kurių iš mūsų pažinti Jį taip, kaip pažįstame, pasitikėti Juo taip, kaip pasitikime, ir semtis iš Jo malonės saikų, kuriuos patys mūsų kraštutinumai padarė būtinus.

xxx

Štai A. B. Simpsono knygos „Days of Heaven Upon Earth“ („Dangaus dienos žemėje“) tęsinys (Lapkričio 1 d. – Gruodžio 31 d.).

Vertime išlaikytas teologinis tikslumas bei pakilus, dvasinis autoriaus stilius, adaptuojant tekstą sklandžiai lietuvių kalbai.

LAPKRIČIO 1 d.

„Mes ateisime pas jį ir apsigyvensime pas jį“ (Jn 14, 23).

Ši idėja – bandyti pasiekti savo paties šventumą, o tada tikėtis, kad Kristus už tai atlygins – nėra Jo mokymas. O ne; Kristus yra šventumas; Jis atneš šventumą ir ateis gyventi širdyje amžiams.

Kai vienas iš mūsų milijonierių nusiperka sklypą su sena lūšna ant jo, jis neremontuoja senos lūšnos, bet samdo žmogų (jei šis sutinka), kad ją nugriautų, ir jos vietoje stato rūmus. Tau reikia ne remontuoti namą, bet atiduoti Kristui tuščią sklypą, ir Jis iškas pamatus giliau mūsų senojo gyvenimo ir pastatys namą, kuriame gyvens amžinai.

Štai ką turime omenyje sakydami, kad Kristus bus pasiruošimas palaiminimui ir pats paruoš kelią Savo atėjimui. Tai panašu į didžiojo Asirijos karaliaus žygį. Jis neįsakydavo žmonėms nutiesti kelio, bet siūsdavo į priekį savo vyrus, ir jie kirsdavo medžius, užpildydavo duobes ir lygindavo kalnus. Taip ir Jis, jei Jam leisime, bus Ateinantis Karalius, mūsų tikėjimo Autorius ir Išstobulintojas.

LAPKRIČIO 2 d.

„Paimame nelaisvėn kiekvieną mintį, kad paklustų Kristui“ (2 Kor 10, 5).

Jei norime pasilikti Kristuje, neturime pasitikėti savimi. Savęs tramdymas visada turi būti pirmoji dieviškosios pilnatvės ir veiksmingumo būtinybė. Jūs žinote, kaip greitai iššokate į priekį, kai iškyla kokia nors krizė. Kai atsitinka kažkas, kas jus domina, jūs išsakote savo mintis pagauti staigus impulso, ir tada galbūt tenka savaites atsiiminti savo žodžius ir priimti Viešpaties mintį vietoj savosios. Tik tada, kai pasitraukiame Viešpačiui iš kelio, Jis gali mus naudoti. Tad išeikite iš savęs, visada sulaikydami savo valią dėl visko, kol pažvelgsite į tai ir paklausite: „Viešpatie, kokia Tavo valia? Kokia Tavo mintis apie tai?“

Tie, kurie taip pasilieka Kristuje, turi santūrumo ir tylos įprotį; jie nėra tarškantys ir neapgalvotai kalbantys, jie ne visada turės nuomonę apie viską ir ne visada žinos, ką daryti. Bus pagarbus sprendimo sulaikymas ir atsargus vaikščiojimas su Dievu. Būtent mūsų veržli, impulsyvi dvasia taip nuolat trukdo mums girdėti Viešpatį ir Juo sekti.

LAPKRIČIO 3 d.

„Tai mano mylimasis ir tai mano draugas“ (Gg 5, 16).

Jis yra mūsų Draugas. „Kas iš jūsų, turėdamas draugą, nueis pas jį vidurnaktį?“ Tai turi gilią reikšmę kiekvieno iš mūsų patirtyje. Kas gi nėra turėjęs draugo, ir kai kuriais atžvilgiais labiau draugo nei netgi tėvo?

Yra tam tikrų artimų ryšių, gimusių ne iš kraujo, kurie yra patys intensyviausi ir tvariausi žemiškos meilės saitai. Po vieną suskaičiuokime juos ir prisiminkime kiekvieną meilės veiksmą bei ryšį, ir pagalvokime apie viską, dėl ko galime jais pasitikėti, ir viską, kur jie mus palaikė; ir tada, sutelkę visą prisiminimų ir prisirišimo svorį, pastatykime Dievą į tą pasitikėjimo vietą ir pagalvokime, kad Jis yra visa tai ir be galo daugiau.

Mūsų Draugas! Tas, kuris asmeniškai mumis domisi; kuris pamilo mus visa širdimi; kuris priartėjo prie mūsų švelniame ir subtiliame neišsakomos bendrystės intymume; kuris davė mums tokius neįkainojamus įžadus ir pažadus; kuris padarė mums tiek daug ir kuris visada pasiruošęs prisiimti bet kokią vargą ar išlaidas, kad mums padėtų – pas Jį mes ateiname maldoje, pas savo Dangiškąjį Draugą.

LAPKRIČIO 4 d.

„Argi Viešpats taip pat mėgsta deginamąsias aukas ir atnašas, kaip klusnumą Viešpaties balsui?“ (1 Sam 15, 22).

Daugelis sielų meldžia pašventimo, bet neįeina į palaiminimą, nes protingai nesupranta ir tikėjimu nepriima Dievo paskirtų priemonių per Jėzų Kristų ir Dvasios buvimą viduje. Daugelis maldų už kitų išgelbėjimą yra trukdomos, nes pats draugas imasi neteisingo būdo atsakymui pasiekti ir griebiasi priemonių, kurios visiškai tinka sužlugdyti jo paties kilnų tikslą.

Pažįstame ne vieną žmoną, kuri meldžia dėl savo vyro sielos ir tikisi jį laimėti vengdama visko, kas galėtų jį ižveisti, ir pasiduodama visiems jo pasaulietiškiems pomėgiams su tuščia viltimi patraukti jį prie Kristaus. Daug veiksmingesnė būtų ištikimybės Dievui ir bebaimio liudijimo Jam nuostata, kurią Dievas galėtų palaiminti.

Daugelis bendruomenių stebisi, kodėl jos tokios skurdžios ir vargstančios. Gali paaiškėti, kad jų finansiniai metodai yra visiškai neraštiški ir dažnai neverti paprastos savigarbos.

Kai prašome Dievo kokio nors palaiminimo, turime leisti Jam nukreipti žingsnius, kurie atneš atsakymą.

LAPKRIČIO 5 d.

„Aš juose ir Tu manyje“ (Jn 17, 23).

Jei norime būti išplėsti iki pilno Dievo tikslo saiko, pasistenkime suvokti šiek tiek savo pačių talpos Jo pripildymui.

Mes mažai nutuokiame apie žmogaus sielos ir dvasios dydį. Niekada, kol Jis neatnaujina, neapvalo ir neižengia į širdį, mes negalime turėti adekvataus supratimo apie galimybes tos būtybės, kurią Dievas sukūrė pagal Savo paties atvaizdą ir kurią Jis dabar atnaujina pagal Viešpaties Jėzaus pavyzdį.

Tačiau mes žinome, kad Dievas sukūrė žmogaus sielą būti Jo šventykla ir buveine, ir kad Jis moka pastatyti namą, kuris gali talpinti Jo begalinę pilnatvę. Mes žinome šiek tiek apie tai, kai visa mūsų prigimtis atgyja pavasariniam gyvenimui atėjus Šventajai Dvasiai, ir kai laikas nuo laiko nauji krikštai pažadina miegančias galias ir jautrumą, kurio nežinojome turintys.

O, suteikime Jam teisę padaryti iš mūsų tai, kas geriausia, ir, kupini nuostabos, vieną dieną išvysime šlovingą šventyklą, kurią Jis pastatė, ir sakysime: „Viešpatie, kas yra žmogus, kad Tu taip pamilai jį?“

LAPKRIČIO 6 d.

„Laimink, mano siela, Viešpatį“ (Ps 103, 1).

Laimink, mano siela, Viešpatį; ir viskas, kas manyje, tebūna sužadinta didinti Jo šventą vardą. „Laimink, mano siela, Viešpatį ir neužmiršk visų Jo geradarysčių. Jis atleidžia visas tavo kaltes ir gydo visas tavo ligas. Jis atperka tavo gyvybę iš pražūties ir vainikuoja tave gailėstingumu ir pasigailėjimu. Jis pasotina tavo burną gėrybėmis, kad tavo jaunystė atsinaujina kaip erelio.“ Kas gi geriau gali giedoti šią padėkos giesmę nei mes, besidžiaugiantys, kaip daugelis iš mūsų, tikimės,

darome, šiuo pilnu išgelbėjimu ir šlovinantys Dievą už šlovingą prisikėlusio Viešpaties sveikatą ir nuolatinę jaunystę?

Pagal tikslų raidžių ir eilučių skaičių ši psalmė ir jos pirmosios eilutės yra pačiame Šventojo Rašto centre. Tad tegu ji stovi mūsų gyvenimuose, mums žvelgiant atgal, į priekį ir aukštyn dėkingame šlovinime, kai giedame jos baigiamuosius akordus: „Laimink, mano siela, Viešpatį, ir viskas, kas manyje, telaimina Jo šventą vardą.“ Viešpatie, sutelk mano širdį Tavyje ir meilės bei šlovinimo dvasioje.

LAPKRIČIO 7 d.

„Aš tave sustiprinsiu, aš tau padėsiu, aš tave palaikysiu“ (Iz 41, 10).

Dievas turi tris būdus mums padėti: Pirma, Jis sako: „Aš tave sustiprinsiu“; tai yra, Aš padarysiu tave patį šiek tiek stipresnį. Antra: „Aš tau padėsiu“; tai yra, Aš pridėsiu Savo jėgą prie tavo jėgos, bet tu vesi, o Aš padėsiu. Bet trečia, kai būsi pasiruošęs: „Aš tave palaikysiu savo teisumo dešine“; tai yra, Aš tave pakelsiu fiziškai ir nešiu tave visą, ir tai nebus nei tavo jėga, nei Mano pagalba, bet Mano visiškas laikymas. Taigi, turi būti visiškai tiesa, kad kai prieiname savo jėgų pabaigą, prieiname Jo jėgų pradžią, ir kad Jame silpniausi yra stipriausi, o bejėgiškiausiems labiausiai padedama. „Jis duoda jėgų pavargusiam“, bet „tam, kuris visai neturi galios, Jis padaugina stiprybę“, ir Jo žodis amžiams yra: „Pakanka tau mano malonės.“ Atsakymas yra prieštaravimų paradoksas, ir vis dėlto praktiškiausia tiesa: „Todėl aš mieliausiai girsiuosi savo silpnumu, kad Kristaus jėga ilsėtųsi ant manęs; nes kai esu silpnas, tada esu galingas.“

LAPKRIČIO 8 d.

„Nes gyvybės Dvasios įstatymas Kristuje Jėzuje išlaisvino mane“ (Rom 8, 2).

Yra natūralus nuodėmės ir ligos dėsnis, ir jei mes tiesiog pasileisime ir pasinersime į aplinkybių tėkmę, mes nugrimsime ir paskėsime gundytojo galioje. Bet Kristuje Jėzuje yra kitas dvasinio gyvenimo ir fizinio gyvenimo dėsnis, į kurį galime pakilti ir per kurį galime atsverti bei nugalėti tą kitą dėsnį, kuris mus slegia žemyn. Tačiau tam reikia tikros dvasinės energijos, tvirto tikslo ir nusistovėjusios tikėjimo pozicijos bei įpročio. Tai lygiai tas pats, kai įjungiamo galią savo gamykloje. Turime uždėti pavaros diržą ir laikyti jį uždėtą. Galia yra ten, bet turime išlaikyti ryšį, ir kol tai darome, šio aukštesnio dėsnio galia veiks, ir visa technika dirbs. Yra dvasinis pasirinkimo, tikėjimo, pasilikimo ir tvirto laikymosi einant su Dievu dėsnis, kuris yra būtinas Šventosios Dvasios veikimui tiek mūsų pašventinime, tiek išgydyme.

Yra žodis, kuris gelbsti sielą:

„Aš pasitikėsiu“;

Jis padaro ligonį ir kenčiantį sveiką:

„Aš pasitikėsiu“.

LAPKRIČIO 9 d.

„Kadangi aš gyvenu, ir jūs gyvensite“ (Jn 14, 19).

Prisiderinus prie mūsų Gyvosios Galvos ir mūsų gyvybės šaltinio, dabar mūsų reikalas yra pasilikti, sugerti ir augti, remiantis į Jo stiprybę, geriant Jo gyvybę, maitinantis Juo kaip Gyvąja Duona ir traukiant visus savo išteklius iš Jo nuolatinėje priklausomybėje ir bendrystėje. Šventoji Dvasia bus

didžioji Mokytoja ir Tarnautoja šiame palaimintame procese. Ji ims iš to, kas Kristaus, ir parodys mums, ir Ji suteiks tai per visus mūsų dvasinio organizmo kanalus ir funkcijas. Kai atsiduodame Jai, Ji įkvepia savo pačios bendrystės malda, ištraukdama mūsų širdis į ilgesį ir alkį, kurie yra jų pačių išsipildymo laidas, šaukdama mus į šalį tyliai ir bežodei maldai bei atverdama kiekvieną porą, organą, pojūtį ir jautrumą mūsų dvasinėje esybėje, kad priimtume Jo gyvybę. Kaip plaučiai pasisavina deguonį iš atmosferos, kaip pojūčiai įkvepia saldžius sodo kvapus, taip širdis instinktyviai priima ir džiaugiasi Mylimojo meile ir draugyste šalia mūsų. Taip tampame lyg medis, pasodintas prie vandens upių.

LAPKRIČIO 10 d.

„Bažnyčia nepaliaujamai meldėsi už jį Dievui“ (Apd 12, 5).

Bet malda yra grandis, jungianti mus su Dievu. Tai tiltas, nutiestas per kiekvieną prarają ir nešantis mus per kiekvieną pavojaus ar poreikio bedugnę. Koks reikšmingas apaštališkosios bažnyčios paveikslas: Petras kalėjime, žydai triumfuoja, Erodas aukščiausioje valdžioje, kankinystės arena laukia ryto aušros, kad atsigertų apaštalo kraujo, – viskas prieš tai. „Bet bažnyčia nepaliaujamai meldėsi už jį Dievui.“ Ir kokia atomazga? Kalėjimas atviras – apaštalas laisvas – žydai sutrikę – nedoras karalius suėstas kirmėlių, baisaus atpildo reginys, – o Dievo Žodis rieda toliau su didesne pergale.

Ar mes žinome savo antgamtinio ginklo galią? Ar drįstame jį naudoti su tikėjimo autoritetu, kuris įsako, taip pat kaip ir prašo? Dieve, pakrikštyk mus šventa drąsa ir Dievišku pasitikėjimu. Jam netrūksta didžių žmonių, bet Jam trūksta žmonių, kurie išdrįstų įrodyti savo Dievo didybę.

Bet Dievas! Bet malda!

LAPKRIČIO 11 d.

„Laikykite save mirusiais“ (Rom 6, 11).

Mūsų gyvybė iš numirusių turi būti sekama įpročio ir nuostatos nuo šiol, kas yra logiška viso to pasekmė. „Laikykite save iš tikrųjų mirusiais nuodėmei, bet gyvais Dievui per Jėzų Kristų, ir atiduokite save Dievui“, ne tam, kad mirtumėte iš naujo kasdien, „bet kaip tie, kurie yra gyvi iš numirusių, ir savo narius kaip teismo įrankius Dievui.“

Be to, Jo prisikėlimo gyvenimas duotas tam, kad paruoštų mus „Jo kentėjimų bendravimui ir pasidarymui panašiais į Jo mirtį“.

Tai skirta įgalinti mus triūsti ir kentėti su džiaugsmu ir pergale. Mes „kylame aukštyn su sparnais kaip ereliai“, kad galėtume grįžti „bėgti ir nepavargti, eiti ir nepailsti“.

Bet nesuklyskime dėl kančių. Jos nereikia mūsų kančių, bet Jo. Tai ne mūsų kovos dėl šventumo, mūsų ligos ir skausmai, bet tos aukštesnės kančios, kurias su Juo mes kenčiame dėl kitų, ir dėl kenčiančios bažnyčios bei mirštančio pasaulio. Tegu Dievas padeda mums nuo šiol niekada nebeturėti kito sielvarto dėl savęs, ir išlaisvina mus Jo prisikėlimo jėgoje nešti Jo naštas ir gerti Jo taurę.

LAPKRIČIO 12 d.

„Dvasios užstatą mūsų širdyse“ (2 Kor 1, 22).

Gyvenimas su užstatu (rimtumu). Koks retas, koks šlovingas reginys! Matome tai Dievo Sūnuje, matome tai Jo apaštale, matome tai kiekviename kilniame, pašvęstame ir tikrai sėkmingame gyvenime. Be to gali būti tūkstantis gerų dalykų, bet jiems trūksta auksinio siūlo, kuris suriša juos visus į jėgos ir pastovumo grandinę. Jie yra kaip daugybė brangių ir gražių karoliukų ant nutrūkusio siūlo, kurie pabyra į netvarką ir galiausiai pasimeta dėl ryšio trūkumo, kuris vienintelis galėtų juos surišti į nuoseklios ir ilgalaikės galios gyvenimą. O, ugnies krikšto! O, „UŽSTATO, DVASIOS!“ O, gyvenimų, kurie turi tik vieną dalyką daryti ar kuo rūpintis! O, Kristaus širdies gylio ir amžinosios stiprybės mūsų krūtinėje, kad mylėtume, aukotumėmės, suvoktume, ištvėrtume, gyventume ir mirtume kaip Jis!

Mes einame pirmyn su tokiu šventu pasitikėjimu,
Ir tiesa tokia dieviška ir gilia,
Su žinia aiškia ir darbu tokiu šlovingu,
Ir pareiga – tokia pareiga – kurią reikia vykdyti.
Tebūnie tavo didžiausias džiaugsmas, mano broli,
Kad Viešpats gali tavimi pasikliauti;
Ir jei visi kiti susimautų ir sukluptų,
Savo pasitikėjimui būk visada ištikimas.

LAPKRIČIO 13 d.

„Gėrėkis Viešpačiu“ (Ps 37, 4).

Danieliaus širdis buvo pripildyta Dievo meilės Jo darbui ir karalystei, ir jo maldos buvo galingiausios jėgos jo laiku, per kurias Dievas suteikė jam Izraelio sugražinimą į jų pačių žemę ir pasaulio valdovų pripažinimą Dievo, apie kurį jis liudijo ir kuriam gyveno.

Trisdešimt septintoje psalmėje yra gražus pažadas: „Gėrėkis Viešpačiu, ir Jis suteiks tau tavo širdies troškimus“, kurį galbūt teisėta versti taip, kad tai reiškia ne tik mūsų troškimų išpildymą, bet netgi mūsų troškimų įkvėpimą, Jo minčių įkvėpimą į mus, kad mūsų maldos atitiktų Jo valią ir taip atneštų atgal mums neklystantį Jo galingos apvaizdos atsakymą.

Išmokyk mane savo minčių, o Dieve!
Mąstyk Tu, Pats, manyje,
Tada aš visada mąstysiu tik
Tavo paties mintis po Tavęs.

Išmokyk mane savo minčių, o Dieve!
Parodyk man savo planą dievišką:
Išgelbėk mane nuo visų mano planų ir darbų,
Ir vesk mane į Savuosius.

LAPKRIČIO 14 d.

„Dalykai, kurie regimi, yra laikini“ (2 Kor 4, 18).

Kokie stiprūs yra regimų dalykų spąstai, ir kaip būtina Dievui išlaikyti mus neregimuose dalykuose! Jei Petras turi eiti vandeniui, jis turi eiti; jei jis plauks, jis turi plaukti, bet jis negali daryti abiejų. Jei paukštis skris, jis turi laikytis atokiau nuo tvorų ir medžių, ir pasikliauti savo plūdriais sparnais. Bet jei jis bandys laikytis lengvai pasiekiamu atstumu nuo žemės, jam prastai seksis skristi.

Dievas turėjo atvesti Abraomą iki jo paties jėgų pabaigos ir leisti jam pamatyti, kad savo kūnu jis nieko negali padaryti. Jis turėjo laikyti savo kūną jau apmirusiu, ir tada priimti Dievą visam darbui, ir kai jis nukreipė žvilgsnį nuo savęs ir pasitikėjo vien Dievu, tada jis tapo visiškai įsitikinęs, kad tai, ką Jis pažadėjo, Jis gali ir įvykdyti.

Štai ko Dievas moko mus, ir Jis turi sulaikyti drąsinančius rezultatus, kol išmoksime pasitikėti be jų, ir tada Jam patinka paversti Savo žodį realybe tiek faktiškai, tiek tikėjimu.

Žvelkime šiandien tik į Jį, kad Jis darytų viską, kaip Jis pasirinks, ir būdu, kurį Jis pasirinks.

LAPKRIČIO 15 d.

„O, troškimų žmogau“ (paraštėje) (Dan 10, 11).

Toks buvo dieviškas charakterio apibūdinimas, duotas Danieliui senovėje. Mūsų versijoje tai išversta: „O, žmogau, didžiai mylimas.“ Bet tai pažodžiui reiškia: „O, troškimų žmogau!“ Tai būtinas elementas visose dvasinėse jėgose. Tai viena iš veiksmingos maldos paslapčių: „Ko tik trokštate, kai meldžiatės, tikėkite, kad gaunate.“ Stipraus troškimo elementas suteikia pagreitį mūsų tikslams ir maldoms. Abejingumas yra nesveika būseną; tingumas ir [apatija](#) yra įžeidžiantys tiek Dievui, tiek gamtai.

Taip ir mūsų dvasiniame gyvenime Dievas dažnai turi mus pažadinti sunkiomis aplinkybėmis ir pastūmėti į naujas pasitikėjimo vietas jėgomis, kurias turime įveikti arba paskęsti po jų galia. Nėra maldos faktoriaus, veiksmingesnio už meilę. Jei esame intensyviai suinteresuoti objektu ar asmeniu, mūsų prašymai tampa kaip gyvos jėgos, ir ne tik perduoda jų norus Dievui, bet tam tikra prasme perduoda Dievo pagalbą atgal jiems.

Tegu Dievas šiandien pripildo mus Kristaus širdies, kad švytėtume Dieviška švento troškimo ugnimi.

LAPKRIČIO 16 d.

„Todėl budėkite, nes nežinote nei dienos“ (Mt 25, 13).

Jėzus iliustruoja Savo atėjimo netikėtumą vagies, įsilaužiančio į namus, kai šeimininko nėra, įvaizdžiu. Gyvenimas, kaip senovės žydų naktis, gali būti padalintas į tris sargybas: jaunystę, brandą, senatvę. Šaukimas susitikti su Dievu gali ateiti pas mus bet kurioje iš šių sargybų. Vienas rašytojas pasakoja mums apie savo patirtį su stovyklautojų grupe, kurios narys jis buvo, ir kuri, kaip jis sako, visada susitardavo dėl sargybos naktį. „Tapome ypač atsargūs po to, kai nutiko tai, ką ruošiuosi papasakoti. Pirmąją naktį, nuo saulėlydžio iki saulėtekio, mes paeiliui rūpestingai saugojome savo stovyklą. Bet atėjus kitai nakčiai, buvome taip paveikti tvarkingo kaimynystės pobūdžio, kad nusprendėme, jog sargybos nereikia iki miego. Mūsų pagrindinėje palapinėje vakaras buvo praleistas pasakojant istorijas, dainuojant ir bendrai linksminantis. Kai atėjo laikas gultis, buvo atrasta, kad mūsų kitos palapinės buvo apiplėštos ir viskas, kas vertinga, pavogta. Darbas buvo atliktas prieš mums pagalvojant, kad sargyba būtina.“ Niekada nėra per anksti pradėti budėti prieš nuodėmę.

LAPKRIČIO 17 d.

„Viešpaties [Sandoros Skrynia](#) ėjo pirma jų“ (Sk 10, 33).

Dievas duoda mums įspūdžius (nuojautas), bet ne tam, kad veiktume pagal juos vien kaip pagal įspūdžius. Jei įspūdis yra iš Dievo, Jis pats duos pakankamai įrodymų, kad patvirtintų jį be jokios abejonės galimybės.

Kaip gražiai skaitome Jeremijo istorijoje apie įspūdį, kuris atėjo jam dėl Anatoto lauko pirkimo, bet Jeremijas neveikė pagal šį įspūdį iki kitos dienos, kai jo dėdės sūnus atėjo pas jį ir atnešė jam išorinį įrodymą pateikdamas pasiūlymą pirkimui. Tada Jeremijas tarė: „Aš žinojau, kad tai buvo Viešpaties žodis.“

Jis laukė, kol Dievas patvirtins įspūdį apvaizda, ir tada jis veikė pilnai matydamas atvirus faktus, kurie galėjo atnešti įsitikinimą kitiems taip pat kaip ir jam pačiam.

Dievas nori, kad veiktume pagal Jo mintį.

Mes neturime ignoruoti Ganytojo asmeninio balso, bet kaip Paulius ir jo bendražygiai Troadoje, turime klausytis visų balsų, kurie kalba, ir „suprasti“ iš visų aplinkybių, kaip jie darė, pilną Viešpaties mintį.

LAPKRIČIO 18 d.

„Ir Sėdintysis soste tarė... Įvyko!“ (Apr 21, 5-6).

Didelis skirtumas yra tarp veiksmo ir sandorio (įvykdyto akto). Mes galime nuolat veikti nieko nepasiekdami, bet sandoris yra veiksmas, kuris peržengia grįžimo tašką ir tampa nuolatiniu įsipareigojimu. Išgelbėjimas yra sandoris tarp sielos ir Kristaus, kuriame reikalas tampa neatšaukiamas. Pašventimas yra didis sandoris, kuriame esame visiškai pasidavę, neatšaukiamai pašvęsti ir visiškai atsidavę Šventajai Dvasiai, ir tada Ji ateina, užantspauduoja sandorį ir imasi darbo. Mūsų sandoris dėl Viešpaties išgydymo turėtų būti toks pat aiškus, apibrėžtas ir neatšaukiamas. Ir taip pat su sandoriais, prie kurių Dievas veda savo vaikus laikas nuo laiko dėl kitų paklusnumo ir tarnystės reikalų. Tėduoda Dievas, kad per šią pašventintą dieną ne vienas pašvęstas gyvenimas galėtų tarti su nauja reikšme ir pastovumu: „Atlikta, didysis sandoris sudarytas.“

Nes gyvasis Vynmedis yra Jėzus,
Kurio pilnatvėje galime slėptis;
Ir rasti savo gyvybę bei vaisingumą
Mums pasiliekant Jame.

LAPKRIČIO 19 d.

„Norėtume pamatyti Jėzų“ (Jn 12, 21).

Kai mūsų laukia koks nors didis palaiminimas, velnias tikrai bandys padaryti jį mums tokį nemalonų, kad mes jį praleistume. Geras dalykas žinoti jį kaip melagį ir prisiminti, kai jis bando mus stipriai nuteikti prieš kokį nors reikalą, kad labai tikėtina, jog ten slypi didžiausias mūsų gyvenimo palaiminimas. Sperdženas (Spurgeon) kartą pasakė, kad geriausias įrodymas, jog Dievas mūsų pusėje, yra velnio urzgimas, ir mes paprastai esame gana saugūs sekdami dalyku pagal tai, kiek šėtonas jo nemėgsta. Mylimieji, saugokitės, kad toje pačioje linijoje, kur jūsų išankstinės nuostatos atskiria jus nuo Dievo žmonių ir Dievo tiesos, neprarastumėte savo gyvenimo lobių. Imkite dangaus lobius, nesvarbu, kaip jie ateina pas jus, net jei tai būtų, kaip žemiški lobiai paprastai būna, lyg branduolys kietame kevale arba brangakmenis kietos uolienos prieglobstyje.

Aš mačiau Jėzų, ir mano širdis mirusi visam kitam,
Aš mačiau Jėzų, ir visi mano poreikiai Jame patenkinti.
Aš mačiau Jėzų, ir mano širdis pagaliau patenkinta,
Nuo tada, kai pamačiau Jėzų.

LAPKRIČIO 20 d.

„Mokinys, kurį Jėzus mylėjo... buvo prisiglaudęs prie Jo krūtinės“ (Jn 21, 20).

Vienas amerikietis džentelmenas kartą aplankė šventąjį Albertą Bengelį. Jis labai troško išgirsti jį meldžiantis. Tad vieną naktį jis lūkuriavo prie jo durų, tikėdamasis nugirsti jo baigiamąsias maldas. Kambariai buvo greta, o durys praviros. Gerasis žmogus baigė savo studijas, užvertė knygas, akimirkai atsiklaupė ir tiesiog tarė: „Brangus Viešpatie Jėzau, viskas tarp mūsų vis dar taip pat“, ir tada saldžiai užmigo. Jo bendrystė su Viešpačiu buvo tokia artima, kad darbas jos nenutraukė, ir malda nebuvo būtina jai atnaujinti. Tai buvo nepalaujamas, beveik nesąmoningas buvimas, kaip vasaros sodo kvapas arba buvimas kokio nors brangaus žmogaus šalia, kurio artumą kažkaip jaučiame, net jei bėga užimtos valandos ir neištiriamas nė žodis.

„O palaiminta bendrystė, dieviška,
O džiaugsmė, aukščiausiai saldus,
Draugystė su Jėzumi čia,
Padaro gyvenimą pilną džiaugsmo;
O nuostabi malone, O džiaugsmė didingas,
Turiu Jėzų su savimi visą laiką.“

LAPKRIČIO 21 d.

„Pasižiūrėkite, kaip auga lauko lelijos“ (Mt 6, 28).

Pasakojama, kad vieną dieną motina rado mažą berniuką stovintį prie aukštos saulėgrąžos, kojas įsmeigusį į žemę. Kai ji paklausė: „Ką gi tu ten darai?“, jis naiviai atsakė: „Ogi bandau užaugti į vyrą.“

Motina nuoširdžiai nusijuokė iš idėjos pasisodinti save į žemę, kad augtų kaip saulėgrąža, ir tada, švelniai paglostčiusi jam galvą, tarė: „Na, Hari, tai ne tas būdas augti. Tu niekada negali užaugti didesnis bandydamas. Tiesiog eikš vidun, valgyk daug gero maisto, daug žaisk, ir greitai užaugsi į vyrą be tokių didelių pastangų.“

Ką gi, Hario mama buvo teisi. Ponia H. V. Smit (H. W. Smith) niekada nepasakė mielesnio dalyko, nei atsakydama į klausimą: „Kaip auga lelijos?“, tiesiog pridurdama: „Jos auga nesistengdamos.“

Mūsų saldžiausias dvasinis gyvenimas yra savęs nesuvokimo (nesusireikšminimo) gyvenimas, per kurį mes tampame taip susivieniję su Kristumi ir nuolat gyvename Jo gyvybe, maitinami, penimi ir nuolat pripildomi Jo Dvasios bei artumo ir visos Jo suteikiamos gyvybės pilnatvės.

LAPKRIČIO 22 d.

„Išmesk rąstą iš savo akies“ (Mt 7, 5).

Didesnė už klaidą, kurią smerkiate ir kritikuojate, yra kritikos ir pasmerkimo nuodėmė. Niekur mums nereikia tiek malonės, kaip bendraujant su klystančiuoju. Viena dama kartą užsuko pas mus

pakeliui išbarti klystančios sesers. Mes patarėme jai palaukti, kol ji galės mylėti ją šiek tiek labiau. Tik Tas, kuris mylėjo nusidėjėlius pakankamai, kad mirtų už juos, gali elgtis su klystančiais. Mes niekada nematome visos širdies. Jis mato, ir Jis gali įtikinti nepasmerkdamas bei pibarti neatimdamas drąsos. O, daugiau Kristaus širdies! Būk atsargus, broli, kaip kalbi apie kito klaidą. Nespėsi nė susivokti, kai gali atsidurti tokiame pačiame ar gilesniame pasmerkime. Labai reikšmingai Mokytojas sako, kad žmogus, kuris mato krislą brolio akyje, paprastai turi rąstą savo akyje! Viena iš dviejų neatleistinų nuodėmių Biblijoje yra neatleidžiantis nemylėjimas.

„Duok man širdį kaip Tavo,
Duok man širdį kaip Tavo,
Savo nuostabia galia,
Savo malone kas valandą,
Duok man širdį kaip Tavo.“

LAPKRIČIO 23 d.

„Jau atėjo valanda mums pabusti iš miego“ (Rom 13, 11).

Vienas didžiausių tikėjimo priešų yra tingumas. Daug lengviau gulėti ir kentėti nei keltis ir nugalėti; daug lengviau užmigti pusnyje ir niekada nebepabusti nei išjudinti save, nusipurtyti letargiją ir įveikti sąstingį. Tikėjimas yra energingas menas; malda yra intensyvus darbas; daug gali karšta teisiojo malda.

Šėtonas bando mus užmigdyti, kaip jis padarė mokiniams sode; bet nemiegokime kaip kiti, bet budėkime ir būkime blaiivūs, išsvermingi maldoje ir budintys joje su visu atkaklumu, ragindami save griebtis Jo jėgos, „ne tingūs, bet sekėjai tų, kurie per kantrybę paveldi pažadą“. Vėjas neša laivą per bangas; bet vėjas bejėgis, nebent valtinko ranka tvirtai laiko vairą, ir tas vairas nustatytas kietai prieš vėją. Lygiai taip pat mes laikome vairą, Dievas pripildo bures. Ne vairas neša laivą; bet vairas pagauna vėją, kuris neša laivą, taip Dievas išlaiko mus tobuloje ramybėje, kol esame į Jį atsirėmę.

LAPKRIČIO 24 d.

„Aš visa galiu Kristuje“ (Fil 4, 13).

Viena brangi sesuo kartą pasakė: „Turiu tiek daug darbo, kad neturiu laiko gauti jėgų jam atlikti laukdama Viešpaties.“ Tikrai tai buvo plytų gaminimas be šiaudų, ir net jei tai buvo Viešpaties ir bažnyčios vardu, tai buvo velnio vergystė. Dievas nesiunčia Savo tarnų jų pačių sąskaita; bet „Dievas gali visokeriopai apipilti mus malone, kad, visada ir visais atžvilgiais turėdami visko pakankamai, būtume turtingi kiekvienam geram darbui“. Sena istorija apie vadą, bėgantį nuo priešų ir beveik pavejamą, bet sustojusį viduryje savo bėgimo pakaustyti žirgo, kad galėtų bėgti sėkmingiau, yra tikras tipas ir pamoka krikščionims darbininkams.

Senas lotynų šūkis *festina lente*, „skubėk lėtai“, turi mums didelę pamoką. Kuo daugiau darbo turime, tuo dažniau turime nuleisti galvą ant savo stalo ir šiek tiek palaukti dangiškos pagalbos bei meilės, ir tada spausti pirmyn su nauja jėga. Viena valanda, pakrikštyta Šventosios Dvasios meilėje, verta dešimties kovojant prieš vėją ir srovę be dangiškojo gyvenimo.

LAPKRIČIO 25 d.

„Nieko neteiskite prieš laiką, kol ateis Viešpats“ (1 Kor 4, 5).

Niekas veiksmingiau nesustabdys Dvasios veikimo širdyje nei kritikos dvasia. Susirinkimo pabaigoje jaunas pastorius priėjo į priekį ir papasakojo apie didį palaiminimą, kurį gavo tą popietę, ir Šventosios Dvasios krikštą, kuris atėjo į jo širdį ir esybę, išlaisvindamas jį iš metų metų trukusios vergystės. Ir tada jis pridūrė: „Visa tai atėjo per tavo atsakymą į tą klausimą: ‘Ar kritikuojanti dvasia trukdys Šventajai Dvasiai pripildyti širdį?’“

Kai klausimas buvo užduotas ir atsakyta, jis sakė: „Aš sėdėjau bažnyčioje kritikuodamas daug kas vyko, prieštaraudamas tam dalykui ir anam dalykui, rasdamas priekaištų išsireiškimams, šlovinimams ir liudijimams, ir jausdamasis visiškai nelaimingas. Viešpats atnešė atsakymą į mano širdį ir apkaltino mane dėl mano nuodėmės, ir ten pat aš tai padėjau į šalį ir pradėjau matyti gėrį vietoje blogio. Palaiminimas nužengė ant manęs, ir mano siela prisipildė džiaugsmo bei šlovinimo, ir pamačiau, kur slypėjo mano klaida, kad metų metų bandžiau matyti tiesą savo galva, o ne širdimi.“

LAPKRIČIO 26 d.

„Kiekvieną apvalo, kad duotų daugiau vaisių“ (Jn 15, 2).

Vieną dienąėjome pro sodą. Sodininkas buvo baigęs genėti, ir peilio bei pjūklo žaizdos pradėjo gyti, o šilta balandžio saulė švelniai maitino pažeistą augalą naujai gyvybei ir energijai. Pagalvojome žiūrėdami į tą augalą, kaip žiauru būtų kitą savaitę pradėti ir vėl jį kirsti. Jis nukraujuotų mirtinai. Na, sodininko darbas yra atgaivinti ir maitinti gyvenimui. Jo darbas yra ne mirti, bet gyventi. Taip, pagalvojome, yra su sielos drausminimu. Ji taip pat turi savo mirimo valandą; bet ji neturi būti visada mirštanti. Verčiau laikykime save iš tiesų mirusiais nuodėmei ir gyvais Dievui per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį Amžinąjį.

Įkvėpk Savo paties alsavimą per visą mano mirtingą kūną,
Padėk man reikalauti Tavo prisikėlimo gyvenimo,
Kuris, tarp visų pokyčių, vis dar išlieka tas pats,
Ir vesk mane Amžinuoju keliu.

Suteik man dangiškojo skonio čia, meldžiu;
Tegu tikėjimas paankstina amžinąją dieną,
Ir einant jo šlovėje visą kelią,
O, vesk mane Amžinuoju keliu!

LAPKRIČIO 27 d.

„Aliejaus likutį... išpils ant galvos“ (Kun 14, 18).

Pasakojime apie hebrajų raupsuotojo išgydymą yra gražus vaizdas: jo ausų, rankų ir kojų palietimas atperkančiuoju krauju ir pašventinančiu aliejumi, kaip ženklas, kad jo supratimo, tarnystės ir elgesio galios buvo atskirtos Dievui ir dieviškai apdovanotos Mokytojo darbui bei valiai.

Bet po viso to mums reikšmingai sakoma, kad „aliejaus likutis“ turėjo būti išpiltas jam ant galvos.

Ankstesnis [patepimas](#) buvo iš aliejaus kunigo rankoje, bet pastarasis turėjo būti iš paties *log* (indo) ar indo su aliejumi. Jis turėjo būti tiesiogine prasme ištuštintas ant jo, kol jis bus išmaudytas visu jo turiniu.

Tai didelio ir beribio Šventosios Dvasios krikšto įvaizdis. Tai kalba apie kažką daugiau nei nei įprastos pašvęsto krikščionio patirtys. Tai kalba apie gausų ir perteklinį tiekimą, kurį Dievas turi mums iš Savo beribės pilnatvės.

Ar gavome „aliejaus likutį“? Ar esame *pripildyti* Dvasios ir leidžiame pertekliui laiminti kitus?

LAPKRIČIO 28 d.

„Be manęs jūs negalite nieko nuveikti“ (Jn 15, 5).

Kiek aš galiu padaryti dėl Kristaus? Mes esame įpratę sakyti: „Tiek, kiek galiu.“ Ar kada nors pagalvojome, kad galime padaryti daugiau nei galime?

Šią mintį neseniai pasiūlė vienos krikščionės draugės pastabos; ji papasakojo, kaip Dievas įdėjo jai į širdį padaryti kažką Jo reikalui, kas viršijo jos jėgas, ir kai ji išdrįso Jam paklusti, Jis suteikė jai Savo galios ir išteklių užtikrinimą, ir taip nuostabiai atliepė jos tikėjimą, kad ji buvo įgalinta padaryti daugiau nei galėtų kitaip, ir įvykdyti savo širdies troškimą, ir pamatyti darbą išpildytą, kuriam jos ištekliai buvo nepakankami.

Apaštalas sako: „Aš visa galiu Kristuje, kuris yra mano stiprybė“, ir vis dėlto Jis sako, kad mes patys savaime nesame tinkami nieko mąstyti.

O, palaimintas nepakankamume! O, palaimintas Visapusiškas Pakankamume! O, palaimintas niekume, kuris atneša mums viską! O, palaimintas tikėjime, kurio turtingas kraitis yra: „Viskas įmanoma tikinčiajam“!

O, būti rastam Jame ramybėje,
Be dėmės ir be priekaišto.

LAPKRIČIO 29 d.

„Negalėjote nė vienos valandos pabudėti su manimi?“ (Mt 26, 40).

Jauną merginą, kurios tėvai mirė, kai ji buvo kūdikis, maloniai globojo brangus šeimos draugas. Prieš jai tampant pakankamai suaugusiai, kad jį pažintų, jis išvyko į Europą. Reguliariai jis rašė jai per visus savo nebuvimo metus ir niekada nepamiršdavo atsiųsti jai pinigų visiems jos poreikiams. Galiausiai atėjo žinia, kad tam tikrą savaitę jis grįš ir aplankys ją. Jis nenustatė dienos ar valandos. Ji gavo keletą kvietimų į malonias keliones su draugais tą savaitę. Viena iš jų buvo tokia maloni, kad ji negalėjo atsispirti ir priėmė. Jos kelionės metu jis atvyko, pasiteiravo dėl jos nebuvimo ir išvyko. Grįžusi ji rado šį raštelį: „Mano gyvenimas buvo kova dėl tavęs, argi negalėjai palaukti manęs vieną savaitę?“ Daugiau ji niekada nieko negirdėjo, ir jos pertekliaus gyvenimas tapo skurdo gyvenimu. Jėzus nenustatė Savo sugrįžimo dienos ar valandos, bet Jis pasakė: „Budėkite“, ir jei Jis ateitų šiandien, ar rastų mus pasinėrusius į neapgalvotas pramogas? Tebūnie, kad būtume rasti kiekvieną dieną laukiančioje nuostatoje tų, kurie stebi mylimąjį.

LAPKRIČIO 30 d.

„Nuolankiai laikykite vienas kitą aukštesniu už save“ (Fil 2, 3).

Kai apaštalas kalba apie „gilius Dievo dalykus“, jis turi omenyje daugiau nei gilią dvasinę tiesą. Turi būti kažkas prieš tai. Turi būti gili dirva ir kruopštus pamatas.

Labai daug mūsų dvasinio mokymo nepasiekia tikslo, nes žmonės, kuriems jį duodame, yra tokie lėkšti. Jų gilesnė prigimtis niekada nebuvo sujudinta.

Palaiminimai prasideda nuo dalykų apačios: vargdienių dvasia, liūdinčiųjų ir alkanų širdžių. Kančia yra būtina giliam dvasiniam gyvenimui. Mums nereikia eiti į vienuolyną ar raupsuotųjų ligoninę, kad ją rastume. Pirma tikra galimybė nesavanaudiškumui atneš į jūsų gyvenimą nukryžiuojimo kančią, nebent esate gimę iš kitokios rasės nei Adomo.

Būtent todėl, kad vyrai ir moterys nesusidūrė su tuo, jie taip mažai žino apie kančią ir mirtį. Mes turime turėti gilius įsitikinimus. Tiesa mums turi būti būtinybė, o principas – mūsų pačios esybės dalis. Viešpatie, padaryk mane vargdienį dvasia. Viešpatie, padėk man būti tokiam, koks Tu buvai žemėje, visada žemiausiam, ir todėl „labai išaukštintam“.

GRUODŽIO 1 d.

„Koks Jis yra, tokie ir mes esame šiame pasaulyje“ (1 Jn 4, 17).

Jėzus ateis į pasidavusią širdį ir susivienys su ja, suteiks jai Savo paties gyvybę ir esybę, ir taps iš naujo diena iš dienos jos dvasinių poreikių patenkinimu ir jos bejėgiškumo pakaitalu.

Mūsų dalis yra tiesiog visiškai atsiduoti, pripažįstant savo pačių nevertingumą, ir tada priimti patį Jėzų gyventi mumyse ir būti, akimirka po akimirkos, mūsų stiprybe, tyrumu ir pergale.

Viena Jo mirtyje ant medžio,
Viena, kai Jis kėlėsi iš numirusių;
Aš nuo prakeiksmo esu toks laisvas,
Kaip ir mano šlovingoji Galva.

Viena Jo nuopelnuose aš stoviu,
Viena, kai meldžiuosi Jo vardu,
Visko, ko Jo vertė gali reikalauti,
Aš su pasitikėjimu galiu prašyti.

Viena Soste Jo šone,
Viena Jo Sūnystėje dieviškoje,
Viena kaip Jaunikis ir Nuotaka,
Viena kaip Šakelė ir Vynmedis.

Viskas, ką Jis turi, bus mano,
Viskas, kas Jis yra, aš būsiu;
Apsirengęs Jo šlove dieviška,
Aš būsiu toks pat kaip Jis.

GRUODŽIO 2 d.

„Prižiūrėkite, kad kas nors neprarastų Dievo malonės“ (Heb 12, 15).

Mes turime bijoti ne visko praradimo, bet trūkumo. Mes galime neprarasti savo sielų, bet galime prarasti kažką brangesnio už gyvybę – Jo pilną pritarimą, Jo aukščiausią pasirinkimą ir mūsų negendantį, žvaigždėmis puoštą vainiką. Būtent tas vienas laipsnis daugiau yra svarbus ir sudaro

visą skirtumą tarp karšto vandens – bejėgio katilė – ir garų – gyvų jėga ir nešančių savo brangų krovinį per žemyną.

Aš noriu, šiame trumpame savo gyvenime,
Tiek daug, kiek tik galima įspausti
Tarnystės tikros Dievui ir žmogui,
Padėk man būti geriausiu.

Aš noriu stovėti, kai Kristus pasirodys,
Ir išgirsti savo vardą išpažintą,
Įskaičiuotą tarp paslėptųjų,
Jo švenčiausių ir geriausių.

Aš noriu, tarp nugalėtojų minios,
Turėti savo vardą išpažintą;
Ir išgirsti savo Mokytoją sakant pagaliau:
Gerai, tu padarei geriausia, ką galėjai.

Duok man, O Viešpatie, Savo aukščiausią pasirinkimą;
Tegul kiti pasiima likusius:
Jų geri dalykai manęs nežavi,
Nes aš gavau Tavo geriausią.

GRUODŽIO 3 d.

„Tavo mintys labai gilios“ (Ps 92, 5).

Kai romėnų kareiviui jo gidas pasakė, kad jei jis primygtinai reikalaus vykti į tam tikrą kelionę, ji tikriausiai bus mirtina, jis atsakė: „Man būtina eiti, man nebūtina gyventi.“ Tai buvo gylis. Kai būsime įsitikinę taip, mes kažką pasieksime.

Lėkšta prigimtis gyvena savo impulsais, įspūdziais, intuicijomis, instinktais ir labai didele dalimi savo aplinka. Gilus charakteris žvelgia toliau viso to ir juda stabiliai pirmyn, plaukdamas pro visas audras ir debesis į giedrą saulę, kuri visada yra kitoje pusėje, ir laukdamas „vėliau“, kuris visada atneša sielvarto ir tariamo pralaimėjimo bei nesėkmės pasikeitimą.

Kai Dievas mus pagilina, tada Jis gali duoti mums Savo gilesnes tiesas, Savo giliausias paslaptis ir Savo galingesnius pasitikėjimus.

Viešpatie, vesk mane į Savo gyvenimo gelmes ir išgelbėk mane nuo lėkšto patyrimo.

Pirmyn į platesnius šventos vizijos laukus;
Pirmyn į aukštesnes tikėjimo ir meilės viršūnes;
Pirmyn, aukštyn, suvokiant visiškai,
Viską, kam Jis tave šaukia iš aukštybių.

GRUODŽIO 4 d.

„Iš manęs ateina tavo vaisius“ (Oz 14, 8).

Niekas labiau netrukdo mums žengti į priekį nei provėžos ir pusnys, ir vėžės, į kurias įrieda mūsų vežimai ir tada juda toliau siaura linija su nekintančia monotonija, srovės gyvenimo upėje, kuriomis

esame nešami sena kryptimi, kol įpročio dėsnis padaro pažangą beveik neįmanomą. Tikrasis vaistas tam yra pradėti nuo nieko; imant Kristų iš naujo būti Alfa ir Omega gilesniam, aukštesniam, Dieviškam patyrimui, laukiant netgi Jo minties, troškimo, maldos sampratos, ir bijant, kad mūsų aukščiausia mintis gali būti žemiau Jo didžiojo išminties ir meilės plano.

O Guodėjau švelnus ir jautrus,
O šventas ir dangiškas Balandi,
Mes atiduodame savo širdį pasiduodami,
Mes laukiame įrodyti Tavo pilnatvę.

O ateik kaip širdį tirianti ugnis,
O ateik kaip nuodėmę nuplaunantis srautas;
Sunaikink mus šventu troškimu,
Ir pripildyk Dievo pilnatvės.

Patepk mus džiaugsmu ir gydymu;
Pakrikštyk mus jėga iš aukštybių;
O ateik su pripildymu ir užantspaudavimu,
Kol žemai prie Tavo pakojo mes gulime.

GRUODŽIO 5 d.

„Su tobula širdimi padaryti Dovydą karaliumi“ (1 Met 12, 38).

Koks yra aukščiausias mūsų gyvenimo tikslas? Jie visi buvo vienos širdies padaryti Dovydą karaliumi. Ar tai mūsų tikslas – paruošti Nuotaką, paruošti pasaulį, paruošti Jo kelią? Ar tai užgožia ir pritemdo visas kitas ambicijas, visus kitus rūpesčius? Ar tai užpildo ir patenkina kiekvieną gebėjimą, kiekvieną galią, kiekvieną troškimą? Ar tai sugeria kiekvieną akimirką, kiekvieną energiją, kiekvieną išteklių? Ar tai suteikia kryptį ir toną kiekvienam gyvenimo planui ir darbui? Ar tai nusprendžia už mus mūsų vaikų išsilavinimą, mūsų lėšų investavimą, draugystes ir gyvenimo ryšius, visą mūsų esybės veiklą, interesus ir perspektyvas? Ar esame tame dvasia, siela ir kūnu, viskuo, kas esame, viskuo, ką darome, viskuo, ko tikimės – VIENOS ŠIRDIES PADARYTI JĖZŪ KARALIUMI?

Mes einame pirmyn suvienyti
Su lojalia širdimi ir ranka,
Nešti Jo karališką vėliavą
Plačiai per kiekvieną šalį.

Iš kiekvienos genties ir tautos
Mes skubėsime atvesti Jo Nuotaką.
Ir O, su koku džiugiu pasveikinimu
Mes padarysime savo Jėzų Karaliumi.

GRUODŽIO 6 d.

„Todėl nusižeminkite po galinga Dievo ranka, kad Jis jus išaukštintų“ (1 Pt 5, 6).

Priešprieša yra būtina tikrai jėgų pusiausvyrai. Įcentrinės ir išcentrinės jėgos, veikiančios priešingai viena kitai, išlaiko mūsų planetą jos orbitoje. Viena stumianti, kita atstumianti, taip veikia ir

atoveksmiauja, kad užuot nulėkusi į erdvę dykumos ir sunaikinimo taku, ji seka savo tolygia orbita aplink saulės centrą.

Taip Dievas veda mūsų gyvenimus. Nepakanka turėti varomąją jėgą – mums lygiai taip pat reikia stabdančios jėgos, ir todėl Jis sulaiko mus gyvenimo išbandymais, pagundymo ir vargo spaudimu, dalykais, kurie atrodo esą prieš mus, bet iš tikrųjų skatina mūsų kelią ir įtvirtina mūsų žingsnius. Dėkokime Jam už abu, imkime svarmenis taip pat kaip ir sparnus, ir taip dieviškai varomi veržkimės pirmyn su tikėjimu ir kantrybe savo aukštame ir dangiškame pašaukime.

Viešpatie, padėk man išmokti iš viso to, kas ateina man šią dieną, Tavo aukščiausią valią.

Viešpatie, padėk man šiandien pasinerti po Tavo palaiminta ranka, kad Tu galėtum turėti Savo kelią ir valią su manimi.

GRUODŽIO 7 d.

„Pasilik su mumis! Jau vakaras“ (Lk 24, 29).

Savo paskutinėse žiniose mokiniams 14-ame ir 15-ame Jono skyriuose Viešpats Jėzus aiškiai moko mus, kad pati aukščiausio šventumo esmė yra: „Pasilikite manyje, ir Aš jumyse, nes be manęs jūs negalite nieko nuveikti.“

Pats Šventosios Dvasios, kurią Jis pažadėjo, tikslas buvo apreikšti Jį, kad „tą dieną jūs suprasite, kad Aš esu savo Tėve, ir jūs manyje, ir Aš jumyse“, ir baigiamasis Jo užtariamasis maldos aidas buvo apimtas šiais trimis mažais, bet begaliniais žodžiais: „Aš juose.“

Ar man lemta būti apvalytam Jo galios
Nuo nuodėmės purvo?
Ar man lemta būti išlaikytam kiekvieną valandą
Jo pasilikimo viduje?

Ar man lemta būti visiškai sveikam
Per Jo dievišką patepimą;
Reikalaujant kūnui, dvasiai ir sielai
Visos Jo pilnatvės kaip savo?

Nuostabus pažadas toks pilnas ir laisvas,
Nuostabus Gelbėtojas, O, kaip tai gali būti,
Apvalymas ir atleidimas, ir gailestingumas man?
Taip, tai man, man.

GRUODŽIO 8 d.

„Argi nėra balzamo Gileade? Argi nėra ten gydytojo?“ (Jer 8, 22).

Dieviškas išgydymas yra tiesiog dieviškas gyvenimas. Tai Kristaus vadovavimas kūnui. Tai Kristaus gyvybė kūne. Tai mūsų narių susijungimas su pačiu Kristaus kūnu ir įtekanti Kristaus gyvybė mūsų gyvuose nariuose. Tai taip pat realu, kaip Jo prisikėles ir pašlovintas kūnas. Tai taip pat protinga, kaip faktas, kad Jis buvo prikeltas iš numirusių ir yra gyvas žmogus su tikru kūnu ir racionalia siela šiandien, Dievo dešinėje. Tas gyvasis Kristus priklauso mums visomis Savo

savybėmis ir galiomis. Mes esame Jo kūno, Jo kūno ir Jo kaulų nariai, ir jei tik galime tuo patikėti ir priimti, galime gyventi paties Dievo Sūnaus gyvybe.

Viešpatie, padėk man pažinti „Viešpatį kūnui ir kūną Viešpačiui“.

Yra išgydymas pažade,
Yra išgydymas kraujyje,
Yra stiprybė visam mūsų silpnumui
Prisikėlusiam Dievo Sūnuje.

Ir silpniausias Jo vaikas
Gali dalintis visu Jo šlovingu gyvenimu;
Jis turi gydomojo balzamo Gileade,
Jis yra Didysis Gydytojas ten.

GRUODŽIO 9 d.

„Irkis į gilumą“ (Lk 5, 4).

Vienas iš ypatingų Šventosios Dvasios ženklų Apaštališkojoje Bažnyčioje buvo drąsos dvasia. Viena iš esminių tikėjimo savybių, kuris bando didžius dalykus dėl Dievo ir tikisi didžiųjų dalykų iš Dievo, yra šventa drąsa (įžūlumumas). Kur turime reikalą su antgamtine Būtybe ir imame iš Jo dalykus, kurie žmogiškai neįmanomi, lengviau imti daug nei mažai; lengviau stovėti įžūlaus pasitikėjimo vietoje nei atsargaus, baikštaus laikymosi kranto vietoje. Kaip išmintingi jūreiviai tikėjimo gyvenime, irkimės į gilumą ir raskime, kad viskas įmanoma su Dievu, ir viskas įmanoma tikinčiajam.

Bandykime šiandien didžius dalykus dėl Dievo, imkime Jo tikėjimą ir tikėkime jais bei Jo jėga jiems įvykdyti.

Dievo gailestingumas yra dieviškas vandenynas,
Beribis ir neišmatuojamas srautas;
Irkis į gilumą, nukirsk kranto virvę,
Ir pasimesk Dievo pilnatvėje.

O, irkimės į šį vandenyną tokį platų,
Kur išgelbėjimo srautai liejasi per kraštus,
O, pasimeskime Dievo gailestingume,
Kol pažinsime Jo pilnatvės gylį.

GRUODŽIO 10 d.

„Pagal saiką, kuri mums paskyrė Dievas“ (2 Kor 10, 13).

Tebūnie tau pagal tavo tikėjimą – tai buvo didysis Kristaus išgydymo ir laiminimo dėsnis Jo žemiškojoje tarnystėje. Tai Jis turėjo omenyje sakydamas: „Kokiu saiku seikite, tokiu ir jums bus atseikėta.“ Šie galingi saikai ribojami saikų, kuriuos atsinešame. Dievas dalija mums Savo dangiškus lobius į šiuos šlovingus indus, bet kiekvienas iš mūsų turi atsinešti savo gėrimo taure, ir pagal jos saiką būsime pripildyti.

Bet net mūsų tikėjimo saikas gali būti Dieviškas. Ačiū Dievui, maža taurė padidėjo per Jėzaus malonę, kol iš jos dugno ištekėjo vamzdis į didįjį vandenyną, ir jei tas ryšys laikomas atviras, rasime, kad mūsų taurė yra didelė kaip vandenynas ir niekada negali būti išsemta iki dugno. Nes Jis pasakė mums: „Turėkite Dievo tikėjimą“, ir tikrai tai yra beribis saikas.

Reikalaukime galingo pažado,
Uždekime blausius fakelus;
Prisijunkime prie šlovingo choro,
Niekas nėra Jam per sunku.

GRUODŽIO 11 d.

„Aš meldžiu ne už pasaulį, bet už tuos...“ (Jn 17, 9).

Kaip dažnai sakome, kad norėtume rasti kokią stiprią dvasią, kuri pasimelstų už mus, ir jaučiamės tokie sustiprinti, kai manome, kad jie neša mus savo tikėjime. Bet yra Vienas, kurio maldos niekada nelieka neišpildytos ir kuris labiau nori jas mums duoti nei bet kuris žmogiškas draugas. Jo vienintelis darbas Dievo dešinėje yra užtarti Savo žmones, ir mes tiesiog atiname Jo paties paskirta linija bei Jo paties apibrėžtu pažadu ir aprūpinimu, kai uždedame savo naštas ant Jo ir reikalaujame Jo užtarimo be abejonės ar baimės. „Taigi, turėdami didį Vyriausiąjį Kunigą, praėjusį pro dangus, Dievo Sūnų Jėzų, drąsiai artinkimės prie malonės sosto, kad rastume pagalbą reikiamu metu.“

Kaip auksinis smilkytuvas švytintis,
Pripildytas degančių kvapų retų,
Visa mano širdis teka aukštyn,
Nepaliamamos maldos debesyje.

Virš dangiškojo altoriaus palinkęs,
Jėzus užtardamas stovi,
Visos mūsų maldos, į dangų kylančios,
Pasiekia Tėvą per Jo rankas.

GRUODŽIO 12 d.

„Pasilikti kūne labiau reikia dėl jūsų. Ir, tuo įsitikinęs, žinau, kad pasiliksiu“ (Fil 1, 24–25).

Vienas palaimingiausių dalykų, susijusių su dievišku išgydymu, yra tai, kad stiprybė, kurią jis atneša, yra šventa stiprybė, ir ji randa savo natūralų ir priimtina išsiliejimą šventuose veiksmuose ir užsiėmimuose.

Paprasta natūrali jėga ieško savo pasitenkinimo natūraliuose malonumuose ir veiklose, bet Kristaus jėga veda mus daryti taip, kaip darytų Kristus, ir ieškoti savo priimtino užsiėmimo Jo šventoje tarnystėje.

Kristaus gyvenimas žmogaus kūne apsaugo jį nuo tūkstančio pagundų savęs tenkinimui ir nuodėmei, ir ne tik suteikia mums jėgų aukštesnei tarnystei, bet ir troškimą jai, bei įdeda į ją užsidegimą ir spyruoklę, kas suteikia jai dvigubą galią.

Viešpatie, padėk mums šiandien reikalauti Tavo gyvybės ir tada atiduoti ją kitų pagalbai.

Ar radai išgydymo šaką?
Perduok ją kitiems.
Ar pajutai Dvasios antspaudą?
Perduok jį kitiems.
Dėl to Jo gailestingumas ieškojo tavęs,
Ir į visą Jo pilnatvę atvedė tave,
Per brangų kraują, kuris atpirko tave,
Perduok tai kitiems.

GRUODŽIO 13 d.

„Kas pasilieka manyje ir Aš jame, tas duoda daug vaisių; nes be manęs jūs negalite nieko nuveikti“
(Jn 15, 5).

Vynmedis ir šakelės yra tokie pažįstami, kad nereikia aiškinti; tik šakelės ir vynmedis yra viena. Vynmedis nesako: „Aš esu centrinis kamienas, kylantis aukštyn, o jūs esate mažos šakelės“; bet „Aš esu visas dalykas, ir jūs esate visas dalykas“. Jis laiko mus Savo prigimties dalininkais. „Be manęs jūs negalite nieko nuveikti.“ Vyras ir žmona, ir daugybė kitų įvaizdžių prisideda prie šio nuostabaus Kristaus mokymo, kuris neturi paralelės, neturi precedento jokiam kitame mokyme po saule; kad Kristus yra Savo žmonių gyvybė, ir kad mes esame absoliučiai susieti su Juo ir priklausomi nuo Jo. Visos kitos sistemos moko, kiek daug žmogus yra ir gali tapti. Krikščionybė parodo, kaip žmogus turi prarasti viską, kas jis yra, jei nori ateiti į pilną vienybę su Kristumi Jo gyvenime.

Viešpatie, padėk man šią dieną pasilikti Tavyje.

O! Kokią nuostabią vietą
Jėzus suteikė man!
Išgelbėtas Jo šlovingos malonės,
Aš galiu būti toks pat kaip Jis.

GRUODŽIO 14 d.

„Vietoj erškėčių išaugs kiparisai“ (Iz 55, 13).

Sunkumai ir kliūtys yra Dievo iššūkiai tikėjimui. Kai kliūtys iškyla pareigos kelyje, turime jas pripažinti kaip indus, kuriuos tikėjimas turi pripildyti Jėzaus pilnatve ir visapusišku pakankamumu, ir eidami pirmyn, paprastai ir visiškai pasitikėdami Juo, galime būti išbandyti, gali tekti laukti ir leisti kantrybei atlikti savo tobulą darbą, bet galiausiai tikrai rasime akmenį nuridentą, ir Viešpatį, laukiantį atlyginti mums dvigubai už mūsų išbandymo laiką, ir išpildyti pažadą: „Vietoj erškėčių išaugs kiparisai, vietoj usnių – mirtos; ir tai bus Viešpačiui vardas, amžinas ženklas, kuris nebus panaikintas.“

Dažnai ateina nuostabi žinia,
Kai mano viltys gęsta;
Girdžiu ją per tamsą,
Lyg kokį saldų ir tolimą himną.
Niekas nėra per sunku Jėzui,
Noks žmogus negali veikti kaip Jis.

Kai mano kelias uždarytas tamsoje
Ir mano priešai yra nuožmūs ir baisūs,
Vis dar ji gieda virš konflikto
Lyg koks džiugas, pergalingas himnas:
Niekas nėra per sunku Jėzui,
Noks žmogus negali veikti kaip Jis.

GRUODŽIO 15 d.

„Kai mano širdis alpsta, nuvesk mane ant uolos, kuri man per aukšta“ (Ps 61, 2).

Savęs pabaiga yra Dievo pradžia. „Kai plytų skaičius padvigubėja, tada ateina Mozė.“ Tai senas hebrajiškas posakis. „Žmogaus kraštutinitumas yra Dievo galimybė.“ Tai priežodinis to išreiškimas. „Kai mano širdis alpsta, nuvesk mane ant uolos, kuri man per aukšta.“ Tai Dovydo išraiška. „Mes neturime jėgų prieš šią daugybę, nei žinome, ką daryti.“ Jokios jėgos, jokios šviesos – „bet mūsų akys nukreiptos į Tave“, tokia buvo Juozapato patirtis. „Mano akys silpsta žiūrėdamos aukštyn. Aš esu spaudžiamas, Viešpatie, užstok mane.“

„Kai turėjau didelę bėdą, visadaėjau pas Dievą ir buvau stebuklingai pernešta; bet savo mažuose išbandymuose bandydavau tvarkytis pati, ir dažnai patirdavau patį ryškiausią pralaimėjimą.“ Taip ponija Havergal išreiškė daugelio krikščionių patirtį. Dievas nori mus matyti „nežinančius, ko griebtis“, ir tada Jis parodys Savo išmintį, meilę ir galią. Kaip dažnai prašome Dievo padėti, ir tada pradedame skaičiuoti žmogiškas tikimybes! Patys Dievo palaiminimai tampa mums kliūtimi, jei žiūrime nuo Jo į juos.

GRUODŽIO 16 d.

„Aš atlyginsiu jums už metus, kuriuos suėdė skėriai, vikšrai, vabalai ir kirmėlės – mano didžioji kariuomenė, kurią siunčiau tarp jūsų“ (Joel 2, 25).

Vienas draugas man kartą pasakė: „Aš turiu pjauti tai, ką pasėjau, nes Dievas pasakė: ‘Ką žmogus sėja, tą ir pjaus.’ Tai kodėl netaikote to dvasiniame pasaulyje ir neprivėrciate nusidėjėlio mokėti baudos už savo nuodėmes?“

Kristus sumokėjo šią baudą, ir tas pats Kristus sumokėjo ir natūralias baudas, ir išlaisvino mus iš pasmerkimo kiekviena prasme. Fizinės kančios ateina mums, bet ne pagal atpildo dėsnį, o tik kaip Dieviška drausmė. Kiekviena bauda buvo įvykdyta Kristaus ir kiekvienas įstatymas patenkintas, ir tiek, kiek esame prisikėlę su Juo į dvasinio ir amžinojo gyvenimo lygmenį, esame pakelti virš paprasto įstatymo karalystės, ir įžengiamo į pilnus Jo visiško patenkinimo kiekvienam reikalavimui prieš mus padarinius. Taigi tiesa, kad net griuvėsiai, kuriuos nuodėmė atnešė mūsų fiziniam ir laikinam gyvenimui, yra pašalinti Jo didžio atpirkimo, ir pažadas tampa mums realybe: „Aš atlyginsiu jums už metus, kuriuos suėdė skėriai.“

GRUODŽIO 17 d.

„Niekuo nesirūpinkite“ (Fil 4, 6).

Koks būdas nusiimti savo našta? „Imkite mano jungą ir mokykitės iš manęs; nes aš romus ir nuolankios širdies, ir rasite savo sieloms atgaivą.“

„Nes mano jungas švelnus ir mano našta lengva.“ Štai būdas pakelti Jo našta. Rasite, kad Jo našta visada lengva. Jūs išskė yra labai sunki. Laiminga diena, jei apsikeitėte naštomis ir padėjote savo krovinius prie Jo palaimintų kojų, kad paimtumėte Jo nuosavus. Dievas nori pailsinti Savo darbininkus, ir Jis per geras, kad dėtų Savo našta ant širdžių, kurios jau nulinkusios nuo savo pačių rūpesčių svorio.

Ar bijote, nerimaujate ar dejuojate?

Jūs niekada negalite pažinti Dievo tobulos ramybės.

Ant Jo krūtinės visu savo svoriu atsirėmę,

Visi jūsų nerimastingi rūpesčiai ir abejonės turi liautis.

Ar norėtumėte pažinti ramybę, kurią Dievas davė?

Ar rastumėte patį dangaus džiaugsmą?

Niekuo nesirūpinkite,

Viskuo melskitės,

Už viską dėkokite,

Ir Dievo ramybė, pranokstanti supratimą,

Saugos jūsų protą ir širdį.

GRUODŽIO 18 d.

„Dievo Sūnaus tikėjimas“ (Gal 2, 20).

Tikėjimui labiausiai trukdo tai, ką vadiname „mūsų tikėjimu“, ir bevaisės kovos išdirbti tikėjimą, kuris tėra apsietimas ir desperatiškas bandymas pasitikėti Dievu, kas visada turi pritrūkti Jo didžiulių ir šlovingų pažadų akivaizdoje. Tiesa ta, kad vienintelis tikėjimas, kuris prilygsta stubinantiems Dievo pažadams ir begaliniams mūsų gyvenimo poreikiams, yra paties „Dievo tikėjimas“, tas pats pasitikėjimas, kurį Jis įkvėps į širdį, kuri protingai tikisi Jo kaip savo galios tikėti, taip pat kaip ir savo galios mylėti, paklusti ar atlikti bet kurį kitą naujojo gyvenimo veiksmą.

Tebūnie palaimintas Jo vardas! Jis nedavė mums grandinės, kuri siekia tik per vieną grandį nuo mūsų vargšės bejėgės širdies, bet ta viena paskutinė grandis yra mirtina visai grandinei. Ne, paskutinė grandis, ta, kuri tvirtinasi žmogaus pusėje, yra tokia pat Dieviška, kaip ir grandis, kuri riša pažado grandinę danguje. „Turėkite Dievo tikėjimą“, – yra Jo [didysis įsakymas](#). „Aš gyvenu Dievo Sūnaus tikėjimu“ – yra pergalingas liudijimas to, kuris įrodė tai esant tiesa.

Viešpatie, išmokyk mane turėti Dievo Sūnaus tikėjimą.

GRUODŽIO 19 d.

„Dievas... nuolankiesiems teikia malonę“ (Jok 4, 6).

Vienas iš didžiausios vertės ženklų yra gilus nusižeminimas. Lėkšta prigimtis, suvokianti savo silpnumą ir nepakankamumą, visada bando reklamuotis ir užsitikrinti, kad būtų įvertinta. Stipri prigimtis, suvokianti savo jėgą, nori laukti ir leisti savo darbui pasireikšti tinkamu laiku. Iš tiesų, pačios tikriausios prigimtys yra tokios laisvos nuo bet kokio savęs suvokimo ir savęs paisymo, kad jų tikslas yra ne būti įvertintiems, suprastiems ar atlygintiems, bet įvykdyti savo tikrąją misiją ir atlikti tikrąjį gyvenimo darbą.

Vienas iš labiausiai įtaigių posakių, vartojamų kalbant apie Viešpatį Jėzų, pateikiamas evangelisto Jono tryliktame jo Evangelijos skyriuje, kur skaitome: „Jėzus, žinodamas, kad iš Dievo atėjo ir pas

Dievą eina, pakyla nuo vakarienės ir pradeda plauti mokiniams kojas.“ Būtent todėl, kad Jis žinojo Savo aukštą orumą ir Savo aukštą lemtį, Jis galėjo pasilenkti iki žemiausios vietos, ir ta vieta negalėjo Jo pažeminti.

Dieve, suteik mums dangiško rango Dieviškus ženklus – nulenкта galvą, romią ir nuolankią dvasią.

GRUODŽIO 20 d.

„Kad būčiau Jėzaus Kristaus tarnas pagonims, tarnaujantis Dievo Evangelijai“ (Rom 15, 16).

Tai labai graži ir praktiška misionieriško darbo samprata. Yra didelis skirtumas būti pašvęstam mūsų Dievui. Mes galime būti pašvęsti savo darbui ir pašvęsti savo Dievui. Mes galime būti pašvęsti ir tinkami atlikti misionierišką darbą, ir visiškai susimauti, jei Jis pašauktų mus daryti ką nors kita. Bet kai esame pašvęsti Jam, būsime pasiruošę viskam, ko Jis gali iš mūsų pareikalauti, ir būsime taip pat gerai kvalifikuoti tarnauti Jam prie brolio ligos patalo, ar net pasaulietinėse namų pareigose, kaip ir stovėdami sakykloje ar vesdami sielą pas Kristų.

Pauliaus samprata yra šventas darbas, arba ypatinga auka, ir tiesiogiai Kristui, ir tik Kristui; ir jis stovėjo kaip tas, kuris turėtų stovėti prie smilkalų aukuro, keldamas šventomis rankomis pagonių tautas Dievui ir dėdamas visą savo darbą kaip kvapius smilkalus priešais sostą, patenkintas tik tuo, kas patiktų jo Mokytojui, ir atlaikytų Jo patikrinimo išbandymą bei Jo pritarimo antspaudą tą šlovingą dieną.

Tai yra tikros tarnystės dvasia.

GRUODŽIO 21 d.

„Kasdienės mūsų duonos duok mums kasdien“ (Lk 11, 3).

Labai sunku gyventi visą gyvenimą iš karto, ar net metus, bet žavingai lengva gyventi po dieną. Diena iš dienos mana krito, tad diena iš dienos mes galime gyventi dangiška duona ir gyventi savo gyvenimą Jam. Kvėpavimas po kvėpavimo, akimirka po akimirkos, žingsnis po žingsnio pasilikime Jame, ir, kaip mes rūpinamės dienomis, Jis pasirūpins metais.

Dievas davė du brangius pažadus dienoms. „Kaip tavo dienos, taip bus tavo jėga“, yra Jo senoji sandora, ir pažodinis mūsų Mokytojo atsisveikinimo žodžių vertimas Savo mokiniams yra: „Štai aš esu su jumis per visas dienas iki pat amžiaus pabaigos.“

Kaip mažas vandens voras, kuris nusileidžia po tvenkinio vandeniui uždarytas oro burbulė, ir ten suka lizdą bei augina jauniklius, ir gyvena savo mažą gyvenimą toje šviesioje sferoje žemai po tvenkinio dumbliu, taip ir mes šiame tamsiame pasaulyje užsidarykime su Kristumi mažame kiekvienos grįžtančios dienos rate, ir taip pasilikime Jame, kvėpuodami dangaus oru ir gyvendami Jo meilėje.

GRUODŽIO 22 d.

„Mano liežuvis taip pat visą dieną kalbės apie Tavo teisumą“ (Ps 71, 24).

Tai paprastas gamtos dėsnis, kad oras visada ateina užpildyti vakuumo. Galite bet kada sukelti trauką, kaitindami orą, kol jis pakils, ir tada šaltas oras plūs į vidų užimti jo vietas. Taip ir mes visada galime būti pripildyti Šventosios Dvasios sukurdami vakuumą. Šis įkvėpimas priklauso nuo ankstesnio įkvėpimo išnaudojimo, prieš galint įkvėpti šviežio. Taip ir mes turime ištuštinti savo

širdis nuo paskutinio Šventosios Dvasios įkvėpimo, kurį gavome, nes jis išsenka tą akimirką, kai ją gauname, ir mums reikia naujo tiekimo, kad išvengtume dvasinės asfiksijos.

Turime išmokti iškvėpimo paslaptį, taip pat kaip ir įkvėpimo. Na, įkvėpimas tęsis, jei kita dalis bus teisingai atlikta. Vienas geriausių būdų padaryti vietos Šventajai Dvasiai yra pripažinti poreikius, kurie ateina į gyvenimą, kaip vakuumus Jam užpildyti, ir rasime daugybę poreikių aplink mus, kuriuos reikia užpildyti, ir mums išliejant savo gyvenimus šventai tarnystei, Jis įlies Savo – pilnu saiku.

Jėzau, ištuštink mane ir pripildyk
Savo pilnatve iki kraštų.

GRUODŽIO 23 d.

„Iš grobio, laimėto mūšiuose, jie paskyrė Viešpaties namams palaikyti“ (1 Met 26, 27).

Fizinė jėga saugoma žemės gelmėse, anglių kasyklose, kuri atsirado iš ugningo karščio, sudeginusio didžiuosius miškus senovės amžiais. Taip ir dvasinė jėga saugoma mūsų esybės gelmėse, per pačias kančias, kurių negalime suprasti. Vieną dieną rasime, kad išlaisvinimai, kuriuos laimėjome iš šių išbandymų, ruošė mus tapti tikromis „Didžiosiomis Širdimis“ gyvenimo Piligrimo Kelionėje ir vesti savo bendrakeleivius piligrimus pergalingai per išbandymus į Karaliaus miestą.

Bet niekada nepamirškime, kad pagalbos kitiems žmonėms šaltinis turi būti pergalingos kančios. Inkščiantis, murmėjimo skausmas niekada niekam nedaro nieko gero. Paulius nenešiojosi su savimi kapinių, bet pergalingo šlovinimo chorą, ir kuo sunkesnis išbandymas, tuo labiau jis pasitikėjo ir džiaugėsi, šaukdamas nuo paties aukos altoriaus: „Taip, ir jei aš esu aukojamas ant jūsų tikėjimo tarnystės ir aukos, aš džiaugiuosi ir linksminuosi su jumis visais.“

Viešpatie, padėk man šią dieną semtis jėgų iš visko, kas man nutinka.

GRUODŽIO 24 d.

„Tu ieškai sau didelių dalykų? Neieškok jų; nes štai aš užleisiu nelaimę ant viso kūno, sako Viešpats; bet tavo gyvybę aš duosiu tau kaip grobį visose vietose, kur tik eisi“ (Jer 45, 5).

Pažadas duotas sunkioms vietoms, ir saugumo bei gyvybės pažadas didžiulio spaudimo viduryje, gyvybė kaip grobis.

Tai gali puikiai tikti mūsų pačių laikams, kurie darosi sunkesni, mums artėjant prie amžiaus pabaigos ir suspaudimo laikų.

Ką reiškia „gyvybė kaip grobis“? Tai reiškia gyvybę, išplėštą iš naikintojo nasrų, kaip Dovydas išplėšė ėriuką iš liūto. Tai reiškia ne saugumo vietą ar pašalinimą nuo mūšio triukšmo ir priešų buvimo, bet tai reiškia stalą priešų akivaizdoje, prieglobstį nuo audros, tvirtovę tarp priešų, gyvybę, išsaugotą nuolatinio spaudimo akivaizdoje, Pauliaus išgydymą, kai buvo taip prislėgtas, jog neteko vilties net išgyventi, Pauliaus Dievišką pagalbą, kai dyglys liko, bet Kristaus jėga ilsėjosi ant jo ir Kristaus malonės pakako.

Viešpatie, duok man mano gyvybę kaip grobį, ir sunkiausiose vietose padėk man šiandien būti nugalėtoju.

GRUODŽIO 25 d.

„Skelbiu jums didelį džiaugsmą“ (Lk 2, 10).

Kalėdų dvasia turėtų būti žmogiškumo dvasia. Šalia tos gražios pamokos apie ėdžias, lopšį ir nuolankų mažą vaiką, kokia krikščioniška širdis galėtų norėti būti išdidi? Tai džiaugsmo dvasia. Teisinga, kad tai būtų geros naujienos, nes: „Štai skelbiu jums didelį džiaugsmą, kuris bus visai tautai.“

Tai meilės dvasia. Tai turėtų būti džiaugsmas, kylantis iš džiaugsmo suteikimo kitiems. Pagrindinis Kalėdų faktas yra Kristus, kuris mus mylėjo ir atėjo gyventi tarp mūsų bei mirti už mus, ir tas ar ta neturi teisės dalytis jų džiaugsmais, kas gyvena vien sau.

Meilė visada yra aukojanti, tad Kalėdų dvasia kvies mus džiugiam ir pilnam pasidavimui, pirmiausia Dievui, ir tada džiugiam paaukojimui to, ką vadiname sava, Jo šlovei ir kitų labui.

Kalėdų dvasia yra garbinimo dvasia. Ji randa išminčius prie Jo kojų su auksu, smilkalais ir [mira](#). Tegu ji randa ir mus ten.

Kalėdų dvasia yra misijų dvasia. Jos gerosios naujienos skirtos visiems žmonėms.

GRUODŽIO 26 d.

„Dvasia, kuri gyvena mumyse, trokšta pavydžiai“ (Jok 4, 5).

Ši graži ištrauka mūsų pataisytose versijose (angl. *Revised Version*) buvo nelaimingai išversta: „Dvasia, kuri gyvena mumyse, geidžia pavydo.“ Tai turėtų būti: „Dvasia, kuri gyvena mumyse, myli mus iki pavydo.“ Tai meilės įvaizdis, kuri kenčia dėl intensyvaus rūpesčio mylimu objektu.

Šventoji Dvasia taip trokšta įvykdyti mumyse ir mums aukščiausią Dievo valią, ir gauti iš mūsų tikriausią meilę Kristui, mūsų Dieviškajam Vyriui, kad Ji tampa pavydi, kai mes koku nors būdu Ją nuviliame ar dalijame Jos meilę su kitais.

Todėl ankstesnėje eilutėje sakoma: „Jūs, svetimautojai ir svetimautojos, ar nežinote, kad draugystė su pasauliu yra priešiškus Dievui?“

O, argi liūdinsime tokį malonų Draugą? Argi nuvilsime tokį mylintį Vyrą? Argi nepasitiksime palaimintosios Šventosios Dvasios su meile, kurią Ji mums atneša, ir neatiduosime mainais savo nepadalinto ir beribio prieraišumo?

Ar kada nors buvo Jaunikis toks mylintis, siekiantis laimėti mūsų širdį?

GRUODŽIO 27 d.

„Jis išleido balandį, kuris nebesugrįžo pas jį“ (Pr 8, 12).

Pirma, turime balandį, išskrendantį iš arkos ir nerandantį poilsio laukinėje ir dreifuojančioje nuodėmės bei teismo dykynėje. Tai reprezentuoja Senojo Testamento laikotarpį, galbūt, kai Šventoji Dvasia aplankė šį nuodėmingą pasaulį, bet negalėjo rasti poilsio vietos ir grįžo atgal į Dievo prieglobstį.

Toliau turime balandį, išskrendantį ir grįžtantį su alyvmedžio lapu snape, taikos ir susitaikymo simboliu bei laidu, ženklų, kad teismas praėjo ir taika grįžta. Tikrai tai gali gražiai reprezentuoti kitą Šventosios Dvasios pasireiškimo etapą, išeinantį Jėzaus Kristaus tarnystėje ir mirtyje skelbti susitaikymą nuodėmingam pasauliui.

Yra trečias etapas, kai galiausiai balandis išskrenda iš arkos ir nebegrižta; bet jis padaro pasaulį savo namais ir susisuka lizdą tarp žmonių buveinių. Tai trečias ir dabartinis Šventosios Dvasios palaiminto darbo etapas. Pasveikinkime Balandį lizde mūsų širdyse.

GRUODŽIO 28 d.

„Šventoji Dvasia, kurią Dievas davė tiems, kurie Jam paklūsta“ (Apd 5, 32).

Mes galime pažinti ir įrodyti Dvasios pilnatvę tik tada, kai žengiame į didesnius Kristaus tikslus ir planus pasauliui.

Galbūt pagrindinė priežastis, kodėl Šventoji Dvasia buvo tokia apribota Savo darbe krikščionių širdyse, yra gėdingas neišgelbėto ir neevangelizuoto pasaulio apleidimas, kurį vykdo didžioji dauguma išpažįstančių Kristaus sekėjų. Pasaulyje yra milijonai išpažįstančių krikščionių – ir galbūt tikrų krikščionių, – kurie niekada neskyrė nė vienos tikros, nuoširdžios minties pagonių pasaulio evangelizacijai.

Dievas neduos Šventosios Dvasios pilnatvės savanaudiškam bet kurio krikščionio pasimėgavimui. Jo galia yra didelis pasitikėjimas (patikėtinis turtas), kurį turime naudoti kitų naudai ir pražuvusio bei nuodėmingo pasaulio evangelizacijai. Ne anksčiau, kol Dievo žmonės pabus suprasti Jo tikrąjį tikslą žmonių išgelbėjimui, Bažnyčia kada nors pažins savo Sekminių pilnatvę. Dievo pažadėta galia turi eiti pareigos linija, ir kai paklusime įsakymui, gausime Jo pažadą jo pilnatve.

Viešpatie, padėk man suprasti Tavo planą.

GRUODŽIO 29 d.

„Aš nevensčiau jums paskelbti visų Dievo nutarimų“ (Apd 20, 27).

Tikėtina, kad Dievas leidžia kiekvienai žmogiškai būtybei, kuri kerta mūsų kelią, susitikti su mumis, kad turėtume galimybę palikti kokią nors palaiminimą jos kelyje ir įmesti į jos širdį bei gyvenimą kokią nors įtaką, kuri patrauktų ją arčiau Dievo. Būtų iš tiesų palaiminta, jei galėtume susitikti su kiekviena nemirtinga siela pagaliau, kurią kada nors palietėme gyvenimo kelyje, ir iš tikrųjų pasakyti: „Aš esu tyras nuo visų žmonių kraujo.“

Mylimieji, ar taip yra? Tarnas, kuris dirba jūsų namuose; žmogus, kuris sėdėjo šalia jūsų traukinyje; darbininkas, kuris dirbo jums, ir, visų svarbiausia, jūsų namų ūkio ir šeimos nariai, jūsų bendradarbis dirbtuvėje ar gamykloje – ar padarėte viską, ką galėjote, kad atvestumėte juos pas Kristų?

Ankstyvieji krikščionys laikė kiekvieną situaciją galimybe liudyti apie Kristų. Net atvesti prieš karalius ir valdytojus, jiems niekada neatėjo į galvą, kad jie turi bandyti išsilaisvinti, bet Mokytojo žinia jiems buvo: „Tai taps jums liudijimu.“ Tai buvo tiesiog proga pamokslauti karaliams ir valdovams, kurių kitaip jie negalėtų pasiekti.

GRUODŽIO 30 d.

„Kad... Dievas... galingai įvykdytų jumyse visą savo gerumo palankumą ir tikėjimo darbą“ (2 Tes 1, 11).

Mūsų Dievas šiandien ieško pavyzdinių vyrų, ir kai Jis gauna tikrą pavyzdį, labai lengva atkurti jį tūkstančiu leidimų ir padauginti kituose gyvenimuose be apribojimų.

Visos gyvenimo patirtys ateina mums kaip išbandymai, ir kai mes jas pasitinkame, mūsų mylintis Tėvas stebi su intensyvia ir pavydžia meile, norėdamas matyti mus nugalinčius, ir jei mums nepavyksta, Jis giliai nusivylęs, o mūsų priešininkas kupinas džiaugsmo.

Mes nuolat esame reginys angelams ir kunigaikštystėms, ir kiekvienas žingsnis, kurį žengiame, yra kritinis ir lemiamas kažkam mūsų amžinoje ateityje.

Kai Abraomas išėjo tą rytą į Morijos kalną, tai buvo iškilmingo išbandymo valanda, ir kai jis grįžo, jis buvo vienas iš Dievo išbandytų vyrų, su Jo amžinojo pritarimo antspaudu. Dievas galėjo sakyti: „Aš žinau jį, kad jis vykdys teisingumą ir teismą, kad Viešpats galėtų įvykdyti Abraomui viską, ką Jis kalbėjo.“

Dievas ieško tokių vyrų šiandien. Viešpatie, padėk man būti tokiu.

GRUODŽIO 31 d.

„Aš neprašau, kad paimtum juos iš pasaulio, bet kad apsaugotum juos nuo piktojo“ (Jn 17, 15).

Jis nori mūsų čia aukštesniam tikslui nei paprasta egzistencija. Tas tikslas yra ne kas kita, kaip atstovauti Jį pasauliui, būti Jo Evangelijos ir Jo valios pasiuntiniais žmonėms, ir savo gyvenimais parodyti jiems tikrąjį gyvenimą bei išmokyti juos, kaip patiems jį gyventi.

Jis atstovauja mus ten, aukštybėse, o mūsų vienintelis darbas yra atstovauti Jį čia. Mes lygiai taip pat tikrai pasiųsti į šį pasaulį atstovauti Jį, lyg būtume nuvykę į Kiniją kaip Amerikos vyriausybės ambasadoriai.

Užsiimdami pasaulietiniais gyvenimo reikalais, darome tai tiesiog tam, kad galėtume atstovauti Jį ten, vykdyti Jo verslą ir turėti lėšų naudoti Jo reikalams. Jis atėjo čia iš kitos karalystės ir su specialia žinia, ir kai Jo darbas buvo baigtas, Jis buvo pašauktas eiti namo į Savo Tėvo buveinę ir Savo paties.

Viešpatie, padėk man vertai Tave atstovauti.

Ir nešti muziką širdyje

Per užimtą gatvę ir triukšmingą turgų;

Atliekant kasdienę užduotį greitesnėmis kojomis,

Nes mūsų sielos kartoja dangišką melodiją.